

Een bundeltje uitgekipte geestelyke gezangen

bron

Een bundeltje uitgekipte geestelyke gezangen. Pieter en Hendrik Stuyfsant, Steenwijk 1718 (2de druk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_bun006bund01_01/colofon.php

© 2014 dbnl

The logo for the Digital Bible Network (dbnl) features the lowercase letters 'dbnl' in a blue, sans-serif font. The letter 'd' is stylized with a small checkmark-like shape above its stem.

Morgen gezang.

Stem: *Waar is 't Fortuin nu ras.*

1.

MYN Ziel verheft Gods eer,
 Verheerlykt haren Heer:
 Die 't Hemels ligt, 't onnaaktbaar ligt bewoont,
 Van Majestit en helder glans bekroont;
 De zuivere Troon-magt knielt,
 Voor zyne stralen: daar een onbezielt,
 En zichtbaar ligt niet by kan halen,
 Verheft dan uwen Heer: Myn ziel met keer op keer.

2.

't Heel al begint in wys, Een ogtent zang ten prys:
 Des zegenaars die 't Aart boom weder galm,
 Op 't heilig liet een algemene Psalm:
 De Vogelen zang aan 't ligt,
 De Zon ontsteken, die in elk gezigt,
 Met gloet en vlamme door komt breken:
 Treet met het geluit, De Mens Gods beelt voor uit.

3.

De Nagtegaal die eel, Van stem is huwt haar keel,
 Aan 't Morgen-licht in 't zingende geboomt;
 Maar langs een beek met zachte scheutjes stroomt,
 De Leeurik vroeg en hoog, Speelt op zyn Gorgel:
 Boven ieders oog, Natuurlyk als een Fluit of Orgel,
 God alleen ten eer, En groet hem keer op keer.

4.

De Otters Olifant, Aanbid de God van 't land,
 De Sonne t'ors valt op het aangezigt,
 Al' ogtens neer voor het verkwikkent ligt;
 Myn Geest nog vast aan 't stof, kan kwalyk ryzen,
 Na 't Hemels hof: om God na eis en wens te pryzen,
 En myn hert en toon, te vlegten tot een Kroon.

5.

ô Heilige Hemel Zon! En zuivere liefde bron,
 Een teer gemoet dat naar u gloejen blaakt,
 ô Zuiver oog die 't Aartryk over waakt,
 Ik leg myn offer neer: voor uwe voeten,
 Heer geen ram of weer, Maar lof-gezangen die u groeten;
 Door de wolken heen, ô Oorsprong van 't gemeen.

6.

Ey zegen dan myn flau, Die zwak begon als Dau,
 Al ogtens vers gevallen uit de logt:
 Het gras en kruit besproeit met heilzaam vogt,
 Zy schiep my naar u beelt, ô Heilig wezen!
 Eer ik waar misteelt, en van de helsche slang belezen
 Doe 'k van zin berooft: My dood at met het ooft.

7.

Ik ben blind al van vernuft: Van 't Hemels gans
 verzuft, Voeg ik myn wil met boze lust met lust,
 En liep de hel in haren muil gerust;
 Tot dat Gods Zoon die Zon, van duizend volken,
 Doe zyn vlam begon: gezeten boven Logt en Wolken
 Als ik ruekeloos liep, My op Gods heirbaan riep.

8.

ô Jezu! ô wiens glans: Den Hemel en zyn trans,
 Een ligt verstrekt: daar 't eeuwig helder daagt,
 Daar Gods Paleis en Zion moet op draagt;
 Verheerlykt met u lamp, Myn Hert dat duister,
 En van helschen damp: Benevelt zit en zonder luister
 Dat steeds nagt op nagt: My in een doodsteek bragt.

9.

ô Zon ontsteekt myn Heer, Op dat myn Ziele weer:
 Met dau dien dag al van u tors bestraalt,
 Ten Hemel vliegt van waar hy kwam gedaalt;
 Myn Ziel dan die nu zugt, Zal milt gezegent
 Dragen vrugt op vrugt: na Zonne schyn en beregent
 En met overvloet, Jaar in Jaar uit gevoet.

10.

'k Zal eindelyk door u ligt, Dat duizent vlammen
 stigt: Gelyk de Pheniks van 't Arabis hout,
 Op 't lykbed uit kaneel en mirt volbout;
 Met schoonder pluim en glans,
 Dan ooit verzezen met dien sterken trans:
 Een triomf zingen zonder vrezen,
 Daar de vreugt geen end, In duizend euwen kend.

Morgen-bede-zang.

Stemme: *Als een uitgestorten Balzem.*

Of; *Menuet de Proserpine.*

1.

'k Zie de Zon bestraalt de Kimmen
 Met zyn heug'lyk Morgen-Ligt,
 En verdryft uit ons gezigt
 Nare nagts stik-donk're schimmen.
 Op myn logge ziel! dit 's stof
 Tot des Heren dank en lof.

2.

'k Kom myn Morgen-Offer leggen
 Op die goude Reuk-Altair.
 Dat het God gevallig waar!
 'k Kom u dank, ô Vader, zeggen,
 Dat gy my weêr hebt bewaakt,
 En u goedheid nieuw gemaakt.

3.

Nooit en sluimeren uw ogen,
 Trouwe Hoeder, dat uw volk,
 Als door vuur-kolom en wolk
 Veilig zeker slapen mogen;
 Mits uw zorg hen zo bewaart
 Dat geen quaad hen wedervaart.

4.

Briescht de duivel om ons henen:
 Sluipt de pest in duisternis:
 Zo'er bange nacht schrik is:
 Al dat onheil is verdwenen,
 Als gy met uw oog maar wenkt;
 Wyl geen ramp dan naakt of krenkt.

5.

ô Myn Ziel! wilt steeds erkennen
 Al wat u de HERE doet;
 Dat gy Hem geen quaad voor goet
 Moogt vergelden maar gewennen
 Zo aan Hem en zyn gebod,
 Dat Hy weder zy U GOD.

6.

Immers had gy, Heer, regtveerdig
 Weggenomen, onverwagt,
 Myne ziel voorleden nagt:
 Ja 'k beken, ik was het weerdig
 Dat myn deel was in den kuil
 Vol van knerssing en gehuil.

7.

't Is nu dag, dies moet ik werken,
 Eer de nagt des doods genaakt,
 Als men 't werken eeuwig staakt,
 'k moet nu tyt en stont op merken:
 'k Moet steeds bezig zyn, dat Gy
 Nooit vint dat ik ledig zy.

8.

Op dat werken volgt het rusten:
 Op die rust het werken weêr,
 Tot de dienst van onze Heer,
 Met vernieuwde kracht en lusten,
 In de dag der eeuwigheid,
 Daar men nimmer nagt verbeid.

9.

't Is nu dag; 't past dat myn handel
 Nagt en duisternis verzaak':
 Dat ik nugt'ren ben, en waak':
 'k Vast nu dat myn gantsche wandel
 Sy als van een Kind van 't Ligt,
 Altyd voor Gods aangezigt.

10

Leev' ik onder duisterlingen,
 Onder kind'ren van de nagt,
 By een krom verdraait geslagt:
 Sterker moet myn ligt doordringen,
 En zo schynen meer en meer,
 Dat het strekk' tot Vaders eer.

11.

Lâat derhalven dog u stralen,
 Zonne der gerechtigheid,
 Die genezing van u spreid,
 Innig in myn ziele dalen:
 Morgen-Ster ga op in my,
 Dat ik ligt in u meê zy.

12.

Dat u Geest my leid'en lere,
 Na den regel van u woord:
 'k Ga van ligt tot ligt dan voord.
 'k Zal my nimmermeer dan keren
 Van 't regt en enge pad
 't Welk ons brengt ter Hemel-stad.

13.

'k Wil tot myn beroep nu treden,
 Om in 't aanschyns zweet myn brood
 'tEten, zo Gy eens gebod:
 Geev' my weêr myn nooddruft heden,
 En vergenoegen met myn deel,
 't Zy het weinig is, of veel.

14.

Voorder myner handen werken:
 Zegen Heer al myn bedryv',
 Dat het in u gunst beklyv'.
 Laat dog u genâ my sterken.
 Willen, werken, geef het al,
 Dat het aan U welgevall'.

15.

Laat u Eng'len my zo dragen
 Dat myn mond, of hand, of voet,
 Aanstoot, strik, nog kuil ontmoet:
 Dat ik vry blyf van de plagen,
 Die my anders onverwagt
 Treffen zouden eer ik 't dagt.

16.

Laat geen zonden my verrassen;
 Hoed my, Heer, voor schaad en schand;
 Vat my met de regter-hand:
 Laat u Zoon myn schult afwassen,
 Dat ze tusschen U en my
 Nimmermeer een scheits-muur zy.

17.

'k Zal dan dezen dag beleven
 Als een dag van Zaligheid,
 Onder u getrou geleid',
 'k Zal U dank en eere geven,
 Zo Gy, HEERE, waardig zyt,
 Deze dag en alle tyd.

18.

't Geen ik heb voor my gebeden,
 Laat dat ook geschonken zyn
 Aan al d'uwen, en de myn':
 Want wy zyn malkanders leden.
 Stort alom u zegen: ja
 Gun myn vyand zelf genâ.

19.

Die Gy 't roer van Land of Kerken
 Hebt gegeven in de hand,
 Ider na zyn Ampt en stand;
 Laat u Geest hen to bewerken,
 Dat ons heil gestadig groey',
 En in vaste welstand bloey'.

20.

Bouw dog Zions schone mueren:
 Breek de Poorten van de Hel:
 Babels spitzten nedervel:
 Laat u Kerk het al verduren
 Wat met herte, mond of hand,
 Tegen uwe Schaar zig kant.

21.

Doet het bloedig zwaard opsteken:
 Water, honger, pest en brand
 Weer' van Huis, en Stad, en Land:
 En wat meer ons mogt ontbreken,
 Bidden wy U al te zaam
 Om U Zoons wil, in zyn Naam.

A M E N !

CAROLUS TUINMAN.

Avond-wens, Tot de Zonne der Gerechtigheid.

Stemme: *Psalm 92.*

1.

HET dagligt is verdwenen,
 Vermits geen zon meer straalt,
 't Naar avond-donker daalt:
 Gaat Gy dog nog niet henen,
 ô Zonne der genaden.
 Ag! blyf, blyf by ons, Heer!
 Zo 'k U maar niet ontbeer',
 Vreez' ik geen struikel-paden.

2.

'k Zal by u ligt dan wand'len,
 Tot 't geen nooit oog hier zag.
 Dat maakt den nagt een dag.
 'k Zal als in 't dag-light hand'len:
 En 'k zal dan nimmer wyken
 Van 't regt'en enge Pad,
 Ter hoge Hemel-stad:
 Ja zelf ook ligt doen blyken.

3.

Is blydschap zon aan 't zwigten;
 Is droefheids avond daar:
 In rampen en gevaar,
 Laat maar u aanschyn ligten.
 Of 't schoon dan nog zo duister
 Aan alle kanten ziet;
 'k En schroom, 'k en dugt dan niet,
 Blyft gy dan met u luister.

4.

En zo 'k geen ligt aanschouwe,
 En gants in 't donker ga;

Laat my op u genâ,
 ô Heilzon, dan vertrouwe.
 Gelyk gy eens deed schynen
 Het Ligt uit duisternis
 Zo doet van myn gewiss'
 Die nevel-damp verdwynen.

5.

Egiptens duisternissen
 Bedekken 't over al:
 Dus stoot zig wis ten val
 Al wie u ligt moet missen
 Blinkt gy maar met u waarheid,
 ô Ligt Bron! 'k weet dat dan
 Geen leugens hel-rook kan
 Bezwalken Hemel-klaarheid.

6.

Loopt 's wereldds dag op 't ende:
 Is 't d'avond van de tyd:
 Zo gy maar by ons zyd,
 Geen zonden, geen elende,
 In 't droessem van de dagen,
 Nog 't stopen van het Al,
 Hoe na, hoe vreess'lyk, zal
 Ons krenken of vertzagen.

7.

Is 't dag-perk van myn leven
 Ten avond-stond gespoed,
 Wanneer ik sterven moet:
 Ag! wilt my niet begeven,
 Ziel-Zon met u geflonker:
 Als my u glans aanblikt,
 Dan ga ik onverschrikt
 Door 't doodschte schaduw-donker.

8.

Wat zal dan eens opdagen
 Een zalig glori-ligt,

Voor die u aangezigt
 Hier in een Spiegel zagen,
 Maar dan van bys begluren!
 Geen avond zal daar zyn;
 Die dag en zonne-schyn
 Zal onverduistert duren.

CAROLUS TUINMAN.

Ziele-zugt

Van een verlegen Christen om Gods genaden ryke vertroosting.

Stemme: Psalm 77.

1.

ISser nog, ô groot ontfarmer!
 Isser voor een nare karmmer,
 Voor een schreyer nog gehoor?
 Isser nog een open oor?
 Mag een mont vervult met zonden,
 Mag een ziel vervult van wonden,
 Die van etter vloeyen, mag
 Die nog uyt en haar geklag?

2.

Kan 't erbarmelyke wenen,
 Kan het ingekropte stenen
 Van een gants verbryzelt hart,
 't Welk gedurig smart op smart
 Van uw' hant wort ingeschonken,
 Dat schier dronken, ja verdronken
 Leid in zo een tranen vloet,
 Nog vermurwen uw' gemoet?

3.

Isser, Heer, nog enig hopen?
 Staat de deur uws goetheids open
 Voor een zondaar, die de meest
 Ligt van allen is geweest?
 Wilje zyn geschrey nog dulden,
 Die voor zo veel duizent schulden
 By u aangetekent is?
 Schenckj' hem wel vergiffenis?

4.

Of hoort gy met dove oren
 Dien nu roepen, die niet horen,
 Woud uw' Godelyke stem,
 Als gy, tot zyn besten, hem
 Uyt zyn zonde-slaap quaamt wekken?
 Gaat gy met zyn beed nu gekken?
 Spotten in zyn Ziel-verderf,
 Tot dat hy van wanhoop sterf.

5.

't Zy hoe 't zy, myn droeve ogen
 Laat uw' spring-bron nooit verdrogen:
 Houd, van schreyen nimmer mat,
 Steets myn wang en leger nat:
 Wakker nu, gewone klagten,
 Vergeselschap hele nagten,
 Hele dagen, myn getreur,
 Tot myn hart aan stukken scheur.

6.

Is myn God nog te bewegen?
 Hemel! wat een groten zegen
 Zo maar d'alderminste straal
 Van zyn liefde t'my waarts daal!
 Of moet ik zyn gunst nog derven;
 't Zal my ttoost'lyk zyn te sterven
 Voor de voeten van myn Heer;
 Strekt het zo tot zynder eer.

7.

't Is nog altyt zoet te stenen,
 't Is nog zoet te leggen wenen,
 Zoetste Jezu, aan uw' schoot;
 En aldaar zyn Ziele-noot
 En aldaar zyn stoute zonden,
 Oorzaak van die harte wonden
 Uyt te storten. 't Ligt het hart
 Nog een beetjen in zyn smart.

8.

Immers ik wil liever treuren,
 Liever, ja myn harte scheuren:
 Liever, in myn enigheid
 Met een zoete bitterheid
 Myne zond voor God beschreyen,
 En hem voor myn tranen vleyen
 Om een schuld-vergiffenis,
 Door een schult-bekentenis:

9.

Als van aardsche vreugde dronken,
 En in de wereld-lust verzonken,
 Buiten al gevoel van pyn,
 Met de wereld vrolyk zyn:
 Tranen van verslagen Zielen
 Altyd beter my bevielen
 Dan des wer'sts verniste vreugd
 Die geen Hemeling verheugd.

10.

Op dan, op myn treurig Harte,
 Klaag uw' God uw' droeve smarte.
 Moog'lyk dat uw' pyn wat stelpt.
 Altoos 't klagen zelf dat helpt.
 Maar, Heer, 'k mogt u eerst wel vragen,
 Waar me zal ik komen klagen?
 Waar me koom ik u te voor
 Dat u alderminst verstoort?

11.

Zal myn *tong* met jammer Psalmen
 Uwen Hemel doen weer galmen,
 Maar die *tong* heeft menigmaal
 Door een vals, onnut verhaal,
 Door zo menig yd'le woorden,
 Die u, ô myn God, verstoorden,
 Door een onbesponne praat
 My veroorzaakt uwen haat.

12.

Og! die *tong*, die steeds most spreken
 Uwen lof, die was ontsteken
 Van de hel, en stak voortaan
 't Rad van myn geboorte aan,
 En ik die met open mo[n]de
 Uwe waarheid moest verkonde,
 Hebb' myn *tong* u wel ontzeid,
 En geleent tot ydelheid.

13.

Og! die *tong* die zoud u tergen.
 Zal ik 't dan myn *ogen* vergen,
 Datze door een naar getraan
 Myne klagten doen verstaan?
 Heer, zoud gy die *ogen* drogen?
 Zyn het niet de zelve *ogen*,
 Die, met dertele spyt vervult,
 Trotzsten uw' misbruikt gedult.

14.

Zal 'k dan zwygend, zonder schreyen,
 d'Hand ontrent het *harte* leyen,
 Kloppend op een dode borst
 Die geen woorden uyt ten dorst?
 Beid, helaas! en hart en handen,
 Over-vol van zond en schanden,
 Werktuig van verboden doen,
 Zonden hinderen myn zoen.

15.

Heil'ge God, hoe zal'k dan naderen

Uw' troost ryke vreugden-aderen?

Daar nog *tong*, nog *hand*, nog *oog*,

Zig verh[e]ffen durft om hoog?

Daar het *hart* met zo veel zonden

Overstolpt, vol zeer'ge wonden

Niet dan stinkend Offer-werk

Bringen kan tot uwe Kerk.

16.

Was ik nu een Ravens jonge,

Die met reden loze tonge

(Haar geroep kan doen verstaan

En tot in den Hemel gaan)

Alsze in haar batze ouden

Voelt het liefde vier verkouden?

Om dat uyt haar teren huyl

Juyst geen zwart geveerte spruyt.

17.

Evenwel ik moet het wagen.

't Ga zo 't wil ik zal nog klagen.

Og myn liev' en droeve ziel,

Voor den Here neder-kniel.

'k Hoop ik zal die God nog loven.

Ga ik dan niet ver te boven

Duyzend Ravens en nog meer

Die verhoort zyn van den Heer?

18.

Heer, wilt gy my ewig haten

Zult gy my altoos verlaten?

Zal altoos uw' straffe hand

Blyven tegen my gekand?

Og! waar blyft dan al 't ontfarmen,

Al dat kussen, dat om-armen,

Al dat lieffelyk gelag,

Dat uw' volk te troosten plag?

19.

Is dat nu geheel verdwenen?
 Zyn die Liefde-vonken henen?
 Wort dat vier zoo uitgeblust?
 Is 't nu lang genoeg gekust?
 Blyfter niet voor my dan zuur zien,
 Zal ik nooit een zoete uur zyn?
 Zalder nooit een Vrede-woort
 Worden tot myn ziel gehoord?

20.

Hebt gy dan, ô Heer, vergeten
 Hoe gy voormaals plagt te heten?
 Of en is uw' eigen *Naam*
 U niet langer aangenaam?
 Heer die my nu schynt te doemen,
 Hebb' ik u niet horen noemen
God vol van Barmhertigheid
Ryk van Goedertierentheit.

21.

'k Hebb', 't is waar wel grof gezondigt.
 Maar hebt gy my niet verkondigt
 Van uw' *Zone* die de zoen
 Van des werelts zond zoud doen?
 Hebj' ook niet uw' *Geest* beschreven,
 Als een die van *troost* te geven
 Aan een Ziel die tot hem klaagt
 Zelfer zynen name draagt.

22.

Is uw' eigen *Naam* MEWAARDIG,
 Is uw *Zoon voor ons* REGTVAARDIG
 Zoo uw' *Geest* den TROOSTER is
 Tot der droeven laaffenis;
 Waar aan mag het dan nog falen,
 Dat my nauwlyks adem halen
 Uit een afgeschreeuwde mont,
 Van uw' goetheit wert gejont?

23.

Komt dat al van myne zonden?
 Wel maar, Heere, de gezonden
 Hoeven die de Medicyn?
 Waar past balzem dan by pyn?
 Waar zal 't bloet van uwen Zone
 Beter tog zyn kragten toone
 En behalen groter eer,
 Dan in zoo verrettert zeer?

24.

En vergunt uw' grote goetheit,
 Eene die voor u te voet leit,
 Dat hy met een vry geklag
 Zyne reden uytren mag:
 Heer, zoo woud ik u wel vragen
 Waar toe mag het u behagen
 Dat ik roep maar geen gehoor?
 Og! wat hebt gy met my voor?

25.

Gaat gy zoo myn Ziel bestryden
 Op dat zy dan zoud belyden,
 Dat gy tog verwinner zyt,
 In uw' oordeel t'aller tyt?
 Maar waar toe tog zoo begonnen?
 'k Geeft, ik geef het u gewonnen:
 Ja gy wint het sterke Heer.
 't Leg voor u de Wapens neer,

26.

'k Zal dat allezins betuigen.
 'k Wil my onder u wel buigen.
 Gy zyt Heerscher. Ik uw' knegt
 Dien gy onder hebt gelegd.
 Ja schoon gy my wout verdoemen,
 Nog zal ik u billyk noemen:
 Want ik my zulks waardig ken,
 Snoode Zondaar als ik ben,

27.

Maar gedenk, gedenk dog, Heere,
 Zal dat strekken t'uw' eere,
 Dat gy zoo een riet verwint?
 Vegten Helden met een kint?
 Zal God als hy is verbolgen,
 Drooge stoppels gaan vervolgen?
 Is het dan voor u nog wat,
 Te verbryselen een blat?

28.

Is een mensch dog Gods gelyke?
 Of beoogt gy dat den blyke
 d'Eer van uw regtvaardigheid
 Als myn Ziel in d'Helle leit?
 Moet myn dood uw' lof verkonden,
 Wyl myn leven vol van zonden
 U onteert, myn naast ontstigt'?
 Schaft die duisternis dat ligt?

29.

't Zal en moet, en wil 't ook dragen.
 Haagt het u, 't moet my me hagen.
 'k Zeg en meen het: Gy doet wel
 Schoon gy wierpt my in de Hel.
 't Is wel hart maar 't is regtvaardig.
 Ik ben schand, Gy eere waardig.
 Zyt gy met myn doen gedient,
 Zoek uw' eer. Ik heb 't verdient.

30.

Zoo een schuldig mensche egter
 Spreken mogte tot zyn Regter,
 Wensch' ik dat dit eenig woort
 Eerst nog van u wiert gehoort
 Kon ik u wel ooit betalen?
 Og! wat eer zult gy dan halen
 Als gy my gevangen ziet;
 'k Lyd' wel maar voldoe u niet.

31.

Moet nochtans u regt betaalt zyn
 Maar, Heer, zout gy dan verdwaalt zyn
 Als gy zonder my te doon,
 Zogt betaling by uw' Zoon?
 Geen gewin is in myn Bloet, en
 Wil hy voor myn zonden boeten,
 Hy is 't die betalen kan.
 Zegt wat schade lyd gy dan?

32.

Ja, Heer, dan zal ik u roemen,
 En niet slegts Regtvaardig noemen,
 Maar te zamen straf en zoet,
 Hart en zagt, gestreng en goet.
 Dubbel zult gy zyn geprezen.
 Dubbel zal dan d'inkomst wezen
 Van uw' groote heerlykheit:
 Daar al 't werk tog hene leit.

33.

Maar ik blyf vast in myn smarte,
 Heer, hoe mag 't u van uw' harte,
 Van dat Vaderlyke hart,
 Dat het myn, zoo lang benart
 Zoo vol schrikken, zoo vol zorgen,
 Van den Avond tot den Morgen,
 In zoo kommerlyken staat
 Troosteloos daar henen gaat?

34.

Zoetste Jezu, myn vertrouwen
 In dit bitterste benouwen,
 Heugt u dan niet langer, hoe
 Gy ook voormaals waar te moe,
 Toen die Kelk, u ingeschonken,
 Tot het gront-sop toe gedronken,
 En (al was 't u groote pyn)
 Evenwel geleeft most zyn?

35.

Is 't u nog niet heel vergeten
 Dat gy nat, ja uit gekreten,
 Afgemattet, in den Hof
 Laagt al wrymelend in 't stof?
 Is u nog niet heel vergeten
 Al dat klam, ja bloedig zweten,
 Toen gy in zoo bangen noot
 Laagt en worsteld' met de doot?

36.

Is u niet geheel vergeten,
 Hoe gy aan het kruis gesmeten,
 Klaagdet schier als buiten raaf?
 Waarom of my God verlaat?
 Denkt gy nog aan allen dezen?
 Denkt dan hoe 't met my mag wezen,
 Nu myn teer en zwak gemoet
 't Zelve zopje drinken moet.

37.

Denk dan, trouwe Menschen-hoeder,
 Denk aan u geringen broeder.
 Denk nu in uw' vreugt aan my,
 Die dit bitter liden ly.
 Heere Jezu, voor my nader
 Tot den Throon van uwen Vader,
 Toon hem myn beschreide leet.
 Toon hem 't geen gy voormaals leet.

38.

Zegt hem, zoete voorspraak, zegt hem,
 En met reden onderregt hem,
 Dat de reden niet en dult
 Dubb'le straffe voor een schult.
 God is immers d'Opper-reden
 Zoo de Borg heeft straf geleden,
 Is dan niet de schuldenaar
 Zelfver buiten strafs gevaar.

39.

Toon uw' Vader dan de roede,
 Nog geverft met uwen bloede:
 Toon hem uw' gekroonde hoofd,
 Dat nu wel de glans verdooft
 Van een alderklaarste klaarheit
 Maar dat eerst, in duist're naarheit
 Was met dooren-tuig gehult
 En met bloedig zweet vervult.

40.

Toon den Los-brief u gegeven,
 Die, met martel-jnk geschreven
 Op zoo schoon spier wit Satyn,
 U kan tot getuige zyn
 Dat uw' Vader heeft beleden
 Door het geen gy hebt geleden
 Zig in als te zyn voldaan.
 Bid dan dat hy my laat gaan

41.

Heere, wout gy hem dat zeggen
 Waar me zoud hy 't wederleggen?
 Kost hy toonen in die beed
 Yets dat tegen reden streed?
 Zeker God die is regtvaardig:
 Niet onbillik; eer me waardig
 Nimmer eischt hy al te straf,
 Voor een zonde dubb'le straf.

42.

Dit zal voor een yder klaar zyn
 Een van beiden moet dan waar zyn
 Of dat 't geene ik nu ly
 Eigentlyk geen straffe en zy.
 Of dat Christus niet geleden
 Heeft, dan voor zyn regte leden,
 Die in 't Boek des Levens staan,
 Maar voor my niet heeft voldaan.

43.

Zoud dan 't geen ik lyd dezen,
 Geen vervloekte straffe wezen
 Van myn Gods regtvaard'ge hant
 Grimmig tegen my gekant?
 Gaat den Heer my zoo bedroeven
 Slegs maar om my te proeven,
 Of ik hem nog hange aan
 Als hy van my schynt te gaan?

44.

Wel, zoo wil ik niet meer schromen.
 Laat dan, laat vry alles komen,
 Watter komen wil of kan:
 'k Vrees'er niet veel hinder van.
 Die beproeving zal my sterken
 In gedult. Gedult zal werken
 Ondervinding. Die dan weer
 Vaste hoop op God den Heer.

45.

Vaste hoop zal niet beschamen.
 Gods beloft is Ja en Amen.
 En zyn liefd' gestort in 't hart
 Zalft en sagt daar alle smart.
 Og! kost ik dat maar geloven!
 'k Quam dan alles wel te boven.
 Geen verdriet my hier verdriet
 Lyd ik 't in Gods toorne niet.

46.

Of ben ik geen uitverkoren?
 Zoud ik God niet toebehoren?
 Christe, uw vergoten bloet
 Is dat voor my al te goet?
 Dat? og! dat is al myn dugten,
 Al myn stenen, al myn zugten,
 Ja dat is den gantschen dag
 d'Oorzaak van myn naar geklag.

47.

Zoo veel afgetreurede uren,
 En myns huis besloten muren,
 En myn natte legerstee,
 Zijn getuigen van dat wee.
 Als ik ingekeert na binne,
 Alles even wel bezinne,
 En myn zaken overloop;
 Schepp'ik nog een weinig hoop.

48.

En ik wil in dit benouwen
 Tegen hoop op hoop vertrouwen,
 (Hemel geef dat ik niet mis)
 Dat myn naam getekent is
 In de ry van die ten leven
 d'Hemel-Heer heeft opgeschreven,
 Die hy, na 't vernieuwd' Heel-al,
 Eens met Christus trouwen zal.

49.

Mogt myn oog verlichtet wezen,
 'k Wist nog in myn hart te lezen
 Eenig schrift van uwen hant,
 Dat gy my tot onderpant
 Van uw' gunste hebt gelaten:
 Toen we in myn kamer zaten,
 En my van uw' zoete mont
 Wiert een Liefde-kus gejont.

50.

Toen ik aan uw' hals bleef hangen
 En met nat betraande wangen,
 (Dog van vreugd) met blyder tong
 U een liet der liefde zong.
 Toen ik riep, Myn Godt, myn leven,
 Daar 's myn hart. Dat 's u gegeven.
 'k Ban daar heel de werelt uit.
 Kies myn Ziel maar tot u Bruit.

51.

Toen gy weder, vol ontfarmen,
 My zoo lieslyk gingt om armen,
 Kussen, strelen, vleien, Ag!
 Met dien alderzoetsten lag
 Die 'k myn leven hebb' vernomen:
 Die nooit uit myn zin zal komen,
 Zoo ik eenig' heugenis
 Hou van 't geen verleden is.

52.

Toon gy tot myn ziele zeidet:
 Koom myn Bruid, my toebereidet:
 Koom myn Liefste, gy zyt myn,
 En ik zal de uwe zyn.
 Eeuw'ge liefd' verbint ons beiden
 Dood nog leven mag ons scheiden.
 'k Weet gy hebt ons wel gezint
 Maar ik hebb' u eerst bemint.

53.

Zieje nog niet van die Liefde,
 Die gy toen in 't harte griede,
 Eenig overblyfzel, Heer:
 Zieje daar geen letters meer
 Die gy zelve hebt geschreven
 Is daar alles uitgewreven?
 En geen indruk van om hoog?
 Zelfs voor u niet, Al-om-oog?

54.

Vindje daar geen Liefde-panden?
 Schout dan tog uw' eigen handen
 Daar blyft alles onverzeert.
 Daar 's myn name gegraveert.
 Is 't niet waar, volstan'ge minner?
 Og! Hy knikt. Ik blyf verwinner?
 Gode God (,) geef gy nog regt
 d'Onbeschaamtheit van uw' Knecht.

55.

'k Kan myn tranen niet bedwingen,
Zy beletten my het zingen:

Zy bestolpen het geluit.

Al te vol en lekt niet uit.

Weg nu werelt. Welkoom Hemel.

'k Voel 'k en weet niet wat gewemel

In myn ziel voor dezen doot.

Og die vreugd is my te groot.

56.

Christus komt met al zyn gaven.

Om 't verslagen hart te laven.

Og! hy schenkt my Eng'len wyn.

Heere, die moet Nekter zyn.

En op dat ik, voor myn sterven,

Niet weer koom dees vrugd te derven

Wensch' ik dat het u beviel

Nu t'ont-karkeren myn Ziel.

Ja komt Heere Jesu AMEN.

H.W.

Liefde liet.

Op de Wys: *Van den 103. Psalm.*

1.

MYn Jesus zoud' ik u voortaan niet minnen
 Met al de kragt ingespannen zinnen
 Daar ik u heb in 't Heiligdom aanschouwt
 Gelyk een Zon van heilig helderheden,
 Een Bron van troost en Zee van Zaligheden,
 Een edel part van 't blinkend Hemel goud.

2.

U schoon gaat dat van Absalon te boven,
 U glans komt die van Salomon verdoven,
 Verschynt, verblint, verbleekt al wat ooit blonk
 Nooit kwam uit oog zoo zoete liefde stralen,
 Geen kus en mag by Uwe kussen halen,
 Daar uwe gunst my vriend'lyk mee beschonk.

3.

Dewyl ik dan uw liefde heb genoten,
 Zoo plotsling in myn herte uitgegoten,
 In 't midden van devote oeffening,
 Dewyl myn geest met heilig innigheden,
 Zig loosden in Godvrugtige Gebeden,
 En zoo gevoelt uw zoete Troeteling.

4.

Og mogt ik nu aan uwe voeten leggen,
 En smekende vast zonder zeggen, zeggen,
 Hoe diep u min myn ziel zy ingeprent,
 Og wasze leeg om met de min te vullen,
 Of over vol van liefde om te dullen,
 Van hem die hy veel meerder weerdig kent.

5.

Myn hert, en zyn geen hertelooze woorden
 In zuiv're Trouw met hegte liefde koorden,
 Wil ik aan u ge-egt zyn en gehegt,

Wat moet ik doen of lyden, hoe my dragen
 Om door bewys van liefd' u te behagen,
 Spreekt liever Heer, want ziet ik ben uw knegt.

6.

Ik heb geen wil, s'is aan uw wil gebonden
 Geen zinlykheit, s'is in u zin verslonden,
 s'Is zoet, s'is goet, wat gy gebiet of doet:
 Beproeft my maar het zy in doen of verblyden,
 Zoo 't u belieft, 'k ben alles wel gemoet.

7.

Zyt gy 't niet Heer die my eerst komt te binnen
 Als in den slaap myn opgewekte zinnen,
 Zien 't morgen rood der verscher Dageraat,
 Zyt gy 't ook niet waar in ik my verluste,
 Des Avonds laat op 't bedde myner ruste,
 Wanneer myn ziel zoo met u slapen gaat.

8.

Als ik den treyn van myn devote pligten
 Den gantschen dag na u bevel verrigten,
 Ziet dan myn oog gestadig niet op uw"?
 't Is al myn lust te doen uw welbehagen,
 Van nergens in myn zelve te mis dragen,
 Ben ik eylaas uit gront myns herten schuw.

9.

Indien nogtans myn vleesches snode broosheit
 Of duivels of vleesches snode boosheit,
 Ten val verruk door kwade toeverzigt,
 Ik heb geen rust voor dat ik aan uw voeten
 Myn misval koom met heete tranen boeten,
 Het wroegent hert wert dan eerst regt verligt.

10.

Maar zo gy nog uw's gunstes liefde-stralen,
 Te rugge hout, en niet laat nederdalen
 U aanschyns ligt op 't knagende gemoet:
 Zo is 't gelyk de Bruylosts kinderen treuren,
 Als hun 't gezicht des Bruygoms niet mag beuren,
 Myn ziel in schrik in angst in helle gloet.

11.

Dog zo wanneer de droeve ziel ten troosten
 Dat lieflyk ligt weer daget uit den Oosten,
 En dat ik slegts een schittering daar van,
 Een glimp, een blik, van ver mag aanzien komen
 Dan is'er aan myn droeve ziel geen stromen,
 En niet dat zoo myn geest vermaken kan.

12.

'k Ben egter zoo gezet niet op die zoetheit
 Of ik wil nog wanneer die wyze goedheit,
 My die ontrekt met uw te vreden zyn,
 Ik min veel eer den gever van 't gegeven,
 En hoe gy 't maakt 't is my vast maar om 't leven
 Als ik maar weet gy zyt en blyft de myn.

13.

En schoon ik dat ook nimmer hier zou weten
 Zoo is nogtans myn ziele met liefd' bezeten,
 Dat ik u puer om uwent wil bemint,
 Al zoud' ik nooit uw goetheit, zoetheit smaken,
 Al zoud' ik nooit tot uw genot geraken,
 Gy zelf verdient om uwent wil bemint.

14.

't En most niet zyn myn lust, myn rust, myn vreugde,
 Ja God ook niet om dat hy my verheugde,
 En zaligde, dat was eigen intrest,
 Maar God als God van zelfs zoo overheerlyk,
 En van hem zelfs een uiterste begeerlyk,
 Zoo zuiverlyk te lieven dat is best.

15.

Og kond' ik al myn zinnen t'zamen houwen,
 Om u in uw' volmaaktheit te aanschouwen,
 En dat Uw Geest in die bespiegeling,
 Het oude myn ten vollen kwam ontleren,
 En naar het Beelt uws heiligheids formeren
 Myn God hoe lief waar die verandering.

16.

Dan zou ik u om uwent wil beminnen,
 En bly zyn dat op aarden hier myn zinnen,
 Yets vonden 't geen uw liefde waardig is,
 Een ziele die door 't aanschouw uwer waarheit
 En wezentheit van klaarheit, wert tot klaarheit
 Verandert naar uw heer'lyk Evenbeelt.

17.

Dan zou ik voorts Uw Lief'ling gunst bewyzen,
 Uw haters zyn myn grouwelyk afgryzen,
 Ik ben der werelt en die aan my gekruist,
 Maar al myn lust zal tot de vroome wezen,
 Waar in ik u gelykenis kan lezen
 En zien het Beelt uws heiligheits gehuist.

H.W.

Vreugde-liet, Van een vertrooste Ziele.

Stem: *Van den 8. Psalm.*

1.

LUST eenig hart ontleegt van alle kommer,
 In God verheugt, beschaduw't met het lommer
 Van zyn genaad, die 't hart vol vreugde propt,
 En al wat druk of droefheit heet verschopt:

2.

Lust eenig hart wel eer van God verstooten
 Nu met de stroom zyns goetheits overgoten,
 Dat van het leet dier drouver steurenis
 Nu niet en heeft dan blyde heugenis:

3.

Lust eenig hart wel eer in d'Hel gezonken:
 Maar nu met wyn van Hemel-vreugt beschonken,

't Welk ziende zig met Christus ondertrout
In Liefds-genoot nu met hem bruiloft hout.

4.

Lust zulke een hart een vrolyk liet te zingen
Dat lust my met, ver boven alle dingen.

Dyn zwang're ziel vol vreugden-ryke galm,
Baart door myn pen dees dank-en vreugde-Psalm.

5.

Hoe zoet is 't Heer, hoe zoet is dat men *nader*
Tot aan de beek van uwe goetheits ader

Een *druip* daar van op onze tong gesprengt,
En druk en smert en alle leet verdrengt

6.

Hoe zoet is 't dan, hoe zoet is 't dat men *drinken*,
Die *plassen* mag, die gy zoo milt gaat schinken

Ter boorde toe, aan uwe liefde dis,
Waar aan myn ziel nu neer gezeten is;

7.

Hoe zoet is 't dan, hoe zoet is 't dat nog *dronken*
Ter kele toe te leggen als verzonken

In deze *stroom* ja *zee* van 't Opper-goet
't Is 't grootst, en 't best, en alderzoetste zoet.

8.

Laat eenig mensch zig, zoo hy wil, verblyden,
Als hy zig ziet omstuwt aan alle zyden,

Met eer en goet, en als hy vaten kuint
Voor al de most die van zyn parse druipt.

9.

Wanneer hy ziet zyn lastbaar draag-vee hygen.
En dat van 't koorn, zyn volle zolders zygen,

Door overvloed die d'een en d'ander drukt;
Kortom als all's hem na zyn zin gelukt.

10.

Maar ik ô God, wat vorder begenadigt,
Met uwes huis weergaloos goet verzadigt,

Op u vol-op nu zoo verlekkert ben,
Dat 'k buiten u geen vreugde stoffe ken.

11.

Geen ding op aard beschaft ons met dan quellust.
In u alleen bestaat der zielen wellust.

Het hart en ziel en al van vreugde breekt
Als gy maar eens een woort van vrede spreekt.

12.

Laat vry een mensch aan 't Ziek-bed zyn genagelt,
Op wien het smert van alle kante hagelt,

Zoo dat de ziel van weemoet zy geparst:
En 't doot-zweet door 't verkrompe velle barst:

13.

Laat vry een mensch ter feller dood' verwezen,
De dood zyn ziels nog voor het meeste vrezen?

Ja laat hem reets de wrede staak zyn staan,
Waar aan de vlam 't onschuldig vleesch zal braan.

14.

Laat ja een mensch vry aan een paal gebonden
De vlammen zien in zyn verschookte wonden;

Zoo dat des houts met strooy gestookte brant
Het lighaam blaakt en roost aan alle kant.

15.

Mag dan de ziel slegts in *Bethesda* baden.
Dat is in bad der Hemelscher genaden;

Een drup daar van gestort op 't quinent hart,
Verzagt, verligt, verjaagt daar alle smart.

16.

Het ziek-bed wort een *Paradys*, een Eden
Nooit, ziet de ziel, was 't my zoo wel als heden.

ô Zoet, ô zoet, ô wonder zoete stont!
Nu God my 't ligt van zyn genade jont.

17.

De weg na 't vier schynt dan de weg ten Hemel.
Der kykren drang der Engelen gewemel.

Dan heeft de Ziel voor geen tormenten schroomt:
Maar juigt luits keels, myn zoete Jezus kooft.

18.

Geen grooter vreugt kost in 't herte groejen,
Van die geçiert ter bruiloft-stacy spoejen;
Als in 't gelaat van Christi dienaars blonk,
Toen hy een drup van zyne gunst hun schonk.

19.

Haar beulen doet vergeefsche wreetheit blozen!
De kolen viers die schynen schone rozen
Waar op de ziel geruste blytschap smaakt
Terwyl de vlam het gemartelt lighaam blaakt.

20.

Bid vry de hant: 't gemoet strekt zig na boven.
Wurg vry de keel, de Ziel zal God nog loven.
Snyt af de tong, 't hart maakt een bly geschal.
Wat wonder dog, *God is hun al in al.*

21.

Al-ryke God waar zal ik woorden vinden
Hoe 't zoet genot aan rym of mate binden?
't Geen in de schoot van u genade vint
Uw' teerst, uw' swakst, uw' alderminste kint.

22.

Gy rukt myn ziel uit 't diepste van der Helle,
En maakt dat my nog dood nog duivel quelle,
Geen schrik, geen angst, geen magt der duisternis,
Wat *dood* voor my zoo God myn *leven* is?

23.

Gy doet my in uw' zoon regtvaardig noemen;
Die voor my spreekt als 't hart my wil verdoemen,
't En scheelt my niet wat myn *beklager* zeit.
Myn Jezus is tog myn *geregtigheid*.

24.

Myn *dorstig* hart dat gaat gy, Heere lessen,
Met 't heilzaam vogt van uwe liefde flessen:

En *quinen de* verschaft 't gy 't *laaffenis*,
Myn God alleen my *drank* en *spyze* is.

25.

Zoo veel de *leegt'* van myne ziel kan vatten,
Stopt gy haar vol van uwe *Hemelschatten*.

Nooit hadd' de rykst zoo uitgelezen lot.
Myn *rykdom* is den al-bezitter God.

26.

Gy eert uw' *knegt* als waar hy uwen *Zone*.

Gy zet uw' *slaaf* op Goddelyken *Troone*

Hot *slegt* hy is; gy maakt hen aller *Heer*,

Niet dit nog dat, maar God is al myn *eer*.

27.

Is myn gemoet met nare *druk* bevangen,

Gy wischt het nat van myn bekreten wangen.

Verquikt myn ziel met app'len van gena.

God is myn *vreugt*, vreugt zonder wederga.

28.

Al wat myn ziel als wenschlyk komt te binnen,

Al wats' ooit kost bedenken of verzinnen,

Al wat of wensch of minnens waardig is,

Dat alles is in Gods bezit gewis.

29.

Hy is alleen de eer-en heerlykste,

De schoonst, de rykst, de zoetst, de lieflykste.

De...Maar 'k bekennt 't, 'k en weet niet wenschelyks meer,

Weet iemant het, 't is alles in den Heer.

30.

ô Die die Godt maar mag in 't harte dragen,

Hoe ras verleert, vergeet die al zyn klagen?

Gaat klieft zyn hart, ik wed gy vinter niet

Dan een met gout beschreven vreugde liet.

31.

De wyze die van 't vergelegen Oosten

Hun eene reis na 't Joodsche Landt getroosten,

En volgden 't spoor van 't Godlyk sterkeley,
 Dat met Gods-woort, hun Gods geboort-plaatszey
 32.

Verblyde zig met overgroote vreugde
 De ziel en hart, en tong en mont verheugde
 Als elk van haar alleen de plaatze zag,
 Daar 't Hemel kint in slegte luren lag.
 33.

Maar als de ziel zoo wort van God vereeret,
 Dat hy in haar als in zyn huis verkeret,
 In haar als in haar eigen Tempel woont,
 Daar hy niet min zyn heerlykheit vertoont,
 34.

Daar hy niet min doet zyn genade voelen,
 En al 't gespan van 's menschen geesten woelen:
 Als toen hy eerst in Zion neder quam,
 En plaatze in den zichtbren tempel nam:
 35.

Hoe mag die dan vol heil'ge vreugde springen,
 En 's harten vreugt betoonen met haar zingen,
 En juighen om haar lieflyk snoeren lot,
 Als God in haar, zy weer woont in haar God?
 36.

't Leit zoo by my. Quam met Gods hant daar onder,
 't En was geenzints in myne oogen wonder:
 Dat zoo een ziel dier vrugt onmagtig wier,
 En ongetempt, ja gantsch ontzinnig schier.
 37.

Al-wys zoo wel als al vreugdent Heere,
 Ging uwe hant niet wonderlyk regeere
 (Ons hart is voor die sterkte al te boos)
 Wien maakt dit vreugd op aard' niet zinneloos?
 38.

Wel moet ik dan den Hemel nog wat derven,
 (Maar 'k derfze niet) en moet ik nog wat zwerven,

Hier op der aart in 't zont en tranen dal
Doet dit uw knegt, milt-gever, ten geval:

39.

Laat dog die vreugt myns harten sterkte wezen,
Leer my daar door nog Hel nog duivel vrezen,
Nog iets ontzien dat tegen u zig stelt.
ô Die zoo is geharnast hout het velt.

40.

Laat voorts myn tong van aangenaamheit druipen
Op 't quinend' hart, en vol vertroosting sluipen
Ten boezem in, die schier ten gront gesakt
Na 't heilzaam nat van dees vervrissing snakt.

41.

Of zal ik eens (gelyk ik ligt kan gissen)
Het zoet vol-op weer van dees vreugde missen,
En 't is myn lot dat 'k agter Jezus tre
Van *Thabor* af tot aan *Gethsemane*.

42.

Zoo zy het Heer. Want wie kan u beperken
In 't vry geschik van uw' genade-werken;
Geef dat ik my ook hier in gantsch verzaak,
Myn zaligheid hangt niet aan dit vermaak.

43.

Laat ik nogtans voortgaan in uw te loven,
En laat uw' knegt niet ziende zelfs geloven;
Maak my in vreugt en druk u bey getrou,
Tot ik by u eens eeuwig bruiloft hou.

HERM. WITZ.

Aanspraak *Aan de afdwalende ziel.*

Stemme, *Courant Monterey.*

1.

MYn dwaze Ziel laat u dog lokken
 Door Jezu stem,
 Ag waarom wilt gy dus u hert verstokken,
 Luistert maar na hem,
 Hy zal u vuile ziele maken
 Witter als snee,
 En 't steenig hert gedwee,
 Door Hem zult gy geraken
 Tot de eeuw'ge vree.

2.

Verdoolde Schaap hout op van dwalen
 Langs Berg en Dal,
 Loop, loop na Hem, die u weerom wil halen,
 In zyn Herders Stal:
 Hy zal u naar zyn vry ontfermen
 Dragen in zyn schoot,
 Ter hulp zyn in de noot,
 En liefelyk om'ermen
 Midden in de dood.

3.

Hy is een Zon en schilt bevonden
 In groot gevaar,
 Een rotsteen om te schuilen t'aller stonden,
 Drukt u 't lyden zwaar,
 In Hem is waarheit ligt en leven,
 Liefd' en alles wat
 Uw's herten wensch bevat.

En hy wil ryk'lyk geven
Uit zyn volle schat.

4.

Keer om dan ziel laat u bekoren,
Van 't hoogste goet,
Ag spoeit u ziele! of gaat verloren,
Ag verstaalt gemoet,
Het vuur van liefde doe verteren
Eigen wil en zin,
En neem my ganschlyk in
En dat wil ik nog leeren
Schatten voor gewin.

F.v.B.

Ziels verzugtinge.

Op de Wys: *Van dan 8. Psalm.*

1.

O Groten herder der verdwaalde schapen
Die 't eenemaal verloor'ne op komt rapen
Uit 't afgrond van het grondloos zondig niet,
Daar 't hoop'loos leit zoo gy geen hulp en bied.

2.

Beschouw myn ziel zoo jammerlyk verzonken
En in een poel van schuld en smert verdronken,
Begraven in het nare duister graf,
Daar nooit de Zon haar helder schynzel gaf.

3.

Ik wil zomtyts eens pogen u te klagen
ô Jezu lief; maar als ik zal gewagen
Van myn elend, ontbreekt my tong en hert,
Myn ziel die is rampzalig zonder smert.

4.

En schoon ik weet dat u alziende oogen,
 Vervult met uw vrywillig mededogen,
 Doorgronden 't innigste van myn gemoet,
 Gedoog nogtans dat ik u val te voet.

5.

Om door uw hulp myn diepe heert te plagen
 (Zoo verr' als ik die ken) u voor te dragen,
 ô Boom des Levens, wiens genezend' blad,
 Der Heid'nen heil, alleen in zig bevat.

6.

Gy weet helaas! dat ik myn gantsche leven
 Heb aan myn eigen zin en wil gegeven,
 Het hoog gebied van lighaam en van ziel,
 Die my ook dreven daar het haar geviel.

7.

Vervremt van 't hoogste goet, de ware ruste
 Van 't reed'lyk schepzel, ging ik my verluste
 In 's werelts ydelheit, en gaf myn vlees
 Zyn vergenoegen, vreemd van uwe vrees.

8.

't Gezelschap van de dert'le werelts wigten
 Was myn vermaak in plaats van Godsdienst pligten
 Myn hovaardy in 't çierlyk gewaat
 Was toenmaals niet het minste van myn kwaat.

9.

Al wat het schepzel schoon hadd' en bemin'lyk
 Al wat tot voetzel strekte van het zienn'lyk,
 Van wellust, en van hoogmoet, was myn wensch
 Als een van u vervremt ontzinnig mensch.

I. RUSTE.

10.

In 't midden van dees' afgrond van elenden
 Kwam zig uw Geest in overtuiging wenden,
 Voor zoo verr' tot myn dwaas verblind gemoet,
 Dat ik voor u, ô Heer! erkennen moet.

11.

Dat ik my vind' een afgront van Godloosheit,
 En t'zamen knoping van enkel boosheit,
 Een bitt're gal, een huilende woestyn,
 Een zondig niet, bezoetelt als een zwyn.

12.

'k Vind myn verstant de leister van myn ziele,
 Vol duisternis, waarom my nooit beviele:
 De Majesteit en gantsch van 't heilig woort,
 Waar door uw Geest 't verligt gemoet bekoort.

13

Dit 's d'oorzaak dat d'aanbiddelyke schoonheit
 En liefde, die voor 't heilig oog ten toon leit,
 Voor my tot hier toe in 't verborgen zyn,
 Want 't Geestlyk vat geen onherboren brein.

14.

Den afgront uwer algenoegzaamheden,
 Uw' goetheit, wysheit, ô oneindige reden,
 Uw' magt, en hoogheit zyn my onbekent,
 Hierom is 't hert van u zoo afgewent.

15.

Dit hout my Jezus dierbaarheid verborgen
 Zoo komt het dat myn ziel zoo zonder zorgen,
 Nog vast hout aan het hatelyk verblyf,
 In zonden, en haar walgelyk bedryf.

16.

Myn wil dien volgens vind' ik gantsch afkeerig,
 Van 't hoogste goet, in tegendeel begeerig,
 Na 't schoon en 't zoet dat 't schepzel aan komt bien
 En 't geen 't wellustig oog daar in kan zien.

17.

Ten besten is het enkel voor myn zelven
 Dat 'k leef, en wil my schikken om te delven
 Naar 't eeuw'ge goet, de schat van zaligheid,
 Waar toe my schrik en eigen liefde leit.

18.

Maar Jezu schoonheit en beminn'lykheden
 En lust om met myn gantsche hert te treden
 In Gods gemeenschap, als myn hoogste goet,
 Dit heeft geen kragt op myn ontaart gemoet.

II. RUSTE.

19.

Ik vint al myn bewegingen verdurven,
 't Geloof en rechte liefde is versturven,
 Verwond'ring, hoop op God, 's uit 't hert geweert
 Van hem tot 't schepzel en myns zelfs gekeert.

20.

Myn leden zoud'ik gantschelyk tot boosheit
 Besteen, als 't wapentuig der Goddeloosheit
 Zoo uwe hant my niet en wederhiel,
 En inbont 't kwaat van myn verwoeste ziel.

21.

Oneindig heer in liefde ongemeten,
 Schou aan op uw genaden-stoel gezeten,
 In Jezu wonden 't vyantlyke hert,
 Dat door dit alles niet verbroken wert.

22.

Verandert tog u langmoet en genade,
 Ontmoet een ziel die steeds geneigt ten kwade,
 Niets doen kan als hoereren van u af,
 En zig verzaden met een zwynen draf.

23.

ô Teed're Jezu vol van meded'oogen
 Vrywillig in uw' liefde, slaat uw' oogen
 Op 't zig verdervend' schepzel, neem 't geweer
 Waar mee het gaat zyn eigen ziel te keer.

24.

Laat u niet stuiten van de magt der hellen
 En komt de hoogtens haastig nedervellen,
 Die zig, ô Heer! verheffen tegens uw
 Komt lokt myn hert van u zoo byster schuw.

25.

't Hoveerdig zelfs, verstand u vyandinne
 't Gemoet zoo ongeneigt om u te minne,
 Verandert door uw Goddelyke kragt,
 Kom Jezu toon uw' Koninglyke magt.

26.

Vloeit in myn ziel Fonteine van de hoven
 ô Christalynen beeke daal van boven,
 Met 's Levens water in de modder kuil,
 Myn herts reiniging uit der zonden vuil.

27.

Laat d'oogen zelf 't verblint gezicht besmeeren
 Dat my uw' Wysheit dwaas te werden leeren,
 En maakt my, Heer, tot een ootmoedig kind,
 Dat nergens rust als in uw' boezem vind.

III. RUSTE.

28.

Maar ag! wat zeg ik, 'k voel hier wederstreven
 Myn gantsche hert, 't wil niet overgeven,
 In Jezu hand, om blindeling zyn stem,
 Te volgen, en te luisteren naar hem.

29.

't En wil niet sterven aan het zondig eigen
 Maar eigen zin en wil vind ik te neigen:
 Om zelfs te heerschen, tot myn eigen rust,
 Te disponeren naar het haar gelust.

30.

Maar groote Jezu, Triumphante Koning
 Maak van uw vrye liefde een vertoning,
 En dwingt myn ziel om tot u in te gaan,
 Ontsluit myn hert, ei! blyft niet buiten staan.

31.

Blust zatans vier'ge pylen, breek zyn netten
 Wilt hem 't bloetdorstig opzet tog beletten,
 Maar maak myn Heer meest van myn zelven vry
 Op dat ik d'uwe nu en eeuwig zy.

32.

Schenk my opregtigheid, geloof, en vreezen
 Voor uwen naam, en kom myn ziel genezen
 Van verlooghendheit, in alles dat
 Uw' wysheit voor my schadelyk bevat.

33.

Laat my ô Heer! in eeuwigheit verdrinken
 In Jezu bloet, met schult en smert verzinken,
 In d'afgront van zyn wonden, maakt my rein
 Met 't levend'water uit de Heil-fontein.

34.

Ag! Heere Heere wilt uw' toorn tog stille
 Als gy niet helpt, wat kan ik als u wille
 Steets wederstaan, genade Heer gena,
 Geeft dat een stoppel door u gunst gesta.

35.

Ag! ag! myn God, bekeer u vyants herte
 Bevryt een Heill'wit voor d'eeuwige smerte,
 Wascht, wascht met Yzou in het bloet van 't Lam,
 't Vervloekt gemoet, blust wellusts heete vlam.

36.

Als ik dan zien zal uwe vrye liefde,
 En wien myn boosheit 't dierbaar hert door griede
 Dan zal myn ziel verteren in 't vier
 Der liefde, die u Jezu stont zoo dier.

37.

Dan zal ik my uw Heer ten offerhanden
 Op d'altaar van de liefde laten branden,
 Kom Jezu, kom, kom ruk my uit 't verderf,
 Leeft eeuwig in myn ziel, op dat ik sterf.

F. van Boekhoven.

Eenzaam gepeins.

Stem: *Van den 16. Psalm.*

1.

HEer *JEZU* Leven, Ligt, ja eenig Al
Is dan uw hert voor my gantsch toegesloten?
Myn Ziel doold om, en doet vast val op val,
Ik leef als van u aangezigt verstoten:
Nogtans zyt gy alleen myn Heil en Vrede,
ô Bron van Troost, en Zee van Zaligheden.

2.

Myn *JEZUS* kom, Ey kom doorzoekt myn hert,
Terwyl 'k alleen hier zit in 't groene lommer
Van 't digt geboomt, vry, eenzaam, niet verwert
Door eigen zorg, die 't herte bezet met kommer
De zagte koelt' lokt u met 't lieflyk zuizen,
De storm van het schepzels drift doet u verhuizen.

3.

Ontledig tog, ontledig tog 't gemoet
Van al wat my belet eens regt te sterven,
Aen eigen kragt, en wysheit, die my doet
Uw zuiver ligt, bestuur, en sterkte derven,
Op dat ik nu ook niet en kom te krenken
Myn zwakke Ziel, door zonder Geest te denken.

4.

Gy, die 't gekrookte rietje niet verbreekt
Maar ondersteunt, op dat zy niet bezwyken,
Die 't zogend' Lammeken steeds draagt en kweekt
En van een Wees doet Uw ontferming blyken
Die 't rokend' valswiek nimmer uit zult blussen
d'Amegtige sterkt gy met liefde kussen.

5.

Kom goede Herder, wiens beproefde zorg
Verdient dat men zig u geheel vertrouwe,

Gy zet uw' Woord, uw Eet, uw Hert tot borg
 Neem, neem my *JEZUS*, 't zal my nooit betrouwe
 Myn Zon, myn Schilt, myn Koning, kom verpletten
 't Geen over my uw wil 't gebiet beletten.

6.

Het rommelen van 's Vaders ingewant
 En hielt niet op zeg over hem t'erbermen,
 Die tegens al 't vermanen aangekant,
 Ontvlugte 's Vaders Huis, en liefde ermen:
 Ontleer myn Ziel tog eens dit droevig dwalen
 Ag! *JEZU* kom, kom, kom, my wederhalen.

7.

Hebt Gy van Eeuwigheit op my gezien,
 Op my gezien met 't oog van vrye liefde?
 Belet my dan steeds van u af te vlien,
 Myn *JEZUS*, die de hartste Rotzen kliefde
 Gy die verzagten kunt de stenen herten,
 Die uw gedugte Hoogheit derven terten.

8.

Hebt gy nooit Zegel op myn Hert gedrukt?
 En zyn daar nooit geen lett'ren in geschreven
 Door uwe hant? en 't is my nooit gelukt,
 Aan Uw Verbont myn woort en hert te geven?
 Al was 't als een blinde, die verduistert,
 Verlangt na 't ligt door onmagt als gekluistert.

I. RUSTE.

9.

Ziet neder van uw hoog verheven Throon
 ô Milde Gever van Uw goede Gaven:
 Myn kragt verteert, 'k ben uwen Naam tot hoon,
 Ag! wilt myn dorre Ziele tog eens laven,
 Verkwikt myn Geest, en laat my niet versmagten,
 In 't ongeloof, maar op u blyven wagten.

10.

Gy zyt enkel goetheit ô Groote God!
 Fontein van liefde, afgront van genade,

Voor hen die gy het geeft op uw Gebod,
 Zig in uw volheit Heer te komen baden:
 Gy overwint 't hertnekkig wederstreven,
 En doet het Hert in vreed' en vryheit leven.

11.

Myn algenoezaam, groot en heylig Heer,
 Almagtig, Heerlyk, Eeuwig, vol van waarheit
 Alwetend', Wys, Regtveerdig, die Uw Eer
 En Majesteit in onbesmette klaarheit
 Volständig lieft, uw' Hoogheit komt de Wetten
 Als d'Oppermagt aan uw' schepzels zetten.

12.

Hebt Gy behagen om een zondig niet,
 Een Maagd' een Worm uyt grond'loos mededogen
 U t'onderwerpen? Hebt gy geen verdriet
 In 't Zaligen? En werd gy niet bewogen
 Door iets in 't schepzel? Ja die zich ontrekken
 Door ongeloof, uw' grimmigheit verwekken.

13.

Wel aan dan Liefde zonder eind' en maat
 Verhef u glory, hebt gy lust tot wond'ren?
 Hier ben ik Heer, volbreng u vryen Raad,
 Vertoon uw kragt in voor u af te zond'ren,
 Myn gantsche hert, trek, trek my tog na boven
 Doe my u kennen, vrezin, lieven, loven.

14.

Gelukkig Volk dat zig *JEHOVAH* kiest
 Tot zyn bezitting, eeuwiglyk verslonden
 In d'Ocean der Liefde, daar verliest
 Zig ieder 't hert dat *JEZUS* komt door wonden
 Daar leeft de Ziel, gezuivert, en bevredigt
 Door 't bloet des *LAMS*, en van haar zelfs ontledigt.

15.

Ag! Scheitsmuur, droev'ge Schitsmuur die my scheid
 Van *JEZUS* af, myn God, ag! komt tog nader,
 Maakt my eenvoudig, teer al in 't beleit

Des Herten lust, myn bestrooide Ziel vergader
 Dat zoo uw Magt en Goetheit eens beklyve
 Op dit gemoet, dat ik steeds by u blyve.

16.

Ag! schepzel, schepzel door een yd'le waan
 Hebt gy myn Ziel al lang genoeg bedrogen,
 Gy hebt myn al te schandeyk verraan:
 Weg satan, weg bedrieger, 't is gelogen
 Al wat gy inblaast, ag! wie zal my zetten
 Op effen baan, en vryen uit u netten.

II. RUSTE.

17.

Ag! eigen ik, ag! eigen zin en lust,
 Ag! eigen wysheit, sterkte, werk en leven
 Ag! eigen eer en agting, snode rust
 In 't eigen, ag! wat hebt gy my gedreven
 In myn verderf, ik hoop het zal u rouwe
 Door d'overwinning van het zaad der Vrouwe.

18.

Myn gruwelyk, naar, en duister ongelooft
 'k Heb lang genoeg gezeten in uw boejen,
 Ag! waar ik voor uw helze reden doof,
 Hoe zoud myn zyn door kragt van waarheit groejen
 Hoe zoud ik *JEZU* dierbaarheid erkennen,
 Hem nemen aan en steeds aan hem gewennen.

19.

Ag! *JEZU* lief, 't is by my buiten raat,
 Maar gy hebt dierb're balzem in uw wonden
 Doorzoek, en zie het innigst' van myn kwaad,
 Ag! kom myn hert en nieren tog doorgronden,
 Verbreek, bouw op, verwont, en heel my weder
 Gy zyt alleen bekwaam, getrouw, en teder.

20.

Almagtig Koning, grypt my by de hand
 En maakt een eind' van al myn dwaze wandel,
 Door eigen geest, en dempt aan alle kant

Myn eigen leven, op dat al myn handel,
 In waarheit zy, in liefde, in gelove
 Ontfonkt door 't hemels vier, verligt van boven.

21.

Veneder my, vernedert my 't gemoet
 En leer my als een kindje aan u kleven,
 Zagtmoedig, stil, zeer buigzaam, klein en goet
 Dat zig aan uw beleit wil overgeven,
 Dat zig wil dragen naar zyn kleine kragten,
 En d'yd'le eer blymoedig kan veragten.

22.

Op dat ik *JEZU* hange aan u Borst
 En door uw kragt voorspoedig op mag wassen
 Gy zyt myn wortel, foey my dat ik dorst
 U myn fontein verlaten, doe my passen
 Op uw geleid', en 't wenken van uw oogen,
 Naar uwen raad en wil alleen gebogen.

23.

Op dat een ziel die 't alles heeft verbeurt
 Zoo trouwloos, dwaas, zoo schuldig en onmagtig,
 Die 't lieflyk jok onbondig heeft verscheurt,
 Nog werd' in u, een sterkte groot en kragtig
 Om als een helt ja juygent? 't pad te lopen,
 Gy geeft haar nieuwe kragt die op u hopen.

24

Ag! Heer de schaamt' bedekt myn aangezigt
 Ik Monster, ik rampzal'ge, zoud' ik komen
 Tot Gods gemeenschap, onbedagtzaam wigt
 Zoud' u, u, u Gods liefde overstromen:
 En zal ik zien in wien ik heb gesteken,
 En wilt gy Heer door liefd' myn hert verbreken.

25.

Verheven Koning doe zoo 't u behaagt:
 Wilt gy een armen worm dan overstelpen
 Met vrye gunst, daar gy niet in hem zaagt
 't Geen u ô Heer bewoeg om hem te helpen!

En hebt gy lust uw schepzel te beschamen,
 ô God der liefde! Halelujah! Amen.

F. van BOEKHOVEN.

Ziel zugtinge.

Op de Vois: *Van Repicavan.*

1.

O Heil Fontein van 't klare zuiv're zap,
 Dat uwen hof bevogtigt en besproeit
 ô Put van 't levent water, komt en spoeit
 Tot my u stromen, maak dees' zoute gront,
 Tot vrugtbaar lant, en doet dees' dorre boom
 Met kragt herleven, en vrugten geven,
 Aan u volle stroom.

2.

Ontwaakt ô wint!
 Uit Zuit en Noorder hoek,
 Doorblaas, doorblaas dees' gants verwoesten Hof,
 Op dat zyn speceryen botten uit,
 Kom Geest van God, en oneindige kragt,
 Stort neder op myn diamanten hert,
 Kom breek dees' rotsteen kom breek dees' rotsteen,
 Geeft myn liefden smert.

3.

Het kost'lyk bloet
 Van Gods geslagte Zoon,
 Dat nooit geen schepzel mogelyk heeft veragt,
 Gelyk wel dit rampzalig helle wigt,
 Dat roepe nog oneindige genaad'
 Voor zulken schult, en algenoegzaamheit
 Zal ewig blyken, Zal ewig blyken,
 In haar heerlykheit.

4.

ô Morgensterr', ô eeuwig schynend'ligt,
 ô Zon van waarheit en geregtigheden,
 Bestraal dees gantsch verblinde duisterling,
 En doet hem zien op U ô Eenig al,
 Op dat hy al zyn heil by u alleen,
 Dog kome zoeken, Dog kome zoeken,
 ô! By u alleen.

5.

Schenkt hem 't geloof aan u belofte stem:
 En dat uw woort dog treffe zyn gemoet,
 En dat hy bevend' nad're tot den Throon
 Van vrye liefde, rukt hem uit den kuil
 Van vleesch, en schepzels dienst, van hovaardy,
 Van zatans lagen, En 's heeren plagen,
 Maakt zyn ziel tog vry.

6.

God die gezegt Heeft, dat het held're ligt
 Zou schynen uit de dikke duisternis,
 Bestralen dees myn nare donk're ziel,
 Op dat ik in het lieflyk aangezigt,
 Van Jezus zie de heil'ge heerlykheit,
 Van hem wiens goedheit,
 Wiens trouw en waarheit,
 Duurt in eeuwigheit.

7.

De goed'ren van zyn zalig heil Verbont
 Die dalen neder op myn dode ziel,
 Want daar de onmagt en verdorventheen
 Zig 't meest vertonen, zal d'oneindigheit,
 Van zyn genade 't heerlykst blinken uit,
 Van zyn genade, Van magt en liefde,
 't Heerlykst blinken uit.

8.

ô Sterke God, buigt maar myn boze wil,
 En dwingt myn ziel om tot u in te gaan,

En overweldigt 't ongelovig hert,
 En breekt de mont op, om dat geest en bloet,
 Myn ziel door-stromen tegen schult en smet,
 Myn ziel door-stromen, Myn ziel door-stromen
 Tegen schult en smet.

RUSTE.

9.

Ag Jezu kom, Kom breek de koop're deur
 En 't yz're slot myns herten, dat het vuer,
 Van uw genaad' my kome zuiv'ren uit,
 Maakt 't ingewant ontroert om uwent wil,
 En doet myn ziel dog uitgaan agter uw'
 Doet my met zugten, en droevig kirren,
 Uytgaan agter Uw'.

10.

Behoet my Heer, Voor eigen werk en deugt
 Laat my noit op myn eigen benen staan,
 Maakt my tot niet en wert gy Jezu 't Al,
 Den dagon van de zelfs Gerechtigheid
 Stort neder van zyn hoogverheven Throon,
 En komt verpletten, De magt en Wetten
 Van de vreemde Goon.

11.

't Is zeker Heer, Hier leit ons herte kwaat,
 Hier wil uw viant 't boos verstant niet aan,
 Ag dat omhelzen van uw vrye Raat,
 Ag toont my Heer wat my tog wederhout,
 Van 't conzenteren aan 't gena besluit,
 Van 't lieflyk leunen, En vrugtbaar steunen,
 Op 't gena besluit.

12.

Rukt uit, rukt uit, de wortels van dit kwaat,
 Omgort u zweert, ag kom kloekmoedig helt
 Gy kent myn viant, en zyn boze list,
 Bevryt my voor zyn heimelyk geweld

Ag help my daar, Uw hulp het meest ontbreekt
 Daar my den doorn, en den scherpen angel:
 't Diepst in 't herte steekt.

13.

Ontledigt 't hert van alle eigen waan,
 Dat in hem zelfs niet als gebrek en ziet,
 Versegelt tog dat God waaragtig is,
 Ag grote Koning, maak my tog opregt
 En leert my beven voor u aangezigt,
 En u bevelen En toe betrouwen,
 Al myn Ziels gewigt.

14.

Vernedert my, Vernedert my 't gemoet,
 Op dat ik al u vrye handeling,
 Voor goet keur, en de hant leg op de mont
 Voor d'affront van het eindeloos verstant
 't Alleen wys goet en Opperst Al-bestier:
 Ag leert my bukken, Groot-magtig Koning,
 Voor u Al-bestier.

15.

Leert my met vliet te wagten op u heil,
 Uw Geest bestier my in een regten gang,
 En lere my verkiezen 't regte padt,
 Waar op ik uwen zegen mag ontfaan,
 Vat gy myn hant, laat my niet van u gaan,
 Vat gy myn hant tog, Vat gy myn hant,
 Laat niet van u gaan.

16.

Verligt my 't oog, Verhemelt my de Ziel,
 Op dat ik stelle al myn Heerlykheit
 En lust daar in dat Jezu Koningryk
 Wert uitgebreit, dat Vader, Zoon en Geest
 Van eeuw tot eeuw, als 't enig Eeuwig al
 Wert lof gegeven, gedankt, verheven,
 Als het enig Al.

F. van BOEKHOVEN

Ziels oefening**In zeer diep verval, en vervreemtheit van de Here, by occasie van des Heren Avontmaal.****Op de Wys: *Van den 40. Psalm.***

1.

DE tyt genaakt nu weer myn dode ziel,
 Dat men u roept tot 't heilig Feest,
 Daar Jezus bloet met Jezu Geest,
 Wert aangeboon voor niet, aan die 't geviel,
 Om naar Gods vry ontfermen,
 Dien Heilant te omermen,
 Tot zoen ons voorgestelt,
 Om van hem melk en wyn,
 En ziele medicyn,
 Te kopen zonder gelt.

2.

De hoge Priester van het nieuw Verbont,
 Die roept daar met een luide stem,
 Een ieder die gelooft in hem,
 Om toe te treen met hert, met ziel, en mont:
 Om tot de zuiv're stromen,
 En volle zee te komen,
 Daar 't water dorst verwekt,
 Door 't drinken, en de vloet,
 Het huigende gemoet,
 Gedurig tot zig trekt.

3.

Het hong'rig volk heeft hier vol op gedist
 Van Jezu vlees des levens Broot,

Hier vryt men 't leven van de doot,
Door deze spys, die 't herte regt verfrist:

Hier mag de ziel op teren:
Dit doet haar kragt vermeren,
Hier heeft zy zuiv're wyn,
Dit vetre vol van merg,
Op Godes heil'ge berg,
Zal 't beste voetzel zyn.

4.

Hier is Bethesda daar 't laauwe bloet,
Van Godes lam de badstoof is,
Daar t'zyner tyt de ziel gewis,
Genezen wert, die wagten is gemoet.

De wont is nooit te deerlyk,
Nooit ziekte te geveerlyk,
Voor die slegts tot hem gaan,
Als men nu hoop'loos leit,
Dan is 't voor hem de teit,
Om hant aan 't kwaat te slaan.

5.

Hier vint men 't al, 't geen ooit een ziel ontbrak
Die ledig maar tot Jezus kwam,
En 't alles uit zyn volheit nam,
Hoe diep zy ook in haar elenden stak;

Die zig laat overtuigen,
Dat hy hier maar moet buigen
Aan Jezu wil en woort,
Voor al zyn ongeval
Geen hulp ontbreken zal,
Zoo hy dees' stem maar hoort.

6.

Waak op, waak op, waak op myn lustig hert
Wat legt gy op u droessem neer,
Hooft na de stem van uwen Heer,
Want buiten hem gy nooit geholpen wert,
In hem is ligt een klaarheit,
Het leven en de waarheit,

Der hellen liefden zuiv're bron,
 Al 't heilig van hem daalt,
 Niet heerlyks of het straalt
 Door 't flikkeren van dees zon.

7.

'k Zie grote Heer 't is dwaze zotterny,
 Dat ik blyf swerven buiten uw,
 't Is zatans list, dit maakt my schuw,
 Wanneer gy roept, komt went u maar na my,
 Als ik 't ga overleggen,
 'k En kan niet anders zeggen,
 Als dat het ongelooft,
 My al dit onheil brout
 Myn ziel gebonden hout,
 En voor u stem maakt doof?

8.

Hier leit de gront van al myn ongeval,
 Dit broot my uit die bittere vrugt
 Van zond', ag op zond', schiep ik lugt!
 't En zy myn ziel hier eind'lyk smoren zal.
 't Zyn wederspannigheden,
 Die al myn onheil smeden,
 Ag oorspronk van myn kwaat,
 't Hert is al overheert
 En om, en omgekeert,
 Dit stelt my buiten raat.

9.

Ik zwerf vast heen en weer geheel verblint
 Meest altyt troebel, nimmer stil,
 Vol eigen liefde zin en wil,
 't Geen my de kragt verteert en geest verslint,
 Dees' plage van myn herte,
 Geeft ongevoelde smerte
 En rotting in 't gebeent,
 Een kanker in 't gemoet,

Die steeds haar werking doet,
Schoon men 't nog voelt nog meent.

10.

Dit jok van eigen ongerechtigheen
Is m'aangebonden door uw hant,
'k Leg als verslagen en vermant,
Den viant heeft m'op d'aart ter neer getreen,
Myn dwaasheen my kastyden,
Myn boosheen my bestryden,
Met heimelyk geweld,
Myn misdaat grypt my aan,
En doet 't gezicht vergaan,
Myn geest en kragt versmelt.

11.

Een nare dootslaap heeft de ziel verkragt,
Hy heeft myn wegen afgewent,
En maakt zyn padt my onbekent,
'k Ben als verwoest door zatans loze magt.
En 'k leg ter neer gezonken,
In zonden als verdrongen,
Verslingert in 't gewoel
Van wellust en van vlees,
Ag dat myn ziel verrees
Uit deze modder-poel.

I. RUSTE.

12.

Langmoedig Heer, verdraagzaam zonder ent
Hoe tergt het schepzel u gedult,
Regtveerdig wiert myn ziel vervult
Met wraak, en toorn en gramschap onbekent,
Hoe heilig zyn u wegen,
Wie kan u spreken tegen:
Wie heeft u zin doorgront,
Wat klaagt dan nog de mens,
Als 't hem niet gaat na wens,
Ag sluit my tog de mont.

13.

Al Israëls kwaat vloeit van hem zelve af,
 Hadt maar myn ziel na u gevraagd:
 Maar ag 't en heeft haar niet behaagt,
 Te zien den raat die my uw waarheit gaf,
 Om doot in vuile zonden,
 Volstriemen en vol wonden,
 Verstokt en zonder God,
 Verstandeloos, rebel,
 Naar Jezus evenwel
 Te vlien, op uw gebot.

14.

Om met die klomp van 't stinkent zondig niet,
 Wanschapen, bloedig, walgelyk,
 En weg geworpen in den slyk
 Te gaan, naar hem die al myn dwaasheit ziet:
 Heer opent my de ogen,
 'k Ben lang genoeg bedrogen,
 Door 's duivels loze list:
 Die uw genade werk
 Wil stellen paal of perk,
 Zig gantschelyk vergist.

15.

't Is waar ik zie dat al wat in my leit,
 Verdurven is door Adams val,
 Dat ik ramzalig blyven zal,
 Zo niet myn ziel van elders wert gevryt.
 Ik kan niet als verzwaren
 Myn onheil, en vergaren.
 Een schat van helze smert,
 Hoe 'k langer hier verblyf,
 Hoe 'k meer in 't kwaat verstyf,
 Tot 't eens gewroken wert.

16.

Maar 'k heb ook weer een goet gerugt verstaan
 Hoe Jezus naar Gods raat besluit,

Komt roepen, 't jaar van vryheit uit,
 Voor die zyn stem en roep wil gade slaan,
 En hoe de vader mede,
 Wil maken vaste vrede,
 Zyn woort blyft onderpant,
 Met die dees' liefde stem
 Gehoor geeft, en aan hem
 In Jezus reikt de hant.

17.

Geen voor-beding gelt in dit vry verbont,
 Genaad' alleen is hier de voet
 Waar op men toe treet, Jezu bloet
 Een voorspraak stelt alleen den vasten gront,
 't Geloof geeft heiligmaking,
 En regte zelfs-verzaking,
 Ook aan 't weerhorig volk,
 't Helpt blinden aan 't gezig,
 Hier krygt den duist'ren ligt,
 Die stamelen taal en tolk.

18.

Hier juigt en bloeit het uitgedroogde velt
 't Geloof haalt water uit den rots
 Van 't stenig hert, en breekt den trots
 Van hovaardye, zo wert ter neer gevelt
 't Geen Jezus voor geen Koning
 Wou kennen, nog de woning,
 Van 't hert hem ruimen in,
 En 't sterk gewapent hoofd:
 Wert van zyn kragt berooft,
 En zyn vermeint gewin.

19.

Een ziel die zig van alles vint ontbloot
 En dat in 't vlees niets goets en woont,
 Maar dat kwaat-aardig hert verstoont:
 Te zyn in zond' en misdaat geestelyk door,

Die moet hier komen wagten
 Met uitzien en vernagten
 Al wakend' aan de poort
 Der wysheit, dit 's de pligt,
 Die van my dient verrigt,
 En tot 't Geloof behoort.

20.

't Is waar myn ziel die is zo zeer verknogt
 Aan 't geen myn dwars gemoet verlokt,
 'k Ben als een diamant verstokt,
 En onder zond' als vleesselyk verkogt!

'k Wert met geen lust bevangen
 Hoe moest het hert verlangen,
 Naar Jezu komst met magt,
 Om eigen heerschappy,
 En zatans dwinglandy,
 Te plett'ren door zyn kragt.

21.

Maar niet te min gy proeft alwetend' God
 Myn hert, 'k betuig voor u, ik wens
 Dat al u vloek op d'ouden mens
 Te nederdaal, om dat hy met u spot,

't Is waar myn gantsche leven,
 Schynt u te wederstreven,
 Maar Heer volvoer u werk,
 Met wet of liefde-dwang,
 Kom maakt het my vry bang,
 En wert my zo te sterk.

22.

Ik vind' my Heer dat ik u viant ben
 Door myn geboort als bloet-verwant,
 Van Adam, 'k leg nog steeds de hant
 Aan 't Heilig regt, dies ik my schuldig ken,

Maar Heer u vrye liefde,
 Die Jezum 't hert doorgriefde,

Wert in haar glans bezeft,
 Wanneer haar vier'ge schigt,
 Het alderslimste wigt,
 Uit 's Konings haters treft.

II. RUSTE.

23.

'k Leg my dan Heer voor u genaden-troon
 'k Zeg Amen tot die zaal'ge vont,
 Waar door gy heil om niet toe zont,
 Voor die zig spoeit tot u gekruiste Zoon,
 Doet m'uit de doot verryzen,
 En 'k zal u goetheit pryzen,
 Men looft u niet in 't stof,
 Nog in 't nare duistere graf
 Der zonden, ey verschaf
 M'een mont voor uwen lof.

24.

Maak door u bloet en geest myn hert gedwe
 Geeft wysheit aan myn dom vernuft,
 Dat nu door onverstant verzuft,
 Bedaart myn ziel en stilt die woeste ze,
 Van ongestadigheden:
 Kom Prins van heil en vreden,
 Ey kom zagtmoedig lam,
 En maak myn ziel bevryt,
 Van toorn en zwarte nyt,
 Blust wellusts hete vlam.

25.

Wanneer ook dan myn ziel weer komt te voor
 Dat ik nog dorst nog honger spur,
 Nog myn verloren staat betreur,
 Ik te vergeefs by Jezu zoek gehoor:
 Dat snootheid nog elenden,
 My noit moet van u wenden,

Die hoer en Tollenaar,
 Ja 't geen verloren was,
 Komt zoeken, en genas
 Van dodelyk gevaar.

26.

't Is waar uw werk moet eerst zyn voor gegaan
 Voor al d'opregte oeffening,
 De wyl 't Geloof is u beding,
 In 't heil verbont, maar ag wie zal bestaan,
 Om hier te onderzoeken,
 In hoe verholen hoeken,
 Dat zaat kan zyn gezaait,
 Wie weet wanneer 't gezwint,
 Geluit van 's Geestes wint,
 Zyn hof mog zyn doorwaait!

27.

Dewyl 't voor my in 't eerst een dwaasheit scheen
 Dat zig voor u een dode hont,
 Ter neer ley, om u met de mont
 Al zonder hert te smeken, zo verdween
 De lust tot alle pligten,
 'k Dagt 'k zal tog niets verrigten
 't Geen uit 't Gelove spruit,
 My dog 'k mog zo niet gaan,
 Tot Jezus, 't was maar waan,
 Maar 'k wou eerst wat voor uit.

28.

De Zyrier Veltheer spot met de Jordaan
 En met zyn water, 't geen zo ras
 Hem van zyn smert en kwaal genas,
 Als Knegten raad hem daar nog in dee gaan:
 Zo is 't met ons gelegen,
 Wy willen uwe wegen
 Gaan doorzien, en de vrugt
 Eerst smaken, onderschyn

't Zou enkel stoutheit zyn,
Dit maak 't gemoet bedugt.

29.

Voor 't laast vergun my Here een open oog,
En zugtent' hert, om Zions leet,
Gelukkig die zig zelfs vergeet,
En voor 't gemeen tot u zyn knien boog.

Gy schynt ons te begeven,
't Ontbreekt aan geest en leven,
Wie roept niet Icobot,
Nu Zions heerlykheit,
In d'asch bedolven leit,
Tot hoon van Is'raëls Godt.

30.

Het kost'lyk volk daar Jezus beelt in blonk
Schynt levenloos als uitgeteert,
En van den spring bron afgeweert,
Daar 't geest en kragt uit Jezus volheit dronk.

De Bruit kan 't pat niet vinden,
Waar op zy haar beminden
Wel eer t'ontmoeten plag,
Hy vlugt haar uit 't gezigt,
En met hem liefd' en ligt,
't Wert duister op den dag.

31.

Ag Zions Koning! ag Emanuël!
't Amegtig Volk de droeve schaar
Kirt als een Duif in Doods gevaar,
Gy vliet vast heen en zyt haar veel te snel,

De Zatan als ontbonden,
Die geeft ons diepe wonden,
En raast gelyk verwoet,
Ontwaakt kloekmoedig Holt,
Rukt ons uit zyn geweld,
Vertoon u Leeuwen moet.

32.

Omgort u zweert, doet Babel aan zyn val
 Geraken, wreek eens al den hoon
 Uw's Naams, vergelt haar dubbel loon
 Voor 't uitgepleugde bloet, ag wanneer zal
 Die grote dag genaken,
 Dat gy bekent zult maken:
 Uw Koninglyke Naam
 Aan 't blinde Jodendom,
 Ag! Jezu, Jezu, kom,
 Roept Geest en Bruit te zaam.

33.

Helaas wy zyn geen Tekens meer voortaan
 Bekleet uw Priesters meer met heil,
 En maak uw Schaaps-kooy vry en veil,
 Van wolf en zwyn, die nu haar lust verzaan,
 Doet Koningen haar Kronen,
 Haar Scepters en haar Thronen,
 En al haar Heerlykheen,
 Voor Jezu Ryk en Eer
 Als Zions Opper-Heer,
 Volveerdiglyk besteen.

34.

Giet water op het schier verdorde kruit
 Uw' Geest die Noord' en Zuiden Wint,
 Doorblaas uw Hof en doe gezwint
 De Speceryen weder botten uit,
 Doet Trouw' en Waarheit bloejen
 Laat Liefd' en Eendragt groejen
 Ons' Liefste blank en root,
 Keer om wert als een Rhee,
 Beschik uw Zion vree,
 Welk 't leven uit de doot.

F. van BOEKHOVEN

***We-klagten Van Zions liefhebbers,
Beantwoort door zions bruidegom,***

***Uitgeboezemt ter gelegenheit van de Doodt, Van den Eerwaarden heer,
Jasper van der Haar,
Zaliglyk overleden in 's Gravenhage, Den 15. December, 1678.***

Kan werden gezongen, als: *Myn ziel maakt groot den Heer.*

Jes. 64: □. 6, 7. Deut. 32: □. 35, 36, 39, 43. Jes. 59. en 60. Ezech. 37.
Prov. 10: □. 7. en 14: □. 32. Jes. 57: □. 1, 2. Apoc. 14: □. 13.

ZIONS LIEFHEDBERS.

1.

JEHOVA Zions Zon,
En schilt onpeilb're bron
Van goetheit, hoe beminn'lyk
Is uwen weg? te hoog
En diep voor 's menschen oog:
Wat is uw doen niet zin-ryk?

2.

Een *onvernuftig* volk,
Benevelt door een wolk
Van reden zonder klaarheit,
Komt zetten zig ter neer

*Aan uwe voeten, Heer,
ô Leven, weg, en waarheid.*

3.

Om 't heilzaam *onderwys*
Dat *dwazen* wonder wys
Kan maken, en *den slegten*
Doen komen tot verstand,
Die uwen raat, en *hand*
Goetgunstig *op wil regten.*

4.

Gy *wekt*, en wy helaas
Bevinden ons te dwaas
Van hert om te bezeffen
U doen vol Majesteid,
Vol glans, en *heerlykheid,*
Voor eeuwig te verheffen.

5.

Is 't dan ons droevig lod,
t'Ontberen 't zoet genod
Uws heils? is 't *vast besloten?*
Dat gy (*hoe lang zal 't zyn?*)
Verbergt u schoon aanschyn,
Als woud' gy *ons verstoten.*

6.

U duif die quynt Heer, want
U Geest ons onderpand,
Dat *leven* van ons leven
Wykt weg, en wy *ontbloomt*
Die schynen *dor*, en *doodt*,
Als had hy ons begeven.

7.

Gy geeft vast slag op slag,
't Wort *duister op den dag,*
Gy rukt *u lieve kind'ren*
Te midden van ons uit,

Dus schynt het *uw besluit*
 Ons dag'lyks te vermind'ren:

8.

Wat noot waar 't wisten wy
 Uw' Opper-heerschappy,
 En wys beleit *t'erkennen*;
 En wyl *uw hant dus slaat*,
Vermoeit door eigen raat
 Ons *aan u te gewonnen*:

9

Of dan 't verlies zeer drukt,
 Als 't vander H A A R gelukt
 Bevryt van smert, en zonden
 Ten Hemel in te treen,
 Daar was min' scha' geleen
 Zo wy hem nazien konden:

10.

En *door een waar geloof*
Voor 's vleesches wysheid doof
Uw Heilig doen bemerken,
 En *vergenoegt*; en *stil*,
In Godes goede wil
Ons herte gaan versterken.

ZIONS BRUIDEGOM.

I. RUSTE.

11.

Tree toe verblinde schaar,
 Al zyn uw klagen naar,
 Kom *zet u aan myn voeten*
 In *diep' ootmoedigheid*,
 'k Wil door myn goedigheid,
 Uw zielen nog *ontmoeten*.

12.

Ag! *opent uwen mont*
Myn schaapkens, 'k wil terstont
 U *met myn goet vervullen:*
Zy werden nooit beschaamt,
 Maar tot myn dienst bequaamt
 Die op my *wagten* zullen.

13.

'k Sta met myn liefde ree,
 Als met een volle Zee
 Van allerlei genade,
 Voor die als *arm*, en *naakt*
Aan mynen drempel waakt,
 Met schult en smet *beladen*.

14.

Myn volk gy zyt te *ryk*,
 En in een dikken *slyk*
 Van *eigen werk* gezonken:
 Gy staat op eigen gront,
 Gy draagt u als *gezont*,
 Van *eigen* wysheid dronken.

15.

Ag! waart gy moed', en mad,
 Eens al u woelen zad
 Ten regten uitgeledigt!
 Hoe quam *myn liefd'* u voor!
 Hoe wierd' gy door en door
 Gezuivert, en bevredigt?

16.

Maar wagt, ik baan de weg.
 (Die zelfs de gront-slag leg
 Van *Zions heil en luister*)
 Om 't volk *ontbloot* en *arm*
 Te redden door myn *arm*;
Myn ligt breekt door in 't *duister*.

17.

Als ik de wegen al
 Voor u *betuinen zal*
 Met *doornen* die u steken,
 En gy geen kans zult zien
 Om 't ongeval t'ontvlien,
 Of ergens door te breken.

18.

Dan zult gy niet meer van
 U waard' en *eerste Man*
 Stoutmoedig *af* gaan *wyken*,
 Om in een donk're staat
 Naar *boelen* hulp en raat
 Gedurig om te kyken.

II. RUSTE.

19.

't Is waar 'k geef slag op slag,
 't Wort *duisler op den dag*,
 En 'k *ruk* myn lieve *kind'ren*
 Te midden van u uit,
 En 't Is *myn vast besluit*
 U daag'lyx te vermind'ren:

20.

Myn Souverein bestel
Beschikt het alles wel;
 Myn grondeloze reden
 Is regel van myn doen,
 't Geen gy niet kunt bevroen
 Moet werden *aangeboden*.

21.

Maar hebt gy uit myn woort
 Onkund'ge nooit gehoord
 Dat als *de hant* der vromen
 Zal wezen *weg gegaan*,
 En 't schynt geheel gedaan,
 Dat dan *myn heil zal komen*?

22.

Als *Zion zonder hoop*
 Zal meinen dat den loop
 Van myn getrouwen zegen
 Voor haar is opgestopt,
 Van ramspoet overkropt
 En allezints verlegen.

23.

Als zy *zeer dunne* wert
 Van *Kind'ren*, en de smert
 Voor haar schynt *ongeneeslyk*,
 En dat de vyant woet
 Als in haar herten-bloet,
 Door list en wraaklust vreeslyk.

24.

Dan zal ik *als een Helt*
Ontwaken, en 't geweld
 Door *Geest* en kragt verdryven,
 En aan een ted're *Wees*,
 Onmagtig, vol van vrees
 Myn hulpe doen beklyven.

25.

Ik zal 't *verstrooide volk*
 (Getrokken uit den kolk,
 En afgrond der ellenden)
Verzame[l]en tot een,
En voegen-been by been,
 En haar myn *Geest toezenden*.

26.

Verquik u Christen schaar,
 Schep moet, *myn woord* is waar,
In stilheid en vertrouwen
Zal Zions sterkte zyn:
 Gedult verzagt de pyn,
 En *op myn naam te bouwen*.

III. RUSTE.

27.

En of te dezer stont
 U druk de versche wont,
 Het sterven van uw broeder,
 En gy hem door de dood
 Gerukt ziet uit den schoot
 Van *Zion uwe moeder*.

28.

Kom stel u leerzaam aan,
 Laat varen *eigen* waan,
Ik zal u onderwyzen;
 Dit bitter zal u stof
 Verschaffen tot myn lof,
 Gy zult myn goetheid pryzen.

29.

Als gy te veel verwacht
 Van 't schepzel, 't geen u dagt
De man te zullen wezen
 Waar door 'k wat groots zal doen,
 Zo wagt u voor *myn roem*,
 Ik wil uw quaal *genezen*;

30.

En nemen 't wel eens weg,
 Om al uw overleg,
 En hoop om verr' te blazen,
 En in u agtingen,
 En u verwagtingen
 U gantschlyk te verdwazen.

31.

Gy hoopte *deze plant*
Van myne regterhant
Zoud' als een Ceder groejen,
 Maar 't was myn wys beleit

Hem in de eeuwigheit
Voor eeuwig te doen bloejen.

32.

Verhef u hert, merk op
In hem ten hogen top
Myn *vrye liefde* steig'ren,
Die 'k aan geen ziel *vervult*
Met armoe, smet en schult,
Maar *ryken* wel zal weig'ren,

33.

Leer hoe hy *ondersteunt*
Heeft op *myn Naam geleunt*,
Als alles scheen geweken;
En hoe *myn zout verbont*
Hem was een vaste gront,
Myn trouwe nooit bezweken.

34.

Hy *leefde door geloof*,
Voor *Zatans leug'nen* doof,
Myn woort, myn zuiv're waarheid
Stont vaster *als een rots*
By hem, de Hel een trots:
Hier had zyn ziele klaarheid.

35.

Ziet ook der zonden quaat,
Vergeven, dog *gehaat*
Hier *vaderlyk gewroken*,
Wanneer zyn ziel die plag
Verquikt te zyn daar lag
Als *in het graf* gedoken.

36.

Zyn nederige deugt
Klaagt gy, heeft ons verheugt,
Hoe was hy *tot een zegen*,
't Geen nu veel zugten doet?

Het bleek dat 't teer gemoet
Tot weldoen was genegen:

37.

Zyn mannelyke hert,
Niet ligt door anxt, of smert
Gebogen bleef stantvastig
In Godes zaak; 's werelts list
Heeft haar in hem vergist,
Haar strelen viel hem lastig?

38.

Lust tot gerechtigheid
Was in hem *uitgebreid*,
Het kon zyn ziel verwonde
Als hy een ieder mensch
Niet wist naar 's herten wensch
Te rigten t'allen stonde.

39.

Gy zegt zyn kloek vernuft
Bestuurde die verzuft
Door kommer raat verzogten,
Men zag hoe veel *Gods beelt*
In *Jezu zaat* herteelt
Op zyn gemoet vermogte.

40.

Bescheiden ommegang
Met ieder na zyn rang
Heeft in hem uitgeblonken;
Gods hoogheid was zyn schrik
Gods opper al beschik
Was op zyn hert gezonken.

41.

Hoe was hy wel vervult
Met *Heilig* ongedult
Wanneer hy in den afgrond
Van zyn gebreken zag?

Het was zyn naar geklag
Dat hy van God verr' afstont.

42.

Het werken zonder Geest
Wat is het hem geweest
Tot stof van bitterheden;
Als hy *zyn zelven vond*
Het baarde hem terstont
Tot droefheid nieuwe reden.

43.

Hoe zag hy menigwerf
Ter neder op 't *verderf*
In die zig *Christ'nen noemen*,
En van *Gods Geest* ontzet,
Op 't *buitenst*' van *de wet*,
En op *de letter roemen*:

44.

Hy zag (zyn ziel tot kruis)
Hoe God was uit zyn huis
Geweken: hoe men tragte
Het jammerlyk gestel
Te dekken, en 't *gezwel*
Op 't ligt te helen dagte.

45.

Maar zielen ag! bedaar!
En dees' uw klagten spaar,
't Was *in een vat van aarde*
Dat hy *die dierb're schad*
Door *vrye gunst* bezat;
Myn heil gaf hen zyn waarde.

46.

Dat *Beeksken* van *myn goed*
Quam uit de volle vloet
Van *myn genade* stromen,
Wilt gy *uw lust verza'en*

Komt tot den Oceaen,
Nu 't beexk'u wert benomen.

47.

Afgodisch Menschen kint
Hoe zyt gy steeds gezint
U van my af te keren,
En tegens myn bevel;
Myn goeden Geest ten quel
Met 't schepzel te hoereren,

IV. RUSTE.

48.

Maar treur'ge Christen schaar
't Is tyt om van der H A A R
Bevryd uit al 't benouwen
Te volgen Hemelwaarts,
Om hem verlost van 't aarts
Aandagtig te beschouwen.

49.

Leer van hem *uwen kroon*
Te werpen voor myn thron;
En door *myn liefde* verslonden
Te galmen overluit
De halelujahs uit,
Help hem *myn lof verkonden.*

50.

Ag! zielen wistet gy
Hoe *vergenoegt* dat hy
Zig eeuwiglyk zal baden
In 's *levens* zuiv're *stroom,*
En *aan des levens boom*
Zyn sterke lust *verzaden.*

51.

Gy *schreeuwde* naar die dag,
Gy maakte steeds gewag
Van 't heil dat *Zion* nadert,

Als 't volk in 's Vaders naam
 Bewaart voor eeuwig t'zaam
 Zal wezen opgedert.

52.

Tre toe verblinde schaar,
 Als scheen uw klagt zeer naar
 Dus kunt g'uw druk verzoeten,
 Door myne goedigheid,
 Als g'in ootmoedigheid
 U neer zet aan myn voeten.

ZIONS LIEFHEBBERS.

53.

Ag! Jezus komt ons voor,
 Ag! schenk een open oor,
 En doe ons *twemaal horen*
 Uw *Goddelyke stem*
 Ag! geef u woorden klem
 Op 't hert, of 't is verloren.

54.

Doe ons dog *Zions Heil*
 Ter herten gaan, dewyl
 W' uw *Koninglyke gangen*.
 Niet zien in 't *Heiligdom*,
 Doe ons amegtig om
 Den *Bruidegom* verlangen.

55.

Gelukkig Sionyt
 Die nu de droeve tyt
 Gebruikt om steeds *te wagten*
 Op hem, *wiens komst verhaast*,
 Schoon Hel, en Werelt *raast*,
 En *Babel* spilt zyn kragten.⁺

56.

Dog wert het ons gegunt
 (Daar 't al dog op gemunt

⁺*Cant.* 8:1

56.

Dog wert het ons gegunt
 (Daar 't al dog op gemunt
 Is) vry van onze *banden*,
En boejen 's Hemels kust
 Den zaal'ger zielen *rust*
 Gelukkig te belanden.

57.

't Is goet hoe 't u belieft,
 Heer Jezu: ag! doorgriefft
 Ons hert met liefde schigten;
Trek trek ons naar u toe;
 Maak ons de wereld moe;
 Doe 't *schepzel* voor u swigten.

58.

Op dat w' als van der H A A R
 (*Vry*, onbevlekt, en klaar,
Met lange reine kleren
Gewit in Jezu bloed)
 Eens zetten onzen voet
 In 't *schoon Paleis des Heren*.

59.

Ag! ag! die daar eens quam,
 Daar *volgt men steeds het Lam*,
 Daar zoekt men nooit zyn *eigen*.
 Daar 's 't *ongeloof* te niet,
 Geen zonde daar verdriet,
 Daar moet *verzoeking* zwygen.

60.

Kom, kom, kom hastelik⁺
Heer; want elk ogenblik
 Doen wy niet als 't *bederven*:
 Ag! Jezu mag het zyn,
 Dat *deze nagt verdwyn*!
 Of doet ons met hem sterven.

⁺*Apoc. 22: □ 29.*

F.v.B.

**Lieflyke ziel dwang,
Of innige Hertstogte tot den Heere Jezu.**

Over de Woorden, 2 Corinth. 5:14.
De Liefde CHRISTI dringt ons.

Op de Wys: *Hoe schoon ligt ons de morgenster.*

1.

O Jezu! wat is 't dat u dringt?
ô Lieve Jezu! dat u dwingt?
Een wormke zo te minnen,
ô Liefste Jezu door wat magt,
Wort zo u tere Ziel verkragt?
Om my, my, te bezinnen,
Zoud' 't zyn,, dat myn,
Reine Ziele,, u beviele,
En tot liefde, Zo u lievend' hert doorgriefde.

2.

ô Jezu! neen, Genaden Zon,
ô Zoete Jezu! Liefde bron, 't Is enkel uwe goetheid
ô Zoete Jezu die u dringt,
ô Liefste Jezu die u dwingt,
't Is enkel liefd' en zoetheit, hoe goet,, hoe zoet,
Hoe doordringend',, hoe Zieldwingend',
Ag hoe heerlyk,
Is u liefd', s'is ongrondeerlyk.

3.

Een brete zonder eind' of maat,
Een lengte die veel verder gaat,
Als Hemel ende Aarde;
Een diepte zonder peil of grond,
Een hoogte die nog oog nog mond,
Bereikt of roemt na waarde, Ag 't is,, gewis,

Zo een goetheid,, zo een zoetheid,
Daar met lusten, Kan myn ziele zoet in rusten.

4.

ô Liefde! Liefde overgroot,
Myn arme ziel was levend' dood,
Doe Jezus my quam trekken;
Ja zig geheel ten besten gaf,
Zyn leven zelfs, om my uit 't graf
Der zonden op te wekken: Hy riep,, Ik sliep,
'k Sloot myn oren,, 'k wou niet horen,
Maar hy drong my,
Door myn hert: zyn liefde dwong my.

5.

Proeft tog, myn ziele, wat een goet,
Smaakt, ziele, wat u Jezus doet,
't Is Jezus, ziele, u Heilant,
't Is Jezus die 't u alles geeft,
Die niets voor u te kostelyk heeft,
U hulp, u troost, u bystant,
Proeft tog,, zoekt nog,
Maar hoe heerlyk,, en begeerlyk,
Dien beminden, Jezus is 't, gy zult het vinden.

6.

Maar ag myn Heilant, waarom is 't,
Dat nog myn ziel zo verre mist,
In u met al myn zinnen, En over al en t'allen tyd
Gelyk gy 't Heere weerdig zyt,
Zo innig te beminnen, Daar gy 't,, dog zyd,
Die my 't leven,, hebt gegeven,
Gy allene, Zoete Jezu, anders gene.

7.

Ag ziel! hoe zo verkeert en blind,
Dat gy niet meer dien Jezus mint,
Dien Heilant, ô Dien Broeder!
Ag wat mag 't zyn? of weet gy 't niet,
Dat uwen Broeder Jezus hiet?

En is u trouwen hoeder, Hoe dan,, zo van,
 Zulk een Hoeder,, zo een Broeder, Afgeweken
 Voelt tog, ziele, ag wilt breken.

8.

Ik voel, ik voel, myn herte brant:
 Ik voel, ô Jezus! 'k voel u hant,
 Myn ziele gantsch doorgrieven,
 ô Zoete Jezu, ag! hoe zoet, ô Lieve Jezu, ag hoe goet
 Hoe zoet is 't u te lieven, Komt gy,, stelt vry,
 Gantsch myn herte,, dat met smerte,
 Nog blyft hangen,
 Aan myn vleesch, daar 't zit gevangen.

9.

Neemt gy myn hert het komt u toe,
 Het is der vreemden Here moe,
 Jezu, myn Heer, myn Koning,
 Komt tog myn Heilant, komt'er in:
 Gebiet en stieret na u zin: Als in u eigen woning,
 Ag Heer,, hoe zeer,
 Uwe tere liefd' en goetheid. Ag myn Heer!

10.

Daar is myn hert geheel en al,
 Of 't wil, of 't kan, het moet en 't zal,
 't Moet u myn Heilant minnen,
 U lieve Jezu, u alleen, U zoete Jezu, anders geen,
 En wilt 't niet, dwingt'er binnen,
 Dringt 't,, dwingt 't,
 Doet het zwigten,, voor u schigten,
 Al zout scheuren, dringt'er in, 't en zal niet treuren.

11.

't Is liefde dwang, 't is zoet geweld,
 Die niet en deert, dat niet en quelt,
 Hout gy het maar gebonden,
 't En vreest niet voor de slaverny,
 Want uwe banden maken vry,

Van 't harde jok der zonden:
 Waar van,, 't niet kan,
 Vryheid krygen, of 't moet hygen,
 En verlangen, Om van u te zyn gevangen.

12.

Daar dan myn Heiland grypt 't aan,
 En doet 't in de boejen gaan,
 't Moet u gevangen wezen,
 Daar zoete Jezu, 't vreest geen dwang,
 Hoe hart gy 't perst, 't en is niet bang:
 U wonden is genezen, Grypt 't,, nypt 't,
 Tog zo innig,, vry wat vinnig,
 ô Die nepen zyn zo zoet, 't zyn liefde grepen.

13.

Daar dan myn Heer daar is myn hert,
 Daar is myn ziel, die door u wert
 Om u, tot u gedrongen,
 Al zeyd hy houd voor u een deel:
 Ik zou niet komen, 't werd geheel,
 Door u, tot u gedwongen,
 U Drang,, u dwang,
 Is zo lieflyk,, schoonze dieflyk,
 Steelt myn herte, Ja vermoord'er zonder smerte.

14.

't En vreest nog list, nog geen geweld,
 Of gy het streelt, of nederveld,
 Het wil nog kan niet lopen;
 Al voert gy 't weg, al slaat gy 't dood,
 Of 't leeft, of 't sterft, 't is in u schood,
 't Zal in de dood nog hopen,
 Geen nood,, dien dood,
 Zal het geven,, 't regte leven,
 Want hierom, Og!
 Roept het steeds, ô Jezu! komt tog.

15.

Wanneer myn Heiland ag myn Heer
 ô Zoete Jezu,, ag wanneer,

Zal ik u eens hier boven,
 Bevryt van al dien vreemden dwang,
 Die my hier valt zo hart en bang,
 Met uwe Kind'ren loven!
 ô Daar,, zal maar
 Eeuwig schat'ren,, helder klat'ren,
 Liefde dwingt ons,
 ô De Liefde Christi dringt ons.

**Den Hemelschen Arend, zyn vlugt spoedende na 't Dode Lighaam.
 Luce 17. vers 37.**

Op de Wys: *Psalm 77.*

1.
 ALles vind' ik vol elende,
 Waar ik buiten God my wende
 Alles is een blinkent niet,
 Daar myn Ziel u niet en ziet,
 ô Gy zyt alleen begerlyk,
 Gy, gy zyt oneindig heerlyk,
 Algenoegzaam is u goet,
 Onuitsprekelyk u zoet.

2.
 't Wonder van u liefdens volheid,
 Heeft myn Ziel door liefdens dolheit
 Zo ontstoken en verzet
 Dat my ieder is belet
 Die niet van de Werelt eenzaam
 Spreekt, alleen van u gemeenzaam,
 En van u bemin'nlyk ligt,
 Dat'er vloeit uit u gezigt.

3.

Hoe meer dat ik u begere,
 Hoe 'k al meer en meer vermere
 d'Onverzadelyke lust,
 Die alleen kan zyn geblust,
 Met u eens te zyn veel klaarder
 Als tot nog'toe, en u nader
 Te beschouwen eeuwig een,
 Als met my te wezen een.

4.

'k Ben wel zwart en zeer onlieff'lyk
 Maar myn zwart is egter lieff'lyk,
 Als met J E Z U S bloet gewit,
 Witter als het witste wit,
 Wilt my in dit bloet zo domp'len,
 Met u Geest zo overromp'len,
 Dat gy in myn voor u staan
 U moogt zelve schouwen aan.

5.

Zet op my u Godheits Stempel
 En bewoont my als een Tempel,
 Laat ik gener vremden zyn,
 Ik ben d uw', ey weest gy myn:
 Drukt u Liefde in my neder,
 En ontfangt myn liefde weder,
 Laat het haast'lik zyn de tyt,
 Dat ik regt ken wie gy zyt.

6.

Zint ik u heb leren kennen,
 Wil ik graag my laten mennen,
 Waar u Geest my leiden wil,
 'k Vint' in u 't gezogte stil,
 'k Zie in u de schoonste Schoonheit,
 Og was dit steeds myn gewoonheit:
 'k Zoude vinden meer en meer,
 En u noit volprezen Heer.

7.

O! alleen beminnlyk voorwerp,
 Na wiens luist'ren ik myn oor scherp,
 Doet my horen in de stilt,
 Ziele hebt al wat gy wilt:
 Laat vry u genade komen.
 Als gehele Waterstromen,
 Deze drie: Ziel, Oog en Keel,
 Zeggen nimmer 't is te veel.

8.

Maar 't verlang te zyn ontbonden
 U te zien, verlost van zonden,
 In het helpen klaar om hoog,
 Daar gy nooit gaat uit het oog,
 'k Zal daar vinden dat u klaarheit,
 Is baarblykelyke waarheit,
 Ja ook nog oneindig meer
 Als ik nu verwagt ô Heer.

9.

Lost my haast'lyk uit dees' Kerker
 ô Volmaaktheids wyze Werker,
 Dat uw' Levens will' op borst,
 Om te stelpen mynen dorst.
 'k Kryg verdriet in 't aards gewemel,
 'k Hyg en zugt vast na den Hemel,
 't Schip geballast met u min,
 Blaas u Geest ten Haven in.

10.

'k Zie aan mynen lust geen tomen
 Voor dat ik tot u mag komen,
 Wilt gy geen verlangen meer,
 Laat het heden zyn, ô Heer!
 Dat myn Ziele meer mag nad'ren
 Daar die Arenden vergad'ren
 Tot het levend' dode lyf,
 Daar ik op verslingert blyf.

W.D.

**Wy zullen vermelden van den Na me des Heren onzes Gods.
Psalm 20. vers 8.**

Op de Wys: *van Repicavan.*

1.

O Nooit, ô nooit, ô nooit volprezen Heer
Wanneer zal ik u zien, wanneer u zien?
Wanneer zal ik u zien, wanneer u zien?
Wanneer zal ik myn onverzade Ziel,
In 't ront verliezen? dat gy zelve zyt,
In 't ront verliezen?
In 't ront verliezen? dat gy zelve zyt.

2.

Ik heb gezien van uwe Heerlykheit,
En van den onbegrypelyken glans,
En van den onbegrypelyken glans,
Die uit u Lieflyk aanschyn nederdaalt,
En het vermeerdert myn begeerlykheit,
En het vermeerdert,
En het vermeerdert, myn begeerlykheit.

3.

Onzienlyk ligt, En dog alziende ligt,
O! Eeuwig leven zelfs, schoon onbepaalt,
O! Eeuwig leven zelfs, schoon onbepaalt,
Geheug dog nimmer dat ik wezen mag
By 't ligt geblindhokt, en by 't leven dood
By 't ligt geblindhokt,
By 't ligt geblindhokt, en by 't leven dood.

4.

Alleen volmaakt, En algenoezaam Heer,
Wiens hoge wegen, onnaspeurlyk zyn

Wiens hoge wegen, onnaspeurlyk zyn,
 Ey Geest gelooft my steeds te wezen tot
 Een Verrekyker, daar 'k u mee beoog,
 Een Verrekyker,
 Een verrekyker, daar 'k u me beoog.

5.

Almagtig Heer,
 Van d'hoge Heren Stoel,
 Die schittert van u Flonkerent Majesteit,
 Die schittert van u Flonkerent Majesteit,
 Is 's werelts luister maar een schaduw dan:
 Kom grote Koning by my wonen in,
 Kom grote Koning,
 Kom grote Koning by my wonen in.

6.

Gy zelve zyt d'Eeuwe werkzaamheid
 Die uit een Niet 't heel al hebt opgebout,
 En u volmaakt bestel steeds onderhoudt:
 Gy Schepper zels zyt aller Schepzels zout,
 Uit u alleen Heer werkt het al te maal.
 Door u alleen Heer,
 Tot u alleen Heer werkt het al te maal.

7.

U Naam is raat, Om dat gy 't vast verstaat
 Gy zelfs zyt een eenig Waaragtig God,
 U woort is Waarheit van 't begin tot 't slot,
 Gy zyt getrouw tot in der Eeuwigheit,
 Daarom wie slegt is, loopt u wysheit na,
 Om raat die regt is,
 't Woort 't geen gy zegt, Is waatheit voor en na.

8.

Alwetent wys, En wys Alwetent Heer,
 Die 't listig hert alleen doorgronden kan,
 Die 't listig hert alleen doorgronden kan,
 Beademt my van hoog zo niet u leer,
 Dat ik mag kennen wie en wat gy zyt,

Dat ik mag kennen,
 Dat ik mag kennen wat ook in my leit.

I. RUSTE.

9.

O! Weerdigheid, O! Gelukzaligheid
 O! Engelen, wellust blydschap, wysheid, kragt
 O! Vreugde van het menschelyk geslagt,
 Wert tog tot my, of ik tot u gebragt,
 In 't aardsch gewemel lust my niet als u,
 In 't aardsch gewemel,
 Ja zelfs in d'Hemel lust my niet als u.

10.

O Onbevlekt! O! Rein, O! Zuiverheit
 O! Duive van opregt Eenvoudigheid,
 O! Bundel van Volmaakte Heiligheit,
 O! Mogt myn mont uitblazen immermeer,
 Met d'Eng'len 't Heilig, Heilig, is de Heer,
 Met d'Eng'len 't Heilig,
 Met d'Eng'len 't Heilig, Heilig is de Heer.

11.

Regtveerdig Heer,
 Wiens Toorn onverdraaglyk is,
 Als een verterent vier en hete gloet,
 Als een verterent vier en hete gloet,
 Waar me gy op de stoute Zondaars wroet,
 Met grimmigheid gantsch onverzettelyk,
 Met grimmigheid Heer,
 Met grimmigheid gantsch onverzettelyk.

12.

U Ogenwenk, De Engelen beven doet,
 En als een wint van uwe Neuze raast,
 En als gy rook uit uwen Monde blaast,
 Zo dat het ziddert al en drilt en beeft

[L]aat dan myn Ziel staan onverschrikkelyk,
 [I]n Uwen Naam als,
 [E]en sterke Throon onverwikkelyk.

13.

Wat 's dat voor groot, En ongehoorde liefd'
 Die om een doden hont zyn Zone dood,
 Die om een doden hont zyn Zone dood,
 [E]n aan den Viand boezemt uit zyn hert,
 Voor deze liefde alle liefde wykt,
 Voor deze liefde,
 Voor deze liefde alle liefde wykt.

14.

O Liefde zelfs, O ongemeten Liefd',
 [E]n afgront diep, een grondeloze Zee,
 [E]n afgront diep een grondeloze Zee,
 Wie zoude geestelyk niet verliefet zyn,
 Op zulk een liefde die oneindig is?
 Op zulk een liefde,
 Op zulk een liefde die oneindig is?

15.

O Vader lief, Ryk in Langmoedigheid
 Vol ingewanden van Barmhertigheid,
 En wonderlyk vol van verdraagzaamheit:
 [I]k hyg, en haak, en zugt na uw' gena,
 Wanneer 'k in zonden bloedig op den weg,
 Half doot van wonden,
 Vuil onverbonden walg'lyk neder leg.

16.

O Kost'lyk Gout! O Onwaardeerb're schat
 O! mildheit die nooit uitgegeven is,
 Aan die voor u bereit te leven is,
 [I]k zal het zetten op een bedelen an,
 Tot hem, daar niemant ongetroost komt van:
 Hier is ryker niemant,
 Hier is milder niemant als die ryke Man.

17.

O Goetheits Zee. En ook voldoende mee
 Die maar alleenlyk draagt de naam van goet,
 Die niet alleenlyk zegt maar waarlyk doet,
 Wie kent u die niet mee uitzingen moet,
 Hy is bestendig in zyn goetheit,
 In en uitwendig,
 Aan die elendig zyn in eeuwigheit.

18.

O! Schoonste schoon. Schoon onveranderlyk
 Wiens aanschyn is met minlyk blank en wit,
 Met hair gebrult en schynent zwart als git,
 En wonderlyk bevallig Root verciert,
 Laat m'in u baden eer 'k van liefd' versteen,
 Want U Genaden
 Die trekt my na de schoonheit zelve heen.

19.

Here gy zyt God, Ja gy zyt zulk een God
 't Gelukkig, onbegrypelyk, Eeuwig al,
 En ik het zondig niet, door mynen val,
 Gy boven woont, maar ik in 't aartze dal,
 't Schoon mangel, van u heerlyk heerlykheen!
 Kost my myn gang wel
 En al den rang wel van myn deer'lykheen.

20.

Vliet schepzels vliet, Buiten God lust my niet
 Gy zelfs alleen zyt myn begeerlykheit,
 Volmaakte nooit volprezen heerlykheit,
 U Algenoezaamheit is myn Rykheit,
 O Schepper, Koning, Meester, Liefste Vrient
 Myn Ziele Woning,
 Niet als honing vloejent aanschyn dient.

21.

Zit ik of sta, Trekt my u altyt na,
 Komt tot my in, komt tot my in, O Heer!

En zyt gy eens gekomen keert nooit weer?
 Gaat nooit of doet een haastig wederkeer:
 Og komt tog nader tot myn Ziel bezwaart,
 Of Heils Spring-ader,
 Of trekt my nader tot u Hemelwaart.

22

't Zien in 't duister, Zal daar verandert zyn
 In 't zien den luister van u zoet aanschyn,
 In 't kenneloos kennen waarlyk kennen zyn,
 In 't Heilig Ront van u Eygenschappen,
 'k Sta op de stappen van u eerst besluit,
 Doet m'overtrappen,
 Doet m'overtrappen, dan is 't zugten uit.

23.

O J E H O V A H , 'k Zing vast de Zaal'ge na
 Om dat ik al in hope Zalig ben,
 En ik op aard' iets van den Hemel ken,
 't Is tyt dat ik my aan dit werk gewen,
 'k Zing vast Halelujah de Engelen na,
 Hier Halelujah,
 Daar Halelujah, steeds Halelujah.

W. DORVILLE.

Een Antwoord van een Kind Gods

Over de Woorden, *Proverb. 23. vers 26. Myn Zone geeft my u Herte.*

Stem: *Hoe schoon ligt ons de Morgen Ster.*

1.

IK hoor een stem uit 's Hemels thron
 Die roept, geef my u hert myn zoon,
 En wilt niet langer toeven:
 Maar laat de werelt henen gaan
 En kleeft my uwen Vader aan:
 Ik zal u laten proeven,
 Hoe goet,, hoe zoet
 Hoe gantsch heerlyk, hoe begeerlyk
 Zy te agten
 Myne liefd', en wonderkragten.

2.

ô J E Z U S ! waar komt dit van daan
 Dat gy my spreekt zo vriend'lyk aan,
 Hoe zou myn ziel niet tragten,
 Om u myn God te kleven aan,
 En steeds tot uwen dienst te staan,
 Wilt gy my maar bekragten,
 Dan zal,, ik al,
 U genaden,, en weldaden
 Steets roemen,
 En ook u myn Vader noemen.

3.

Ik kom hier met myn herte Heer
 En leg het voor u voeten neer,
 Het moet tog by u wezen:
 Al is het niet zo 't wezen moet,

Neemt gy 't maar aan, ô Here goet
 En wilt het ook genezen:
 U Geest,, zy meest,
 ô Myn Koning,, in zyn woning
 Dat myn ziele, U ô J E Z U tog beviele!

4.

Ik breng u Heer een hert zeer kout,
 't Is onbeweegt gelyk een hout;
 't En kan u heil niet voelen:
 U goetheit, Heer, die gy 't aanbiet,
 Nog u liefde dringen 't niet,
 't Blyft angstig leggen woelen?
 ô Heer, zo zeer:
 Is gedwongen,, en gedrongen,
 Dat 't moet kwynen,
 En van angst by na verdwynen.

5.

Daarom ô J E Z U weigert 't niet,
 Maar neem het aan, of 't nog zo ziet
 Bezoetelt door de zonden,
 Als gy het maar opraapt, en weer
 Door uwen Geest vernieuwt, ô Heer,
 En wast in uwe wonden,
 O dan,, zal 't van,
 All' zyn smetten,, die 't beletten,
 Zyn genezen, En tot uwen dienst steeds wezen.

6.

Wilt gy 't los maken gansch en gaar
 Uit 'sviands strikken en gevaar,
 Waar in 't legt gebonden:
 Want anderzints, myn herte, Heer
 Kan niets voortbrengen tot u eer,
 Zo perzen 't al zyn zonden,
 Breekt 't strik,, dat ik,
 Van de smerten, mynes herten
 Zynd' ontslagen, Mynen Heer weer mag behagen.

7.

Myn hert ô J E Z U is bedeest,
't Heeft in der vreemden dienst geweest,
 Zo dat het allerwegen
 Zeer deerlyk is mishandelt Heer,
 Men trok myn herte gins en weer
 Gelyk de dieven plegen:
 ô Heer,, stel 't weer
 In uw' vryheit,, en die blyheit,
 Die 't ontnomen
 Is, wilt laten weer bekomen!

8.

Want zonder u weet het geen raat
 Waar 't henen loop, of waar het gaat:
 Het is u Geestes woning,
 Daarom zal 't weder tot u gaan,
 En kleven u gestadig aan,
 Het komt u toe myn Koning:
 Geef my,, (roept gy
 Uit u throne),, ô myn Zone,
 Gantsch en gader
 U hert. Ziet hier is 't myn Vader.

9.

Scheurt Hemel, scheurt dat nederdaalt
 Myn Vader, en myn weg haalt,
 Van al 't gewoel der aarden,
 Ja scheur ô Hemel, scheur in twee,
 Op dat myn hert mag vliegen mee
 Tot God, die 't hout in waarden!
 Daar zal,, 't voor al
 Zig vervreugen,, en verheugen
 In u eere,
 En u naam steeds loven Here.

A. v. VIERS.

Een zugt tot Jezum.

Stem: *Psalm 79.*

1.

O Zoete J E Z U , wanneer zal het wezen
 Dat gy myn kranke ziele zult genezen?
 ô J E Z U , zal die gy hebt uitverkoren
 Onder 't bedroefde pak der zonnen smoren?
 Zal Heer myn yzig hert, Nog langer zo verwert
 In deze wildernissen,
 Zonder beweegt te zyn, In ongevoel'ge pyn:
 U lief'lyk aanschyn missen?

2.

ô Zoete J E Z U ! hebben dan u wonden
 Haar kragt verloren, datze niet myn zonden
 Afwassen konnen, of hebt gy besloten
 My voor altyt uit uwe gunst te stoten?
 Ag! J E Z U , ag! myn ziel
 Schynt in een tuimel wiel
 Te wezen heel verdronken:
 Og roepts' in groten noot: Ik leg geheelyk dood
 In duizingen verzonken.

3.

Wel zoete J E Z U ! heeft u Geest zyn kragten
 Verloren, die my te verkwikken plagten?
 Of heeft u gunst, die gy my liet bekomen,
 Haar woonplaats uit myn ziele weg genomen?
 Wat is dat dan, ô Heer, dat nog myn ziel zo zeer
 Wert van u weg gedreven?
 Of is dit u besluit? Of is u goetheit uit?
 Of hebt gy my begeven!

4.

ô Neen! die zielverkwikkende fonteinen
 U Wondens kragt zal nimmermeer verdwynen,

Nog u besluit, ô J E Z U ! zal niet falen:
 Of schoon u Schaapjens kwamen af te dwalen:
 Schoon dat het aardze dal verandert wiert, en al
 Wierden de bergen kragtig
 Met groter magt beroert, En in het hert gevoert,
 Der zeen, ô Heer Almagtig.

5.

Maar 't is 't gedrogt en tovermagt der hellen
 Dat t'zamen spant om my ter neer te vellen,
 Daarom, ô J E Z U ! laat u ingewanden
 Door uwe tere liefde tot my branden:
 Want zonder uwe kragt, Kan ik die grote magt,
 Van alle myn vianden
 In 't minst niet tegenstaan, Zo hevig komens' aan,
 Nog al haar wrede tanden!

6.

Op, op myn ziel, waar toe dit droevig klagen
 Waar toe in klagt versleten gantsche dagen?
 Ziet hier, ziet hier u H E Y L A N D S ermen open
 Traght maar (al komje daar niet in te lopen:
 Waar toe zo lang gedraalt u schult is al betaalt
 U H E Y L A N T heeft geleden,
 Neem aan wat JEZUS heeft 't is lieflyk wat hy heeft,
 Hy heeft voor u gebeden.

7.

ô J E Z U lief! wanneer zal ik hier boven
 Met duizent Engelen u stadig loven:
 Als my in steed' van dit myn droevig schreyen,
 Dat eeuwig halelujah zal verblyen!
 Ag JEZU JEZU lief, komt heim'lyk als een dief
 Steelt gy vry heel myn herte,
 't Komt u ô JEZU toe! 't Is nu van 't hygen moe:
 Ontbint by 't van zyn smerte.

A. van VIERS.

Bede tegens de Geestelyke Slaap zugt.

Stem: Van den 51. Psalm.

1.

IK slaap zo vast, myn ziel die leit als dood
 En ik ontzie myn ogen eens te wryven,
 En komt ô God die slaaplust van my dryven:
 Al was het met een harden dou of stoot:
 Of trekt my met de benen van myn bet,
 Waar op ik ben zo zorgeloos gaan rusten,
 Of dondert met vloeken van uw' wet,
 Tot dat ik eens verlaat myn vuile lusten.

2.

Ik heb helaas het sluimeren zo lief,
 Ik leg en ronk en wentel in de zonden,
 Myn schult is meer als hondert duizent ponden
 En nog zo slaap ik zonder kwyting brief:
 Ik weet dat schuldenaars geen rust en past,
 Zy moeten voor de stem des eischers beven,
 Zy vrezen staag te werden aangetast,
 Dit vonnis leit al in haar hert geschreven.

3

ô Jonas hoor gy niet dien fellen wint
 Zo bulderen, hoort gy de Zee niet woelen?
 Of zyt gy gantsch berooft van u gevoelen,
 Of zyt gy doof, of zyt gy steke blind?
 Gy slaapt en snorkt in 't opperst' van de mast
 Gy zyt gerust, en laat Violen zorgen,
 Al waar daar niet een penning tot u last,
 Of dat gy waart voor 's regters oog verborgen.

4.

ô Trage ziel, zo zwaar als steen of loot,
 Staat op, zo zal de morgenster u ligten,
 Staat op, en denkt om uw' verzuimde pligten,

Verlaat de slaap, de zuster van de dood.
 ô Ziele ziet, hoe weinig tyds u rest,
 De Zuider zon die roept u om te werken,
 En zo gy niet verlaat u stinkent nest,
 Zo doet gy erger als een hont of verken.

P. van SORGEN

Lied van het ik.

Stem: *Repicavan.*

O IK, ô IK,
 Voor my zo schadelyk:
 Behoeftig *Ik*, maar in een ogen ryk,
 In boosbeit ken ik niemant uw's gelyk,
 Ik moet om uwent wil Jezus nog derven,
 Gy zult van hem nu nog nimmermeer
 Pardon verwerven, *Ik*, gy moet sterven,
Ik, moet zyn niet meer.

2.

Dat *Ik* en myn, Is oorzaak van myn pyn,
 Dat maakt dat *Ik* na ziel en lighaam kwyn:
 En dat *Ik* als een schaduwe verdwyn,
 Dat doet u, ô Here! zo verre vertrekken,
 Dat is een voorhang en een dikke muur,
 Ey wilt die hekken, Om verre trekken:
 En wert myn gebuur.

3.

Of *Ik*, zo trots, bedriegelyk en snoot,
 Verwagt in uwen boezem schoot op schoot,
 Ik zeg u aan in Jezus naam de dood
 Hy zal u de nek en de benen breken,
 De nek en zenuw' van onbuigbaar staal,
 Die zal hy weken, En u doen spreken
 Haast een ander taal.

4.

Vyandig *Ik*, Zo vriendelyk in schyn,
 Gy zult eer lang aan 't kruys genagelt zyn:
 Daar zult gy sterven met een lange pyn?
 U Vonnis dat leit al gestreken,
 En dat besluit is onverbiddelyk:
 Heer op u spreken, of op u teken,
 Zo wert *Ik* een lyk.

5.

De bitterheit wykt van deze dood,
 Zy nodigt my te rusten in haar schoot:
 Ey! magtig Heer, geeft my de leste stoot,
 't Eygen *Ik* laat dat ten grave dalen,
 Of buygt en brengt het op een andere dreef,
 'k Wil duisent malen, dit woort herhalen,
 Sterf *Ik*; Jezus leef.

P. van SORGEN.

Aan een Ziele die niet en durft naderen tot het Avontmaal.

Stem: *Van den Lofzang maria.*

1.

Jezus.

O Twyfelende maagt,
 Hoe komt dat gy vertraagt
 Om tot my in te komen?
 Indien gy zyt belust?
 Na vrede, troost en rust,
 Wel kom dan zonder schromen.

2.

Ziele.

ô Heer ik kan niet staan,
 Veel minder tot u gaan,
 Want ik en heb geen voeten,
 Myn ziel is dom en grof,
 Zy doet niet als in 't stof
 Gelyk een mol te wroeten.

3.

Jezus.

ô Ziel! komt evenwel,
 Met al dat vuil gestel,
 Ik zal u wel verçieren,
 Ik zal u leren gaan,
 Op deze levens baan,
 Myn Geest die zal u stieren.

4.

Ziele.

Hoe zout ik durven Heer,
 Die alles nog ontbeer,
 Ik ben naakt en elendig,
 Van alle goet ontbloot,
 De schaamte maakt my root
 Uw' woorden zyn bestendig.

5.

Jezus.

Komt binnen als vriendin,
 Woont in myn huisgezin,
 Of wilt daar veel verkeren,
 Komt zet u aan dees dis,
 Daar overvloedig is,
 Al wat gy mogt ontberen.

6.

Ziele.

Ik vrees myn stout bestaan,
 Zou my niet wel vergaan,
 Met reden mag ik schromen,
 En Heer gelyk gy weet,
 Ik heb geen Bruilofts-kleet
 Om aan Uw'Dis te komen.

7.

Jezus.

ô Ziele komt maar naakt,
 Hier ben ik me vermaakt,
 Ik zal u kleren geven:
 Gy moet eerst zyn ontbloot,
 En aan u zelven dood
 Zo gy met my zult leven.

8.

Ziele.

Wel aan dan Heer ik kom,
 Ik werd' uw' eigendom:
 Gy spreekt my na myn herte,
 Gy zyt myn medicyn,
 Myn kleet, myn broot, myn wyn,
 Gy stilt en heelt myn smerte.

9.

Jezus.

Maar ziel weet dit voor af,
 Zo ik u lust niet gaf,
 Wilt daarom niet verschrikken,
 Maar weest hier in verblyt,
 Dat ik u op myn tyt
 Genoegzaam zal verkwikken.

10.

Ziele.

Ik kom dan op uw' woort
 Tot binnen in de poort
 Van uw' Paleis, ô Here!
 In plaatze van een roe,
 Reikt my u scepter toe,
 Zo zal my niemant dere.

11.

Jezus.

Hoe zyt gy nog zo schuw',
 Ik ben geneigt tot uw',
 Schoon gy dat niet kund' voelen:
 Staat maar een weinig stil,
 En laat u eigen wil
 Niet meer zo driftig woelen.

12.

Ziele.

Myn lust, myn wil, myn drift
 Schenk ik u tot een gift,
 En komt die gantsch verpletten:
 Ag! waar ik niet meer *Ik*,
 Maar Heer u wys beschik!
 Schryv' ik voortaan geen wetten.

P. van SORGEN.

Den regten pligt eens Christens.

Op de Wys: *Van de 10. Geboden.*

Ofte, *Revelje Vous.*

1.

ZEer heylig heerlyk wys alwaardig
En algenoegsaam groot en goet
Almagtig, trou en ook regtvaardig
Waaragtig leven minlyk zoet.

2.

Van ende voor u zelfs en allen,
Die regt kennen zyt gy Heer,
Ja al wat in 't hert kan vallen,
Zyt gy en nog oneindig meer:

3.

Zo zyn ook alle u besluyten,
U daden en u gansch beleit,
De Aard' en Hemel hoort men uiten:
Al 's Heren doen is heerlykheit.

4.

Al was 't dan dat gy myn wout doden
Voor eeuwig, gy blyft even goet:
De wil omhelst maar 't vleesch zeer noden
Al wat u wysheit met my doet.

5.

Kom dan ô Heer gy zyt de hoge
Doet alles met my dat u lust,
't Zy met of tegen myn vermoge:
U vry beleit dat is myn rust.

6.

Hebt gy meer eer in anders leven,
Ziet Heer hier ben ik, dood myn vry
Laat uwe Eer maar zyn verheven:
Want dat is goet of schoon ik ly.

7.

Dog dit weet ik ô Heer verkoren
 Dat eens van wil met u te zyn,
 Geen teken is van een verloren,
 Maar van een die zak zalig zyn.

8.

Al wat op aard' my dan kan beuren
 Van uwe hant 't is myn al goet:
 'k Wil over u beleit niet treuren,
 Heer al u bitter is myn zoet.

9.

Wilt gy my laten onder zonden,
 U wil bemin ik 't is myn wel:
 Wilt gy myn slaan ja diepe wonden,
 Of leiden stedes door de hel.

10.

Wilt gy door duister my doen treden
 Of brengen in een dorr' woestyn:
 Ik ben met uwe wil te vreden,
 U doen zal myn genoeg zyn.

11.

Hoe wel ik zond' en boze daden,
 Als vlesches werk gedurig haat:
 Ook lyden, dorheit en veel kwaden
 Myn om haar zelfs niet aan en staat.

12.

Maar wensch van al te zyn ontslagen
 Zo verr' het kwaat en zondig is:
 Ik ben ook willig om te dragen
 Als het myn 's Heren wil zo is.

13.

De tyt, de maat, en ook de wyze
 Laat ik vrywillig aan u Heer:
 Gy blyft, gy komt, ik wil u pryze,
 In al u wegen even zeer.

14.

Al wat u hant myn toekomst zende
 Dat, en niet anders ik en wil,
 Gy zyt 't begin en ook myn ende,
 Ik wagt op u en zitte stil.

15.

'k Wil in alles heilig roemen
 U lieven, loven, pryzen vry,
 U goet in all' uw daden noemen,
 In alle staten t'aller ty

16.

Dit is myn wensch door Gods genade
 In myn gewrogt door 's Geestes kragt
 Ik hang van Jezus af gestade,
 Van en door wien ik alles wagt.

17.

Ook dat, om dit te blyven wenschen
 In wensch en wil steers voort te spoen
 Tot dat ik kom daar zaal'ge menschen
 Haar wensch verwisselen met doen.

J. SAPPIUS.

Gebed tot Jezu.

Op de Wys: *Van den 77. Psalm.*

1.

Liefste JEZUS myn beminde
 In u Here is 't al te vinde,
 Groot vermaak, en 's herten lust
 Heel de hope van myn rust:
 ô! Gy schoonste aller menschen
 Laat my nooit iets anders wenschen
 Als te hebben u myn God:
 Want dan heb ik 't beste lot.

2.

Wilt my maar u gunste geven,
 Die is beter dan het leven:
 Ja u gunst is meerder weert,
 Dan de Hemel en de eert:
 Mag ik maar u gunst verwerven,
 ô! Dan wil ik geerne sterven,
 Geeft my dit maar ô myn Heer!
 Dit is 't al dat ik begeer.

3.

Dan zal ik myn Heer verblyden
 En verheugen t'aller tyden,
 Meer dan over enig goet.
 ô! Gy wensch van myn gemoet.
 Wilt my ook u herte geven
 Dat altyd voor u mag leven,
 Laat ik met myn gantsche ziel,
 Steets doen dat u wel geviel.

4.

ô! Hoe ligt kond' gy het werken?
 En my door u geest versterken?
 Als 't u maar belieft myn God,
 Kragt u te geven by 't Gebod:
 Nu myn Heer sterkt gy myn kragten?
 Want myn ogen op u wagten,
 Myn hert hef zig op tot u,
 Wilt gy my dan helpen nu?

5.

Wilt gy my dog hulpe tonen,
 En genadelyk verschonen,
 Als een Vader en een Vrient,
 Zyne Zone die hem dient:
 Goede God weest niet verbolgen,
 En wilt my ook niet vervolgen,
 Om het quaat van my begaan,
 Aan u Majesteit gedaan.

6.

Ik verlange vroeg en spade,
 En zie uyt na u genade,
 En na JEZUS heilig bloet,
 Neigt myn herte en gemoet:
 Laat my daar de kragt van voelen,
 Tegen al dat zondig woelen,
 Dat daar nog is in myn hert,
 Tot myn leet en grote smert.

7.

Dat zal hier myn hemel wezen,
 Wilt my dus myn ziel genezen:
 ô! Gy oorsprong aller deugt:
 ô! Fonteyne aller vreugt;
 Mag ik dat van u ontfangen,
 Nergens zal ik na verlangen,
 Dan dat ware dankbaarheid,
 U van my mag zyn gezeit.

8.

Dan dat ik myn gantsche leven
 U ten dienst mag overgeven,
 Dan dat ik myn leven lank
 U mag geven lof en dank:
 Dan dat ik my ook verbinde
 ô Heer JEZUS myn beminde!
 Steets te leven na u wet
 Die gy my hebt voor gezet.

M. van der DELIEN.

Opwekking van een moedeloze Ziele.

1.

WEL hoe myn ziel, hoe dus ontstelt,
 Wat is 't dat u steeds zo quelt?

Weest niet zo neergebogen,
 Grypt moet daar is nog hulp en raat,
 Gy weet dat God geen worm versmaat,
 Zyn hert is vol medogen:
 Hoopt dan, Loopt dan
 Na dien Here, Wilt dog lere,
 Op hem wagten, Hy zal u nooit doen versmagten.

2.

't Is waar gy zyt zeer monsterlyk,
 Een Atheist in u practyk,
 En terger van u Maker,
 Maar evenwel myn waarde ziel,
 Hoe menigmaal dat gy ook viel,
 Al waart g'een Godverzaker,
 Steunt maar, Leunt daar
 Op dien rotsteen, Hy versmaat geen
 Ledig herte, Maar hy rukt dat uyt zyn smerte.

3.

Ziet maar eens op dat heil verbont,
 Dat voor de tyt al was gegront,
 Dat zal nog kan niet liegen:
 Beschou maar eens dat schone bloet!
 Dat dode zielen leven doet,
 Die kragt kan nooit vervliegen:
 Leeft van, kleeft an
 Al die woorden, En die koorden,
 Vol van liefde, die zo menig hert door griede.

4.

Wat vrugt doet u dat moed'loos zyn,
 En wat een smert en droeve pyn,
 Doet u dat nare zugten:
 Komt aan myn ziel, komt uit den drek,
 Wat lyt gy honger en gebrek,
 Wilt maar na Jezus vlugten:
 Dien vrient, Die biet

Zig nog steeds aan, wilt maar toegaan,
Met u zonden, Hy giet balsem in de wonden.

5.

Gy zyt onder een duist're wolk,
Die weer quam over Godes volk,
Dit zyn Gods wyze wegen.

Aan bid u Scheppers wyze raat,
Dat morren is dog in derdaat,
Zyn deugden te onteren:

Kom hert, Ontwert
Uit die strikke, en die dikke,
Nevel-vlagen, Wilt u zelfs niet langer plagen.

6.

Myn ziel gedenk eens aan die tyt,
Wanneer gy eens wiert aangevryt,
Van d'alderschoonste Jezus:

Brak hy doe niet in u met kragt?
Verwon hy u niet onverwagt?
Door d'invloet zynes geestes:

Mint dan, Zint dan
Dien volmaakte, die u raakte,
En bekoorde, En u minnelyk doorboorde.

7.

Wat zagt gy doe myn lieve ziel?
Was 't Jezus niet die u geviel?
Kost gy het alleen stellen,

Riep gy doe niet kom Jezus kom?
Ey weest my tot een Bruydegom,
En wilt met kragt neervellen

In my, dat gy
Kwaat zult vinden, wilt verslinden,
Al die togten, ô Die vuile wangedrogten!

8.

Waar hebt gy 't op gezet myn Geest?
Is 't niet op heilig het meest,
Wilt gy Gods beelt niet dragen?

Is 't niet om na by God te zyn,
 En dan zo teder en zo klein,
 Na Jezus steeds ts vragen;
 Dat s' goet, en zoet,
 Hy zal komen, en betonen,
 Zyn genaden, En zal u geheel verzaden.

9.

Ey steekt het hoofd eens vrolyk op,
 Gods liefde gaat den hoogsten top,
 Der zonden veel te boven:
 Daar 's hulp genoeg by een Vorst,
 Val neder op zyn lieve borst,
 Gy zult hem nog eens loven:
 Gy zyt, verblyt
 In dien sterken, hy zal werken,
 Wie zal keren, En zyn vrye liefde weren.

**Overleg van Glori, en Graci, ofte Samenspraak van de verheerlykte
 Kerk in den Hemel, met die op Aarde.
 Tussen een Triompherende, en een Gelovige.**

Stemme: Psalm 68.

TRIOMPHERENDE.

1.

Verheft u ziel! die daar Gods troon,
 Daar vader Geest en vader Zoon,
 Zyn Majesteit verklaret
 Ziet daar den troon van 't heerlyk lam,
 Na dat het van den Vader quam,
 Heeft zig daar geopenbaret:
 Ziet daar den stoet van d'Eng'len schaar,
 Ziet hoe de Cherubynen klaar,

Haar dekken voor haar Here:
 Terwyl haar stemmen roepen uyt,
 Met Hemels aangenaam geluyt,
 Jehova zy eere.

2.

En heffen t'elkens weder aan,
 Want den enen lof is nau gedaan,
 Ten einden uit haar monden,
 Of daar is weder nieuwe stof,
 Om aan te heffen enen lof,
 Wert haar steeds toegezonden:
 't Is heilig! heilig! heilig Heer!
 't Is heilig! heilig geeft hem eer,
 Want hy is groot en heerlyk:
 Zo dat de posten bevent staan,
 Als 't heil geluyt komt zetten aan,
 Is dat niet zeer begeerlyk.

3.

Voor u ô Ziel! die zyt op aart,
 En nog met 't lighaam saam gepaart,
 Sla opwaarts uwe ogen,
 En ziet het maar als met een vaart,
 Want 't is voor u als nog bewaart,
 Maar zyt eens opgetogen:
 Neemt eens een smaakje van dat zoet,
 En proeft eens van dien overvloed,
 Dien Nectar uit de schalen,
 Van 't goet geschonken aan zyn schaar,
 En alle die het ook met haar,
 Wagten hier na te halen.

GELOVIGE.

4.

ô Vrienden ik derf het niet bestaan,
 Zout ik myn ogen laten gaan,
 En zien 't onzichtbaar wezen,

Zout ik beschouwen daar Gods troon,
 En zien daar Vader geest en Zoon:
 ô Neen 'k begin te vrezen:
 'k Heb God door 't woort aan my gehoord,
 Het heeft myn herte al doorboort,
 Nu zie 'k hem met myn ogen,
 Die 'k onbedagtzaam met een blik,
 Opsloeg en met zo quam de schrik,
 Des ben ik heel bewogen.

5.

Om my te buigen voor den Heer,
 En hem te geven lof en eer,
 Indien ik maar kan spreken,
 Vrienden ik ben maar stof en aart,
 Ik verfoei my daarom onwaard,
 Hy mogt my heel verbreken,
 't Is my genoeg hier buiten aan,
 My stil en laag te bukken gaan,
 En 't zoet geluit te horen:
 Dat 's Hemels rey zo wakker uit;
 'k Vergenoeg my dat ik 't geluit,
 Mag smaken in myn oren.

6.

Terwyl myn hert met blytschap schoon,
 Ook toestemt 't geen zo voor Gods troon,
 Geschiet tot u vermaken,
 Myn Geest en kragt verquikt daar van,
 Ey laat my slegts hier buiten an,
 Wilt verder pogen staken,
 Want vrienden ik ben swak en teer,
 Ik buig, ik buig my stil hier neer,
 Ey laat my maar wat rusten:
 Laat my maar in dees buiten trans,
 Vernoeft met God alleen en gans,
 Myn stille geest verlusten.

TRIOMPHERENDE.

7.

ô Neen, ô Neen gy hebt op Aart,
 Zo dikwils hert en stem gepaart,
 Ja ook het gespeel der snaren,
 Het geluyt van Orgels ook daar by:
 Als het geselschap op een rey,
 Zig by u ging vergaren;
 Wel zout gy nu maar buiten daar?
 Zo ver en lang in stille vaar,
 Het zoet geluyt maar horen;
 ô Neen Gods vriend gy zult ook hier:
 Aan ons geven dat plaisier,
 En strelen ons de oren.

8.

Ey zegt ons eens wat dunkter u van?
 Wout gy ook niet van nu of an?
 U hier gaan neder zetten,

GELOVIGE.

Wel vriende Gods wat dat aangaat,
 Ik agt zeer waardig uwen staat:
 Maar laat ons hier op letten,
 Gy zyt volmaakt en voor Gods troon,
 En God die geeft u nu een kroon,
 Op 't hoofd voor hem te dragen;
 Dat zal ook werden eens myn deel,
 Als ik Gods wil op d'aart geheel,
 Volbragt heb met behagen.

9.

't Is met u's Hemels Heren wil,
 Te volgen en zo voort en stil,
 U daar maar in te baden:
 Is dat niet zelfs u Hemel daar,
 Gy zyt in d'Hemel net en klaar,

Met vreugt als overladen.
 Wat is u wil, u lust u vreugt,
 U spys u drank die u verheugt?
 Is 't niet Gods wil te kennen:
 Is dat niet 't zoet van 's Hemels staat?
 Dat gy t'elkens henen gaat,
 Dit voor den Heer te erkennen.

10.

Is dat niet u gemenen stof,
 Om zaam te geven lof op lof?
 Ter eren voor den Heren,
 U kronen die gy voor hem draagt,
 Waar laat gy die het u gevraagd?
 Zoekt gy u eigen eren?

TRIOMPHERENDE.

ô Neen, ô neen, ô neen ons vrient,
 Zulk doen of denken hier niet dient,
 Men neemt die in zyn handen:
 En legse neder voor Gods troon,
 Van 's Heren eigen lieven zoon,
 Als dierbaar liefde panden.

11.

En dan is 't straks met kragt weer aan,
 Dat 's nieu, dat 's out, want 't moet zo gaan;
 Gy zyt allene weerdig,
 ô Koning Jezus alle eer,
 Den lof en prys zy u ô Heer!
 Zo maakt de geest ons veerdig:
 Te roepen uit myn grote kragt,
 Gy hebt ons zamen hier gebragt,
 Uyt allerleye talen,
 En volken Heer u zelfs tot roem,
 En grootheit van u heiligdom,
 Om alle lof te halen.

12.

En gins zo berst dan weder uit,
 Een wonder schoon en groot geluit,
 Der zaden uit der stammen:
 Der duisende der stammen veel,
 Die God voor hem versegelt heel,
 Door 't bloet van Vader Lammen:
 Terwyl nu een veel groter lof,
 Zig opkomt geven uit den stof,
 Uit allerlei geslagten:
 In 't wit met takken in de hant,
 Der palmen tot Triomphant,
 Zout gy wat groters wagten.

GELOVIGE.

13.

Neen vriende Gods dat is vermaak,
 Dat 's 't wezentlyk's dat is de zaak,
 Alleen maar voor den Heren:
 Ons God te zyn dat 's 't beste deel,
 Dat maakt den Hemel Hemel heel,
 't Moet al zyn t'zyner eren,
 Dat is 't ook dat ik weerdig agt,
 Van my te werden zo betragt,
 Ook nu op dezer aarde:
 Ja dat's myn Hemel Hemel hier,
 'k Agt verder niet een zier,
 Van d'alderminste waarde.

TRIOMPHERENDE.

14.

Gy vat dat regt dat is u lot,
 Aan u geschonken van u God,
 Om nog voor hem te leven:
 En vriend het is een dierbaar deel,
 Dat God uit vrye gunst geheel,

Dus aan u komt te geven,
 Wy zyn, 't is waar in 't vol bezit
 Wy hebben 't lang bedoelde wit,
 Dus eindelyk verkregen:
 Het is ook wel, wy zyn voldaan,
 En na Gods raat van d'aart gegaan,
 En Hemel waarts gestegen.

15.

Met onze geest die nu is vry,
 Van 't vlees en zondig slaverny,
 Om dus nu God te vrezen,
 Te zwemmen in dien Oceaan,
 Te zinken zonder te vergaan,
 In Gods oneindig wezen:
 Maar 't lighaam is geheel tot aart,
 Dat is met worm en stof gepaart,
 Dat kan nu God niet pryzen,
 De doden die nu in den stof
 Zyn zouden, die ook 's Heren lof,
 Uitspreken voor 't verryzen.

16.

ô Neen! ô neen! maar gy die leeft,
 Kont verrigten 't geen God geeft,
 Aan u voor hem te dragen,
 Dit is u deel, dit is u lot,
 Dat God u op de schouwers stort,
 Dus zyn voldaan ons vragen:
 Gaat, gaat dan voort ons metgezel,
 Gaat, gaat bestelt u zaken wel,
 Gaat arbeit voor den Here,
 Breit uit Godts ryk bestryt de hel,
 Ontdekt haar listen boos en fel,
 Betragt alleen Gods eere.

17.

En zyt in 't geen gy zyt getrouw,
 En waart dat Godt u verder zou,

Nog willen henen lyden,
 Blyft trou opregt gaat vlytig aan,
 Met alle kragt in 's Heren naam,
 Om alles te voleinden:
 Alleen zyt nedrig waarde vrient,
 Geen hoogmoet u in 't minste dient,
 Nog in het hert te steken,
 Want al u praat is zondig niet,
 U doen is quelling en verdriet,
 En om u heel te breken.

18.

En daarom is ons wenschen nu,
 Dat God met zynen Geest in u,
 Gestadiglyk wil werken:
 Op dat u weg zy wel gerigt,
 U hert bewaart u oog verligt,
 Jehova wil u sterken:
 En zo u weg, u loop, u stryt,
 Ten einde brenge zyner tyt,
 Om u dan op te halen:
 By hem, by ons, by al dees schaar,
 Daar gy, en wy, en alle gaar,
 Bewand'len 's hemels Zalen.

GELOVIGE.

19.

Myn vrienden, 'k dank u voor 't berigt,
 Dog meer Jehovah voor 't gezicht,
 Dus aan my nu gegeven:
 Ik blyf vernoegt nog op dees baan,
 En tragt maar vlytig voort te gaan,
 Na 't eeuwig Godlyk leven,
 Want dat is steeds door 's Heren hant
 Zeer diep opregt in 't hert geplant,
 Wie zou dat konnen breken:
 Als God zelfs troost en Nectar schenkt,

Wie is die ons dan quelt of krenkt,
Of droefheit toe kan spreken

20.

Dus buig ik vrienden myne wil,
Geheel tot God, ik ben ook stil,
Zo lang het genot te derven
Van den Hemel, als 't God behaagt,
Zyn doen wert van my niet beklaagt
'k Leef voor hem ik wil ook sterven
Voor hem, als hy my roept en leit,
En eindelyk dan dus tot my zeit,
Komt, komt, ik wil u leiden:
Na 't stryden lopen uit dit pad,
Tot my in 't hemels vreugde Stad,
Van waar gy nooit zult scheiden.

21.

Alleen myn vrienden nog een woort,
'k Weet dat gy niet zult zyn gestoort,
Dat ik u iets nog vragen:
Als ik myn loop zal hebben uit,
En ik myn ogen vast toesluit,
En zo kom uit te dragen,
De ziel aan God die 'k heb gekent,
Gelieft, gelooft, zo 'k was gewent,
In hem myn lust te boeten,
Wilt gy dan, ô Burgery!
Op 't woort van God als op een ry,
Al juigent my ontmoeten.

22.

En leiden op na dit portaal,
Den Hemel die zo verre straal,
Ja meer als 't oog kan vatten:
Om my op 't woort van d'opper Heer,
Te zetten naar myn rang daar neer,
Om ook van uwe schatten:
Te delen met u na myn maat,

En roeping der genade staat,
 De porssy my gegeven,
 Als ik nog was met strydt beknelte,
 En Godt my zyne hulp bestelt,
 Had om voor hem te leven.

TRIOMPHERENDE.

23.

ô Ja ons vrient en maakt vry staat,
 Daar op terwyl gy nu voort gaat,
 Uit ons gezigt omtrekken:
 Dat als Jehova, 't ons belast,
 De ziel moet werden opgepast,
 Wy zullen ons opwekken:
 Om met een groot geluit en zang,
 Zeer vlytig en met groot gedrang,
 U heerlyk te ontmoeten,
 En leiden op na 's Hemels hof,
 Om u tot s'Heren eer en lof,
 Ook vrolyk te begroeten.

24.

En leiden u van zaal tot zaal,
 Tot gy den Hemel altemaal,
 Wel kennet en na dezen,
 U voeren na Jehova's troon,
 Daar Vader Geest en Vader Zoon,
 En dat aanbidyk wezen:
 Zig aan ons toont en maakt bekend,
 Want vrient dat zyn wy dog gewent,
 De heil'ge te ontfangen,
 Die van dees aart en uit dees strydt,
 Tot ons dan komen na dees tyt,
 En die daar na verlangen.

Haleluja AMEN.

Jezus beschout in zyn Volheit.

1.

WEL zalig Jezu zoet, voor al u uitverkoren,
Ik nietig sterveling, geheel vervloekt geboren,
Vertoont my door u Geest, u volle heerlykheit,
Dan wert myn droeve ziel, door uwe gunst verbleit.

2.

U volheit onbepaalt, kan myne ziel niet vatten,
U rykdom vol gewigt, zyn schatten boven schatten,
ô Komt eens volle Heer! verrykt my door u goet,
Dan krygt myn lege ziel, van alles overvloet.

3.

ô Bronne van het ligt, wie kan u glans bezeffen!
Wie kan u heerlykheit, na weerde ooit verheffen?
Fonteine van het ligt, komt dog myn ziel beschynen,
Dan zal de nare nagt, en duisterheit verdwynen.

4.

U wysheit heeft geen gront, want dog u naam is Raat,
Al wat men wysheit noemt, by u geheel vergaat,
Wel leert my dan myn Vorst, dan zal ik Wysheit vinden,
Ag laat u wyze raat, myn dwaasheit heel verslinden,

5.

ô Schoonst Emanuël, wat kan u schoonheit binderen!
U glans doet al het gout, in myne agting minderen,
Ey laat het nietig schoon, maar uit myn oog verdwynen
Dan baart het aarts gemis, my nimmer smert of pynen.

6.

Gy zyt die sterke God, u magt kan niemant steuiten,
Gebondene maakt gy los, die vry is kunt gy sluiten,
Ontbint myn ziele dan, van zonden Satans magt,
Als ik in onmagt leg, zo sterkt my door u kragt.

7.

ô Lieve levens kragt, van al u gunst genoten!
 Al wie ooit leven kreeg, 't was van u voort gesproten
 Ey Koning leeft in my, en laat ik voor u leven!
 En als ik dodig ben, wilt my dan leven geven.

8.

Gy zyt de heiligheit, een alderzuiverst wezen,
 Ja wonder onbesmet, dit doet my voor u vrezen:
 Ag maakt my u gelyk, na mate van u wil,
 En laat my op u doen, dog altyt zwygen stil.

9.

Gy zyt de goetheit zelfs, genaad legt op u lippen,
 Al wat het schepzel heeft, zyn ligt is kleine stippen.
 U goetheit zie op my, ô wilt my niet veragten!
 Schoon ik boosaardig ben, 'k wil nogtans op u wagten

10.

Hebt gy ook niet een Zee, vol van geregtigheden?
 Ja gy kunt al u volk, daar ewig me bekleden:
 Wel dekt myn naakte ziel, door u geregtigheit,
 Zo wert ik schuldenaar, van al myn schult bevreit.

11.

Gy zyt de waarheit Heer, u woort dat kan niet feilen
 Na 't geen gy hebt beloofd, zal ik gedurig zeilen,
 U woort was niet genoeg, gy moest het nog bezweren
 Maakt gy 't aan my ook waar, ik zal u ewig eren.

12.

Getrouwe Middelaar, zielzorger voor u kind'ren,
 Zal u getrouwigheit, door haar ontrou vermind'ren,
 ô Neen gy zyt altyt, die gy ook was voor dezen!
 Daar komt dan wat het wil, u volk heeft niet te vrezen.

13.

U volheit zone Gods, die kan dog nimmer minderen
 s'Is altyt even vol, voor alle Zions kinderen,
 Hier ben ik hemels broot, doet my u volheit smaken,
 Ag doet my in u zien, en door u liefde blaken.

14.

Hoe menig treurig hert, is door u niet verblyt,
 Hoe menig hellewigt, is door u niet bevryt,
 Wie quam oit voor u troon, met vuile boezem zonden
 Die geen pardon en kreeg, ja schuilden in u wonden.

15.

Wat isser voor gebrek, dat gy niet kunt vervullen?
 Wat isser voor een goet, dat gy niet wilt vergunnen?
 Wat isser voor een quaat, dat gy niet weg kunt nemen?
 Wat troost is by u niet, voor al die heilig wenen?

16.

ô Was ik maar in staat, om steeds op u te malen!
 En quaamt gy eens in gunst, myn droeve ziel bestralen
 Dan hielt de woestheit op, dan zou ik çierlyk staan,
 En met een Leeuwen moet, in al u wegen gaan.

17.

Ag doet my zyn bewust, dat gy zult zyn myn deel,
 Myn zon myn schilt, myn rust, myn ewig pronk juweel,
 Het ga dan zo het wil, terwyl ik ben beneden,
 Wilt gy de myne zyn, met u ben ik te vreden.

18.

De tyt die neemt vast af, gy benjamin gy leeft,
 Die op u gunste wagt, gy wel een voorsmaak geeft,
 Van Canaan druive bloet, 'k meen niet dat is heneden
 Maar boven is dat goet, gy zyt vast voorgetreden.

19.

Verbreekt myn zondig hert, myn wille wilt die buigen
 En doet my als een kint, aan uwe volheit zuigen.

Opwekking tot een trage Ziele.

1.

WEI op, wel op, myn trage geest,
 't Is lang genoeg zo laauw geweest,

Ontdoet u eens van 't aarts gewoel,
Die modderpoel,
En stelt u voor een ander doel.

2.

Gy zyt te eel en hoog van bloet,
Dan dat gy als de mollen wroet:
In 't nietig stof en enkel wint,
Zo dwaas gezint;
En past geen opper Koninks-kint.

3.

Zult gy zo ledig zyn en stil,
En niet te doen u meesters wil,
Ey denkt met ernst aan uwe pligt,
't Is van gewigt,
Dat gy u daden anders rigt.

4.

Wilt gy nog langer zwerven heen?
Daar Jezus u zo heeft gebeent,
Komt tot my van een Lybanon,
Ik ben een zon,
En schilt voor u en levens bron.

5.

Is 't werk niet schoon en aangenaam?
Wat sterveling is dog bequaam,
Om uit te drukken dat genot,
Van zo een God,
Te hebben voor zyn deel en lot.

6.

Ag! ag 't is waar ik heb misdaan!
Ik zal weer tot myn Vader gaan,
En zeggen Vader goetste Heer,
Hier ben ik weer,
En buigen my ootmoedig neer.

7.

En geeft my dog eens een gezicht?
Van uwe gunst ô zalig ligt!

Gy zyt dog een medogent Vorst,
 Om al wie dorst,
 Te drinken uit een lieve borst.

8.

Ik ken u hert en ingewant,
 Hoe dat 't steeds van liefde brant,
 Tot een die met een moede ziel,
 Voor u neer viel,
 En met 't zoeken niet op en hiel.

9.

Wel zou ik sterven voor u troon,
 Voor uwe voeten Godes zoon,
 Dat 's niet geschiet, 't is nooit verstaan,
 Dat die vergaan,
 Die u tot Koning nemen aan.

10.

U bloet, u bloet, dat diere bloet,
 Ey spoelt myn ziel dog in die vloet,
 Dan wortze zuiver en in staat,
 Om in der daat,
 Te leven na u zin en raat.

11.

Zie daar, zie daar myn waarde Borg,
 Aan u geef ik voorts al de zorg,
 Over myn lighaam en myn Geest,
 Ey wert dog meest
 Van my met ernst en trou gevreest.

12.

ô Vat myn hant ik kan niet staan!
 Dan zal ik in u wegen gaan,
 Ey gaat my voor met u aanschyn,
 Dan zal ik zyn,
 Veel vrolyker als van den wyn.

**Ziels uitgalming,
Van een gants ontblote ziel, die zonder Jezu niet doen kan, legt haar
voor Jezus volheit neder, en komt hem als ontfermen.**

Stemme: *Psalm 77.*

1.

AG myn borg! myn uitverkoren,
Wout gy na een wormken horen,
Die in 't eenzaam van de nagt,
Op u vrye goetheit wagt:
Dit zou myn begeerte wezen,
't Zou ook al myn druk genezen,
Dat alwaar ik ging of stont,
Ik myn digt by Jezus vont.

2.

In al 't gene ik doe of late,
In al dat ik min of hate,
Laat myn oog maar op u zyn,
En u oog altyt op myn:
Zonder u kan ik niet werken,
Zonder u ook niet op merken,
Zonder u en kan myn oog,
Niet gelovig gaan om hoog.

3.

Zonder u kan ik niet lyden,
Zonder u kan ik niet stryden,
Zonder u kan ik niet stil,
Onderworpen zyn u wil:
Ja nu myn ziel onderdrukt is,
En onder haar last gebukt is,
Kan ik u al myn verdriet,
Zonder u ook klagen niet.

4.

Zonder u kan ik door zugten,
 Niet van hier na boven vlugten,
 Zonder u niet zyn verblyt,
 Schoon gy goedertieren zyt,
 Zonder u en wort myn ogen,
 Nog myn herte niet bewogen,
 Zonder u myn enig leen,
 Ben en blyf ik als een steen.

5.

Zonder dat gy my komt voren,
 Kan ik niet aandagtig horen,
 Zonder u kan ik niet zien:
 Wat ik doen moet of moet vlien,
 Al ben ik in duizent noden,
 Ik blyf liggen als de doden,
 Zonder u kan geen traan,
 Om u, tot u hene gaan.

6.

Zonder dat gy my bestralet,
 En myn hert na boven halet
 Ben ik duister, 'k ben haast moe,
 Wat ik denk of wat ik doe,
 Wilt myn dog eens hulpe zenden,
 U hant tot de kleine wenden,
 Zonder u kan ik niet gaan,
 Op de Koninklyke baan.

7.

Waar dat ik myn keer of wende,
 My beschou aan allen ende,
 Zonder u myn enig zoen,
 Kan ik niet met allen doen:
 Ik zal myn voor u voeten leggen,
 En u zonder woorden zeggen,
 Want ik schier niet spreken ken,
 Arm wormken als ik ben.

8.

Jezus lief op al myn wegen,
 Ben ik staag om u verlegen?
 Zonder u en lust my niet,
 Het is myn ziele maar verdriet:
 Ik kan zonder u niet beginnen,
 Zonder u, u niet beminnen,
 Ik ben om u alleen bedroeft,
 Hebje niet myn hert geproeft.

9.

Gy die 't zugten hoort der armen,
 Wilt u over my ontfarmen,
 Dat ik u niet langer mis,
 Die myn ziel zo dierbaar is:
 Ik zal u in alle hoeken,
 Met myn gantsche herte zoeken:
 En daar u myn herten leet,
 Klagen hoewel gy 't wel weet.

10.

'k Kan my zonder u niet roeren,
 Nog my zelfs niet hene voeren,
 Daar ik boven 't zichtbaar leef,
 En in duister u aan kleef:
 Mogt ik u eens nader vinden?
 En my vaster aan u binden,
 Dat myn oog u klaarder zag,
 Als het ooit te voren plag.

11.

Ik weet dat ik door myn klagen,
 Jezus lief u niet behagen,
 Maar 't bedroeft geparst gemoet,
 Vint in 't klagen u nog goet:
 ô De ziel die 't zoet geproeft heeft!
 Waarom nu myn ziel bedroeft leeft,
 Die gesmaakt heeft wat het is,
 Als de ziel na by u is.

12.

Snagts wanneer ik plagt te slapen,
 Plagt ik in u vreugt te rapen,
 En bevont des 's morgens klaar,
 Dat myn ziel nog by u waar:
 's Daags scheen my u ligt rontomme,
 En 's nagts als een vier kolomme,
 In dees dorre wildernis,
 Daar ik nu u goetheit mis.

13.

My elendige boven maten,
 Wilt my dog niet heel verlaten,
 Jezu lief ag waarom is 't!
 Dat gy met een wormken twist:
 'k Weet ik ben dit lyden weerdig,
 Gy in al u doen regtveerdig,
 U doen is dog majesteit,
 Ja 't is enkel heerlykheit.

14.

Waren 't niet u liefde panden,
 Die gy 't maakzel uwer handen,
 Hebt in hare ziel gedrukt:
 Of is het my nooit gelukt,
 Of heeft my myn hert bedrogen?
 Doen 't voor u alziende ogen,
 In u tegenwoordigheit,
 Zig op die ruste nederleit.

15.

ô Getrouwe Zaligmaker,
 Maar zyt gy myn God myn Maker?
 Die my Psalmen gaaft by nagt,
 Hebt nu op myn klagen agt:
 't Schynt gy hout u steeds verborgen,
 Van den Avont tot den Morgen,
 Myn hert is gants afgemat,
 En der tegenheden zat.

16.

't Scheepjen rontom in de klippen,
 't Water komt vast op de lippen,
 't Wort aan alle kant gewont,
 't Anker spoelt schier van de gront:
 Ben ik dan alhier beneden?
 Voor u ogen afgesneden,
 Ik ben uwe doet met my,
 Zo het u behagen zy.

17.

Evenwel zo lang ik leve,
 Kan ik niet myn zaak opgeve,
 Om dat ik weet voor gewis,
 Dat u naam ontfermer is:
 Daarom zult gy niet verstoten,
 't Roepen van de gants ontbloten,
 Die gedurig dag en nagt,
 Alleen op u goetheit wagt.

18.

In u ô myn ziels beminden,
 Is alleen myn troost te vinden,
 Zo ik u nog langer derf,
 Zal ik quynen dat ik sterf:
 Immers hebt gy veel ontfarmen,
 Over Wezen over Armen,
 Ik ben zonder u alle bei,
 Hoort myn treuriglyk geschrei.

19.

Ik ben besweken van verlangen,
 Om eens van u t'ontfangen,
 Datter tot myn ziel een woort,
 Van u mogte zyn gehoort:
 Ja al zou ik noit antwoord krygen,
 En gy op myn kermen zwygen,
 Laat my dan maar zyn om hoog,
 Met een half gebroken oog.

20.

Ey laat my ô Heer geprezen?
 Als een buigzaam leem maar wezen,
 Dat zyn maker maakt en breekt:
 Zonder dat 't iet denkt of spreekt,
 Laat ik u myn smert vertellen,
 Maar u nooit geen perk stellen,
 U doen is dog majesteit,
 Ja 't is enkel heerlykheit.

Lof der Geestelyker ziel-zugten.

Voys: *Psalm 77.*

1.

't LEzen van dees' *Zielen-zugten*
 Gaf my daat'lyk deze vrugten:
 Dat ik als ten Hemel steeg
 En straks lust tot *zugten* kreeg,
 Og Heer, dagt ik, of gy maakte,
 Dat ik eens aan 't *zugten* raakte,
 Als u dienst-knegt doet alhier:
 Met zo innig hemels vier

2.

Van verned'ring en vertrouwen,
 Zonder stilstaan of verflouwen,
 Met zo Geestelyken hert,
 Als 't my hier gewezen wert,
 Dat eens zo myn ziele togten
 Anders niet als u en zogten;
 'k Agte, dat ik 't alles won.
 Zo ik zo maar zugten kon.

3.

't Is u werk de ziel t'ontsluiten.
 't Vleesch en kan geen *zugten* uiten.
 Al myn *zugten* is verkeert,
 Als 't u Geest niet heeft geleert:
 Maar als die myn hert doet spreken,
 Laat dan 't hels gedrogt vry preken,
 Dat 't gants geen leven heeft.
 't *Zugten* toont nog dat 't leeft.

4.

't *Zugten* kan dan kragt en leven
 Aan myn zielen off'ren geven:
 Ja, als 't alles mogt ontgaan,
 Neemt gy nog myn *zugten* aan.
 Zie ik veelyts zo geen vrugten
 Myns geloofs dan kan het *zugten*
 Om die vrugten, in dien staat
 Wezen nog myn toeverlaat.

5.

Zal ik meer van 't *zugten* spreken?
 't *Zugten* kan u herte breken,
 Zelfs uw' Hemel is een vrugt
 Van een reine *Zielen zugt*,
 Laat my, Heer dan nooit verdrieten
 Dit profyt'lyk *hert uitgieten*.
 Die nooit *zugt*, wort nooit verblyt,
 Hier is 't nog myn *zugtens* tyt:

6.

Tot dat ik na al myn *zugten*,
 Eens be-erf myn *zugtens* vrugten,
 En voor uwen troon verschyn,
 Daar al 't *zugten* uit zal zyn.

Myn zugten en is voor u niet verborgen.
 Psal. 37. vers 10.

G. GALDENUS.

Meditatie, Over het Heilig Lyden, en Sterven onzes Heren, en Zaligmaker Jezu Christi.

1.

WEerde Ziel 't is heden tyt,
Dat gy zyt
Van de menschen afgescheiden:
't Is geen dag van vreugden meer,
Wyl de Heer
Zig tot sterven gaat bereiden.

2.

Heeft het vrolyk Bethlehem
Ons van hem
Onlangs blydelyk doen zingen:
Zo wy hem nu volgen na,
Golgotha
Zal ons haast tot tranen dringen.

3.

Laat dan 's werelts losse vreugt,
Aan die jeugt,
Die nog in den vlesche woelen:
En in haar verstokt gemoet,
Nog den gloet
Van een Hemels vier niet voelen.

4.

Dies gy die myn Ziel geneest,
Laat u Geest
My zo naar u kruice dryven:
Op dat (ô myns herten wens)
d'Ouden Mens
Eens daar aan gehegt mag blyven.

5.

Ja, geef dat ik t'enemaal
 Als verdwaal
 In u doot en bitter lyden:
 Op dat ik uit traan en zugt,
 Schept de vrugt
 Van een geestelyk verblyden.

6.

Dog waar was 't aan menschen brein,
 Ooit gemein
 Regt u lyden te bezinnen?
 Dus wat ik niet uiten kan,
 Geef daar van
 Aan myn ziel, 't gevoel van binnen.

7.

Weg dan blytschap en gelag,
 Dezen dag
 Eist van my veel beter vrugten:
 Zou myn oog hier zonder traan
 Blyven staan,
 Daar ik hoor den Heilant zugten.

8.

Neen, 't is reden dat ik treur,
 En de deur
 Van myn kamer blyft gesloten:
 Daar ik zugten en geweent
 Maar alleen,
 Houden wil tot speel-genoten,

9.

Fy hem die nu onbedagt.
 Rolt en lagt,
 En door zyn verydelt spreken,
 Ja met woorden vol van spot;
 Zynen God
 Nog gaat kruischen en doorsteken.

10.

Denkt dog, ô verydelt wigt,
 Zal u pligt
 U niet kragtig overtuigen?
 Dat gy schent die weertste naam,
 Voor wie t'zaam
 Alle knyen moeten buigen.

11.

Ag! wat waar dog van ons al,
 (Na den val)
 Waren wy niet zo gebleven!
 In oneindelyk verdriet?
 Zo ons niet
 Dezen naam en was gegeven.

12.

Zoetste naam, daar ik voor kniel,
 Die myn ziel
 Voor de straffe zult bevryden,
 Ey verleent my dat myn hert,
 Door u smert,
 In 't geloof met u mag lyden.

13.

Doet my als een Christen helt.
 Met geweld,
 't Rot der zondige gedagten
 Zo bestryden in u naam,
 Datze t'zaam
 In myn liefdens gloet versmagten.

14.

Rykt my heel als buiten my,
 Dat ik zy
 (Als in droefheit opgetogen)
 Naar Gethsemane gevoert,
 Gants ontroert.
 Vint een Cedron in myn ogen.

15.

ô! Dat dan geen snode lust
 My ontrust,
 Nog myn stil gemoet komt krenken,
 Op dat ik van voren aan
 Mag bestaan,
 Al u lyden t'overdenken.

16.

Als den Heilant nu den dag
 Naken zag,
 Van zyn doot en bitter scheiden:
 Zend hy naar Jerusalem,
 Daar men hem
 't Laatste Pascha most bereiden.

17.

't Lust hem, eer hy lyden zal;
 't Lief getal
 (Tegens ramp en ongelukken)
 Te vertroosten in die nagt,
 En de kragt
 Van zyn doot haar in te drukken.

18.

Dies hy haar met wyn en broot,
 Zynen doot,
 Tot zyn weerkomst, leert verkonden:
 En te houden voor gewis,
 Dat hy is
 't Enig offer voor de zonden.

19.

Dat hy ons, voor 't hels gequel,
 't Ewig wel,
 Door zyn lyden heeft verworven:
 En weer, door zyn vlees en bloet,
 Leven doet,
 Die in Adam zyn gestorven.

20.

Na dat hy haar nog veel meer,
 Door zyn Leer,
 Had verrykt met Hemels schatten;
 Treet hy naar dien droeven hof,
 Daar hy 't stof
 Met zyn bloedig sweet zal natten.

21.

Daar hy, angstig en benaut,
 Schier verflaut:
 En met luider stem moet klagen:
 Dat zyn ziel, in dezen noot,
 Totter doot
 Is bedroeft, en zeer verslagen.

22.

Daar hy langs de aarde kruipt,
 Bloedig druipt,
 En, in d'alderhoogste schromen,
 Roept, ô Vader, mag het zyn,
 Laat van myn,
 Dezen beker zyn genomen.

23.

Maar al eer hy nog besluit,
 Roept weer uit,
 Uwen wille moet geschieden:
 Leert myn Ziel, uit zyn gedult,
 Hoe gy zult
 U, aan hem geboorzaam bieden.

24.

ô Myn Jezu, is u hert
 Zo vol smert?
 Drukt u zo des Vaders toren?
 Pynt u zo aan ziel en lyf?
 Ons bedryf,
 Dat gy laat dees klagten horen?

25.

Dog is 't wonder? neen, ô neen,
 Gy alleen,
 Hebt (voor ons) op u geladen;
 Alles wat van ewigheid;
 Was bereit,
 Tot een straf der boze daden.

26.

't Overtreden wetten-boek
 Met zyn vloek;
 Al wat Adam door 't eten,
 Voor ons allen had verdient,
 Menschen vrient.
 Heeft u doen zo bloedig sweten.

27.

Dus moest 't alder-wreest gequel
 Van de hel
 U in ziel en lighaam drukken:
 Op dat gy 't verdoemt geslagt
 Weer de magt
 Van den duivel zout ontrukken.

28.

Geeft (Heer Jezu) dat u strydt,
 My altyt
 Tegen 't zondig vlees leer stryden:
 Dat ik, dit u bloedig zweet
 Noit vergeet,
 En 't verboden steeds mag myden.

29.

En als ik, met Zimon, dan
 Niet en kan
 In gebeden met u waken:
 Zent dan uwen Geest, ô Heer,
 Tot my neer,
 Die myn ziel komt wakker maken.

30.

Maar ziet hier met groot gedruis,
't Wreet gespuis,
Die met fakkels, stok, en zwaarden,
Komen vallen op het lyf
(Wat bedryf)
God des hemels en der aarden.

31.

Kust gy zo Iscariot,
Uwen God,
Kont gy hem nog meester noemen?
Die gy schandelyk verraat:
ô! Wat daat,
Zo zyn ziel te gaan verdoemen.

32.

Booswigt; breekt u 't herte niet,
Daar gy ziet
Hem zo vriendelyk tot u komen?
Is dan u vervloekte zin
Van 't gewin
Zo vermant en ingenomen?

33.

Gaat vermaledyde gast,
'k Zie den bast
Naar u strop alreed' verlangen:
Daar gy, om 't onnozel bloet,
Heden moet
U, door wanhoop aan verhangen.

34.

En gy ô verwoede schaar
Had, voorwaar,
Hem (daar hy met u verkeerde)
Zonder moeiten (in de stad)
Ligt gevat,
Als hy in den Tempel leerde.

35.

Maar gedenkt, ô boos gebroet!
 Wat gy doet:
 Kan dit min als Godheit wezen,
 Die zo 't afgehouden oor,
 Als te voor
 Kan herstellen en genezen.

36.

Daar, daar leit men hem een strik,
 (Ag! ik schrik)
 Om zyn handen en zyn ermen:
 ô! Daar slepen zy hem heen,
 En niet een
 Toont zig over hem t'erbermen.

37.

't Lief getal wykt verd van hem,
 Nu de klem
 Van de noot begint te nypen:
 Zelfs de stoutste wert verveert,
 Die het sweert
 Eerst zo moedig aan dorst grypen.

38.

Dus verlaten en bedroeft,
 Door 't geboeft,
 Zo gekluistert en gebonden,
 Wert des Hemels Opper-heer,
 Heen en weer
 d'Over-Priesters toegezonden.

39.

List, bedrog en leugentaal,
 Altemaal
 Gaat men onder een vermengen.
 Ey, wat wert'er niet bedogt,
 En gezogt,
 Om hem maar ter dood te brengen.

40.

Dies, hoe vals men hem betygt,
 Ziet, hy swygt,
 d'Onschult laat haar overtuigen:
 't Eeuwig woort dat swygt hier stil,
 't Is zyn wil,
 Onder 't vals gerigt te buigen.

41.

ô! Gy die, zo vol gedult,
 Zonder schult
 Voor u onschult niet wilt spreken,
 Spreekt my by u Vader vry:
 Ey laat my
 Daar u voorspraak nooit ontbreken.

42.

Maar wat zoekt gy Priesters nog
 Meer bedrog?
 Zelfs de leugen staat verlegen:
 Caiphas, ziet hoe u list,
 Heeft gemist,
 Kan u dit nog niet bewegen?

43.

Neen u hert (vol boze nyt)
 Berst van spyt:
 Zyt gy dan Gods Zoon geprezen?
 Zegt ons (vraagt gy) of gy 't bent:
 Hy bekennt,
 Dit zyn eigen naam te wezen.

44.

Hier med' schynt het algezeit,
 En bepleit:
 Wat nog hoeft men meer te zoeken,
 Roept een yder even zeer,
 Die de Heer
 Als een lasteraar vervloeken.

45.

Yder (waar hy 't oge went)
 Smaat en schent;
 Hier de Priesters, daar de knechten:
 Yder een die spuigt en slaat,
 Even quaat,
 Om den Heilant te bevegten.

46.

Ag hoe droevig wert die nagt
 Doorgebracht:
 Wat dog moet gy niet verdragen?
 Daar men u (ô ewig ligt!)
 In 't gezigt,
 Heeft gespogen en geslagen.

47.

Hy voor wiens magt al wat leeft,
 Schrikt en beeft:
 Hy, die 't ewig slaan moet weren,
 Lyt hier van de snootste hant,
 Die den brant
 Van der hellen mogt verteren.

48.

Maar nog is 't al niet gedaan
 Met dit slaan:
 't Sweert van Juda weg genomen,
 Heeft de magt van 't doden niet;
 't Rooms gebiet
 Doet hem tot Pilatus komen.

49.

Daar weer valslyk aangeklaagt,
 Wert gevraagd,
 Naar zyn Leer en naar zyn Leven:
 Dies den Rigter tot de Schaar:
 Zeit: voorwaar,
 Hy en heeft niets quaats bedreven.

50.

Wilt gy dan dat ik hem nu
 Schenk aan u,
 Wyl het Pascha is voor handen?
 Neen is de algemeine stem?
 Weg met hem,
 Barrabas ga uit zyn banden.

51.

Zyt een moordenaar, een guit
 Raakt hier uit
 Hier een rover van het leven,
 Wert gekozen, voor die geen,
 Die alleen,
 Ons het leven weer komt geven.

52.

Maar hoe zyt gy zo verblint
 Jacobs kint?
 Heeft u Satan zo bezeten?
 Is'er geen gedagten meer,
 Wat wel eer,
 U gezeit is door Propheten?

53.

Is hy 't niet (verkeert geslagt)
 Dien gy wagt?
 Doet hy niet Messias werken;
 Ziet gy niet Emanuël,
 Israël
 Kont gy niet zyn Godheit merken?

54.

Is geen mensch dan hier ontrent
 Die hem kent?
 Is hier niemand uit de Scharen,
 Die hem met zo weinig spys,
 (Wonder wys)
 Zag zyn almagt openbaren?

55.

Of en hebt gy niet gehoord,
 Hoe zyn woort,
 Weer de doden op kost wekken?
 Hoe hy uit Neptunus velt,
 Kont het gelt,
 Uit den mont der visschen trekken?

56.

Hoe de stomme spreekt en zingt,
 Hoe hy springt,
 Die zo kreupel was geboren?
 Hoe de ziekte van de maan,
 Is vergaan,
 Hoe de doven weer kan horen.

57.

Hoe hy heeft gestilt de Zee,
 En het wee,
 Van de koorts en jigtig quellen?
 Hoe den duivel voor hem vloog,
 Hoe hy 't oog
 Van den den blinden kost herstellen?

58.

Is 't vergeten al dit goet,
 Boos gebroet,
 Wat Leeuwin gaf u de borsten?
 Wat Serpent heeft u gebaart,
 Tygers aart,
 Om zo na zyn bloet te dorsten;

59.

Naar het bloet, dat u zo duur,
 En zo zuur,
 Nog naar dezen op zal breken:
 Dat men tot aan 's werelts ent,
 U ellent
 Niet genoegzaam uit kan spreken.

60.

Zelfs den Rigter (hoe gy dreigt)
 Is geneigt
 Hem onschuldig, vry te stellen:
 En den droom aan hem verklaart,
 Is beswaart,
 't Vonnis tegen hem te vellen.

61.

Hebt gy niet genoeg misdaan,
 Hem te slaan,
 Te bespotten, en te schelden?
 Agt gy dan zyn onschult niet?
 (ô! Verdriet!)
 Zal 't hem nu nog beter gelden?

62.

Ja, ô ja, ik zie 't geloop
 Van den hoop,
 Hier zal 't tot der beulen woeden:
 Ag! hier komt (amy! wat rou,
 Sweep en tou,
 Met zo veel doorwerkte roeden.

63.

Schant en smaatheit overgroot,
 Jezus bloot,
 Wert aan een pylaar gebonden:
 Hy die 't alles heeft gemaakt,
 Staat hier naakt,
 Om te dekken onze zonden.

64.

Die den Hemel met een span
 Meten kan;
 Hy, die Son en Maan doet lopen,
 Staat geboeit aan voet en hant,
 Om den bant
 Der verdoemenis t'ontknopen.

65.

Hy, die 't alles rigten zal,
 Staat voor al;
 Hy, als meester, voor zyn knechten,
 Lyt hier als een slaafsche knegt,
 Om het regt
 Van zyn knegt weer op te regten.

66.

Wat gespan, wat al gerek,
 En getrek,
 Ag! hoe gaat men 't lighaam temmen:
 Op dat yder slag en neep
 Van de sweep,
 En de roed, te meer zou klemmen.

67.

Daar meed' valt de eerste slag,
 Amy, ag!
 't Is alreet te veel geslagen;
 Ag, daar springt het bloet der uit,
 Wreden guit,
 't Schynt gy neemt in 't slaan behagen.

68.

Og! of een der slagen viel
 Is myn ziel,
 En 't gevoel daar van mogt duren:
 Op dat ik altyt bedogt,
 En door zocht,
 Wat gy door my wout bezuren.

69.

Beulen zyt gy nog niet moe;
 Ziet, de roe
 Is ontbast en afgesleten:
 Neemt gy nog al de ander weer:
 Ey niet meer;
 't Lyf is over al vol reten.

70.

ô Wat slaan, wat slaan is dit!
't Minste wit
Is aan hem niet meer te speuren:
't Is al purper, blond en blaau,
Ag! hoe raau,
Ziet men in die diepe scheuren.

71.

Ag hoe is dien rug gestelt,
Hoe vervelt
Zyn de schouders, zo vol stryden;
Ey hou op, hoe dus verwoet?
Of hy moet
(Zo gy langer slaat) beswymen.

72.

Wist gy maar (ô wreet Soldaat!)
Wie gy slaat,
Ziet, de moet zou u ontvallen:
't Is den onbegrepen Godt,
(Beestig rot)
't Is het leven van ons allen.

73.

En gy die dees wreetheit ziet,
Zult gy niet
Deze beulen wederhouden?
Die niet langer (moed van slaan)
Konnen staan,
Schoon zy geerne langer wouden.

74.

Zo, maak los, maak los, 't is tyt:
ô Die zyt,
ô Die ermen, borst en lenden!
ô Myn God! ik schrik daar van,
Wie dog kan
Regt begrypen u elenden?

75.

Ag! hoe treurig hangt dat hoofd,
 Hoe verdooft
 Is den glans der schoonste ogen:
 Hoe gevilt, hoe mat en lam,
 En hoe stram
 Hangt dat lyf ter aart gebogen.

76.

Maar mag niet het minste deel
 Blyven heel?
 Mag hy niet den doot verwerven,
 Eer dat gy (tot u vermaak)
 All' u wraak,
 Hem zo menigmaal doet sterven?

77.

Moet hy nog tot meerder hoon,
 Doorne kroon,
 't Purper kleet en Rietstaf dragen?
 Moet (helaas!) moet hy alweer,
 Even zeer,
 Zyn bespogen en geslagen?

78.

Ja zo styf, dat neus en mont,
 Blaau en blont:
 Dat die lieff'lyke wangen,
 (Heel mismaaft door schram en buil)
 Nu zo vuil
 Zyn met fluim en bloet behangen.

79.

Zo vervallen en veragt
 Was 't Geslagt,
 Dat in Eden wiert bedrogen:
 Dat de Godheit hier op aart,
 Zo onwaard
 Most bespot zyn en bespogen.

80.

Dikmaal prikkelt ons de wraak,
 Om een zaak
 Die niet weerdig is te melden:
 En hier wert het minste woort
 Niet gehoord
 Om de boze mens te schelden.

81.

ô! Dat deze nedrigheit
 Zy beschreit
 Wiens gemoet en zal niet breken;
 Zal hier enig Christen oog
 Blyven droog;
 Dat van tranen niet zal leken?

82.

En gy, ô myn stenig hert!
 Laat zyn smert
 U eens smertelyk doorwonden:
 Weent om 't lyden van u Heer,
 Maar veel meer,
 Weent, ey weent om uwe zonden.

83.

Ziet hier, hoe dat bitter zoet,
 Wert geboet,
 Leert, myn ziel, ey leert dan myden,
 Ja, verfoejen met'er daat,
 't Zondig quaat,
 d'Oorzaak van dit droevig lyden.

84.

Ag! hier komt den lyder voor,
 'k Meen ik hoor
 Hoe den Rigter, tot de scharen,
 Roept, wel is dit naar u wens
 Ziet den mens:
 Zal u bloetlust nu bedaren?

85.

Ziet, is niet een yder deel.
 Al te veel
 Van de sweep en roe doorsneden?
 Ziet, hoe deze kroon zyn hoofd
 Heeft doorklooft;
 Heeft hy niet genoeg geleden.

86.

Lyt dan dat ik hem ontsla,
 Ey, zegt ja;
 Zo (Pilatus) pleit te degen:
 Spreekt voor yder wont en slag,
 Maar ag! ag!
 Juda laat zig niet bewegen.

87.

Juda, dorstig na zyn bloet,
 Blyft verwoet:
 En gy, door 't geroep en 't schreeuwen
 Van de Schare, (als verdwaast,
 En verbaast)
 Werpt dit Lam zo voor de Leeuwen.

88.

Dies, ô Rigter, wat gy wast,
 't Vuil zit vast:
 't Is geen smet om uit te vryven:
 Die zo d'onschult laat in ly;
 Op dat gy
 Cesars vrient zout mogen blyven.

89.

Helaas! 't is al (waar men ziet)
 Nieuw verdriet,
 Zo gevilt en zo doorslagen,
 Wert zyn rug nog niet gespaart,
 Maar beswaart
 Met zyn eigen kruis te dragen.

90.

Ag! daar stapt dien Jsaäk heen,
 Maar, ô neen,
 't Zal hem meer als Jsaäk raken:
 't Geen ontbreekt aan stier en ram,
 Moet dit Lam
 Door zyn offerhant volmaken.

91.

Waar is nu Jerusalem,
 Uwe stem;
 Het gejuig, en kleder spreiden?
 Ag! is dit de laatste eer,
 Zo u Heer,
 Als een dief, ter doot te leiden?

92.

Laas wat valt hem deze gang
 Zuur en bang:
 Ziet, hoe dat zyn wonden druipen:
 En nog pynt men hem met slaan,
 Om te gaan,
 Daar hem magt ontbreekt, te kruipen.

93.

Wat nog slaat gy 't bloedig vel,
 Hoe dus fel,
 Mag hy niet een weinig rusten;
 Die ons d'euwige ruste brengt,
 En vermengt,
 Onze rust, met Hemels lusten.

94.

't Is al meer als 't blote kruis,
 Joods gespuis,
 Dat gy hem zo swaar ziet vallen:
 U ondragelyke jok,
 Hangt aan 't blok,
 Met de zonden van ons allen.

95.

Ziet, hoe 't hert hem klopt en jaagt;
 Hy vertraagt,
 Ag! hy valt, hy gaat beswyken:
 Helpt, Cyrener, deze eer
 Is veel meer
 Als 't bezit van Koningryken.

96.

Ag! na zo veel bittet leet,
 Bloet en sweet,
 Ag! na zo veel slaan en stoten,
 Komt hy tot de droeve stee,
 Daar zyn wee,
 Aan het kruis, (nog moet vergroten)

97.

Hy, die onlangs als de Zon
 Ligten kon
 Die op Thabor zo kost blinken:
 Moet (om onzent wil veragt)
 In de nagt
 Van de diepste smaat verzingen.

98.

Ziet des Vaders enig-Zoon,
 Die zyn Throon
 Heeft van eeuwigheit bezeten,
 Wert geslingert en gerukt,
 Neer gedrukt,
 En zo naakt op 't kruis gesmeten.

99.

Daar meed' treft het hant en voet,
 Hoe verwoet,
 Gaat gy beulen die doorboren:
 Ey, dit knerst door vlees en been,
 t'Zamen heen,
 ô! Dat snyt door hert en oren.

100.

Denkt hoe is hem nu te moe,
 Hoe, ag! hoe
 Moeten hem dees wonden smerten:
 En nog drukt 't inwendig zeer,
 Hem veel meer,
 Zo gaat hem ons heil ter herten.

101.

Afgront van genaat en gunst,
 Ey, wat kunst,
 Wat vernuft, of wyze zinnen,
 Heeft den onbegrepen schat,
 Ooit gevat,
 Van u nooit gehoort beminnen.

102.

Wert dit zelfs de moordenaar
 Niet gewaar?
 Dog hoe zal ik weder spreken
 Van u doot gewonde borst,
 Van u dorst
 Daar de kragten my ontbreken.

103.

Ag! u lyden (waar ik kom)
 Maakt my stom;
 Kan ik myn gedagten uiteten?
 Droefheit maakt my onbequaam,
 Die ik t'zaam,
 Zal met zugt en traan besluiten.

104.

Zoete Jezu ik beken,
 Dat ik ben
 d'Alderschuldigste van allen,
 Daar voor gy, zo vol gedult,
 (Zonder schult)
 In dit lyden zyt vervallen.

105.

Slaat dan nog, myn ziel, u oog,
 Eens om hoog,
 Ziet, daar hangt hy nu verheven:
 Daar, daar vliet het levens-nat,
 't Heilzaam bat
 Dat ons Aäron niet kost geven.

106.

Ja, dit bloet en anders geen,
 Dit alleen;
 Doet u 't ewig heil genieten:
 Dit alleen betaalt u schult,
 En vervult
 Al het lange bloet vergieten.

107.

Nu, Heer Jezu, 't is volbragt,
 En de magt
 Van den duivel is verwonnen,
 Hier door wert ons heil bekent,
 En volent
 't Grote werk, by u begonnen.

108.

Gy alleen, Heer Jezu, gy
 Stelt ons vry,
 Die den afgront hebt gesloten:
 's Vaders toornigheid gezust,
 't Vier geblust,
 En den hemel opgesloten.

109.

Wet en zonden, hel en doot,
 Zyn ontbloot
 Van verdo[e]melyke magten:
 Heden we[r]t ons zaligheid
 Toe g[ez]eit,
 Dat [wy] door 't geloof verwagten.

110.

Dies buig ik ootmoedig, Heer,
 Voor u neer,
 Laat, ey laat my dog verwerven:
 Dat de kragt van dit u bloet,
 In my doet
 d'Oude mens der dwaling' sterven.

111.

Leert my, die onweerdig ben,
 En u ken,
 d'Eigen weerdigheid verdoemen:
 Dat ik eigen wil en kragt,
 Gants veragt;
 Niet als in u kruis mag roemen.

112.

Doet my (door u lydens-baan)
 Tot u gaan,
 En myn liefde opwaarts zenden:
 Op dat ik in vaste hoop,
 Mynen loop,
 Hier beneden mag volenden.

113.

Dat ik ook, in tegenspoet
 Wel gemoet
 Uwe komste mag verbeiden:
 Wetend' dat geen druk zo groot;
 Nog de dood,
 My van uwe liefd' zal scheiden.

114.

En als dan den tyt zal zyn,
 Dat gy myn
 Weg neemt uit dit dal van lyden:
 Ey verleent my dan dat ik
 Niet en schrik,
 Om den losten stryt te stryden.

115.

En als ik niet spreken kan,
 Dan, ô dan!
 Laat myn ziel tot u nog snikken,
 En laat dan, ô Heer! u Geest,
 Aldermeest,
 My met hemels zoet verquikken.

116.

Neemt dan u verkregen pant
 In u hant,
 Dat gy (om u bloet vergieten)
 Schenken wil voor 't aarts gequel
 't Ewig wel,
 Dat wy door u doot genieten.

Beede, *Om een inbreuk van de Stromen des levende waters.*

Wyze: *Psalm 79.*

1.

KOmt Oceaen van ongemeten goetheit,
 Komt Eind'loos diep van ongesmaakte zoetheit,
 Komt opent U verzegelde Fonteine,
 Doorwatert een amegtige Woesteine;
 ô Zee zo water-ryk,
 Vloeit over Dam en Dyk
 Van onze hoge harten:
 Ag God gedoog het niet,
 Wy doen ons zelfs verdriet,
 En menen U te tarten.

2.

ô Levend' water dat den dorst kont stillen,
 Der gener die alleen maar drinken willen:
 Stroomt klare Vliet, gy schynt byna bevroren,
 En dompelt ons tot over hoofd en oren

In *JEZUS* dierbaar bloet,
 Dien kostelyken Vloet,
 Daar duizende Melaatzen
 Haar plagen wierden quyt,
 Wy gaan ons nu ter tyt
 Aan dit Bethesda plaatzen.

3.

ô Volle stroom, een groot getal van toevers,
 Op Zions heil, die leggen op Uw'Oevers
 En gapen vast naar water, als de Vissen
 In 't gulle zant, daar zy haar hoofd-stof missen;

Komt op Uw' Oever staan,
 Zo vol als de Jordaan,
 Doen Jozua die kloofde,
 Wy waren straks gedrenkt,
 Indien gy maar eens wenkt,
 Of zo wy maar geloofde.

4.

ô Schrikkelyk, ô heiloos ongelove,
 Wort dan dien Vloet om uwen't wil verschove?

ô Heer geeft ons Lantarents om te zoeken,
 Naar dit gedrogt in winkelen en hoeken,

Maakt dit het ons zo bang,
 Wy willen dezen Slang
 In duizent stukken kerven,
 Wy kunnen langer niet
 Het Water van Uw'vliet
 Ontberen, of wy sterven.

5.

Wy graven vast, aan alle kanten grebben
 Als eens d'Egyptenaars, Ag zal dit ebben

Zyn zonder ent, het is al tyt van vloejen,
 Ey doet op nieu de dorre stammen groejen;
 En dragen vrugt op vrugt,
 Kom heelt de Water-zugt
 Van u versmagte kind'ren,
 Of legt haar aan de Borst,
 En laaft haar fellen dorst,
 Uw' volheit zal niet mind'ren.

Hert-kalmte van een liefhebber Jezu.

Op de wyze van den 91. Psalm.

1.

Hoe dat het gaat of niet en gaat,
 'k Laat Jezus nimmer los gaan,
 Zelfs als het onderst'boven staat,
 'k Laat Jezus nimmer los gaan,
 Schoon alles is in roer en rep,
 En t'zamen schynt gesworen.
 Om nu gelyk met enen schep,
 Gods Volk de rust te storen.

2.

Hoe dat de Duivel vleit of woelt,
 En komt als Leeuw of Vos aan,
 't Is al vergeefs al wat hy doet,
 'k Laat Jezus nimmer los gaan,
 Schoon Hy my somtyts op-gesmokt
 Voor komt met valschen luister,
 Op dat ik mede ingelokt
 Zou worden tot zyn duister.

3.

Of met een hoge eren vloet,
 Of met een goude zee aan,
 't Is al vergeefs al wat hy doet,
 'k Laat Jezus nimmer los gaan,
 Zyn eer en staat die ruimt met stank,
 Zyn gelt vervliegt met veren,
 Al zyn beloften die gaan mank,
 Men kan daar niet op teren.

4.

Hy veilt de ziel op leverink,
 Heel gouden berg-gewesten,
 Dog als hy schult maant niet een dink
 Heeft hy als dan ten besten,
 Zyn gansche kraam met poppe-goet,
 Zyn een hel tuischelingen,
 Zyn vrolykheit verzuikert roet,
 Drek zyn gewenste dingen.

5.

De Werelt hout hy in zyn schilt,
 Daar ken ik dezen vos aan,
 Hy mag 't bezoeken hoe hy wilt,
 'k Laat Jezus nimmer los gaan,
 Als hy dan niet met lift en jaagt,
 Een schrik op 't lyf gezonden,
 En my voor Jezus aangeklaagt,
 Van schrikkelyke zonden.

6.

Dus dondert Hy met vier en vlam,
 Van laster op myn ziel aan,
 Maar egter 't root bebloede Lam,
 Dat laat ik nimmer los gaan,
 Dit zal ik heftig roepen uit,
 Zo lang ik hier moet swerven,
 Hy krygt my nooit ter prooi of buit,
 In leven nog in sterven.

7.

Schoon ik door u snootste wig,
 Wort van het Hemels Hof van
 Gequetste Majesteit betigt,
 Daar krygt gy vrugt nog lof van,
 Als dat gy zyt de knekten knegt,
 Der Broederen aan-klager,
 Een Engel die met vuisten vegt,
 Haar pyniger en plager.

8.

Wanneer hem dit ook is mislukt,
 Komt hy de ziel aanranden,
 Met alles wat het lighaam drukt,
 Met lyden, kruis en banden,
 Daar kiest hy zyn zuppoosten op,
 Een volk niet om verdragen,
 En zist uit de boosten op,
 Om myne ziel te plagen.

9.

Dan went hy 't over genen boeg,
 Dan weder over dezen,
 Hy kome laat hy kome vroeg,
 Aan my is geen belezen,
 Zo lang 't de Duivel niet gelukt,
 Dat door zyn helsche klaauwen,
 't Lam uit zyn Throon is af-gerukt,
 Zo zal ik niet verflaauwen.

10.

Zo lang de Koning Jezus is
 Ter regter-hant gezeten
 Zo ben ik zeker en gewis,
 Dat hy my niet zal eten,
 Myn ziels hoop-anker daar gehegt,
 Zal steeds onwankelbaar staan,
 Schoon dat de zee is hol of slegt,
 'k Laat Jezus nimmer los gaan.

11.

In Jezus houtze leven vast,
 In Jezus hout ik ligt op,
 Door Jezus wort myn ziel ontlast,
 Hy tilt voor my 't gewigt op,
 In Hem is wysheit, liefde, vre,
 In Jezus zyn de paden,
 Uit Jezus volheit schep ik me
 Genade voor genaden.

12.

Om dat ik woon by Jezus in,
 Zo is myn ziel onraakbaar,
 Al myn verlies is nu gewin,
 Heden nu is myn zaak klaar,
 ô Jezus Minnaar vroeg en laat,
 Zal deze stem op-klinken,
 Tot dat gy my ontworden laat,
 In d'Euwigheit verzinken.

M.H. DORVILLE.

**Een gezang Lutheri,
 Vertaalt uit het Hoogduits, in 't Nederduits, door P.V.S.**

1.

VERheugt u lieve Christen Schaar,
 Laat ons van vreugd' opspringen,
 Gods troost'lyk woort wort heden waar,
 Ey laat ons nu eens zingen,
 Wat wonder hy ons heeft gewrogt,
 Voor wat een dieren Prys gekogt.
 ô! 't Zyn zeer grote dingen.

2.

Als ik in 's Duivels netten lag,
 En in de doot verloren,
 De zonde die bleef dag en nagt,
 My by my ingeboren,
 Ik zakten altyt dieper in,
 Myn zodanig hert en bozen zin,
 En scheen daar in te smoren.

3.

Myn goede werken aan myn zy,
 Die waren gants bedorven,
 De vrye wil was Gods party,
 En tot het goet verstorven,
 Dien angst my tot vertwyff'len dreef,
 Doen Doot, en Hel maar voor my bleef,
 My was geen troost verworven.

4.

Doen rammelde Gods ingewant,
 Wanneer hy my zag dwalen,
 Hy zont zyn Zoon dat dierbaar pant.
 Om my weerom te halen,
 Hy went tot my zyns Vaders hert,
 En ret myn Ziel uit angst en smert,
 En laat myn schult betalen.

5.

Doen sprak hy tot zyn lieven Zoon,
 't Is tyt om my t'erbarmen,
 Daalt neder uit uw' 's Vaders Throon.
 En weest het heil der Armen,
 En helpt haar uit der zonden noot,
 Verslaat voor haar de bitt're doot,
 En draagt haar in uw' armen.

6.

Wanneer de Vader dit geboot,
 Zo quam de Zoon op aarden,
 Hy daalden in *Maria's* schoot,

Om Vlees en Bloet t'aanvaarden,
 Hy was een Heer van groter magt,
 Maar scheen gering en zeer veragt,
 Als hem zyn Moeder baarden.

7.

Hy sprak tot my hout my maar vast,
 Ik zal u zeker leiden,
 Of schoon Doot, en Hel, en Duivel bast,
 Zo zal ik voor u stryden,
 Want ik ben uw', en gy zyt myn,
 En daar ik ben, daar zult gy zyn,
 Ons zal geen Vyant scheiden.

8.

Men zal myn tappen af myn bloet,
 Men zal my 't leven roven,
 En dat om uwent wil, gy moet
 Dit vastelyk geloven,
 Myn doot die zal uw' leven zyn,
 Myn onschult maakt u vry van pyn,
 U deel dat is hier boven.

9.

Ik ga nu tot myn Vader heen,
 En moet nu van u scheiden,
 Maar gy myn Kind'ren zyt te vre'en,
 Wilt maar myn Geest verbeiden,
 Die uw' in alles leren zal,
 En troosten in uw' ongeval,
 En in myn waarheit leiden.

10.

Wat ik gedaan heb en geleert,
 Dat zult gy doen en leren,
 Op dat myn ryke wert vermeert,
 Tot Godes lof en eren,
 En wagt u voor des menschen vont,
 Want die is los en zonder gront,
 Dit is de wil uw's Heren.

19. Febr. 1675.

P.V.S.

Niet dan Jezus.

Op de Wyze: *Digter die de blinde Werelt.*

1.

AUGustinus ging eens ziften,
 En door-tasten in den gront,
 Zeneca's vermaarde Schriften,
 Daar hy veel geleertheit vont:
 Schonen Lof van Zede-deugden
 Zeden troost in groot verdriet,
 Dog ten kond'hem niet vervreugden,
 Want hy vond'er Jezus niet.

2.

Dat gaf my een groot vermaken,
 En 't beviel myn Ziel zo zoet,
 Dat ik ook in alle zaken
 Zoek, of Jezus my ontmoet,
 Zonder hem is niets te degen,
 Maar verdriet dat blyft verdriet:
 Zelfs is zegen zonder zegen;
 Want men vint'er Jezus niet.

3.

Is'er krankheit, smert en lyden,
 Armoed', honger dorst en pyn,
 Oorlog, pest, of diere tyden,
 Of een innig Ziel-gequyn:
 Jezus kan den troost-kroes schinken
 En verzagten al 't verdriet,
 Anders moet m'er in verzinken;
 Want men vint'er Jezus niet.

4.

Heeft men voorspoet, hoge staten,
 Grote eer, en magtig goet:
 Og! wat kan dat alles baten,
 En wat geeft dat aan 't gemoet?
 Mist men *Jesus* ondertusschen,
 Dorst-na-meer heeft groot verdriet,
 En ten kan geen onlust blusschen;
 Want men vint *Jesus* niet.

5.

Is'er spel en dertel Lachen,
 Wulpsch getier, en vreugt-geschrei,
 Hoort, wat van dat kachelachen
 Eens die wyze Koning zei:
 Gy, ô Lachen! zyt uitzinnig,
 Dulheit, en gy baart verdriet.
 Og! het steekt zo byster vinnig!
 Want men vint *Jesus* niet.

6.

Ag! wat is'er in de Werelt!
 Vleesch-lust, oog-lust, zoete waan,
 Grootsche pragt, vergult, beperelt,
 En dat lagt den dwazen aan:
 Weg, ô Werelt! laat my rusten,
 Al u lust is myn verdriet,
 Wat zoud' my de Werelt lusten?
 Want men vint *Jesus* niet.

7.

Schoonheit, sterkheit, frissche Leden,
 En gezontheits grootste schat,
 Dat 's wel 't beste hier beneden
 Dat oit wereltsch Mensch bezat,
 Maar is *Jesus* niet in 't herte,
 Zo en stelpt het geen verdriet,
 Maar het laat de Ziel in smerte;
 Want men vint *Jesus* niet.

8.

Grote wysheit, hoog-geleertheit,
 Sneeg beleit in aarts bedryf,
 Veelyts wysheit en verkeertheit,
 Og wat heeft dat al om 't lyf?
 Want veel wysheit ziet veel onlust,
 Herte-knaging, ziel-verdriet,
 Og! die wysheit is vol onrust;
 Want men vint*er Jezus* niet.

9.

Is'er eerlyk goet vermaken,
 Treft het al de middel-maat,
 Dat en kan men niet wel laken;
 Want 't is in zig zelfs niet quaat,
 Dat kan wel natuer verquikken,
 En dat tempert aarsch verdriet,
 Maar 't en stelpt geen Ziele-schrikken,
 Want men vint*er Jezus* niet.

10.

Leit m'en een deugzaam Burger-leven,
 Matig, eerbaar, heus en zoet:
 Hout men al de weeg-schaal even,
 Als een eerlik Heiden doet:
 En men wil zo 't heil bekomen
 Tegen 't eeuwig Hels verdriet,
 Dat zyn zoete tover-dromen;
 Maar men vint'er *Jezus* niet.

11.

Is'er ook Godsdienstig plegen
 Na de wyze van het Lant:
 En men loopt verkeerde wegen
 In een yv'rig mis-verstant:
 En men meent zo 't heil te treffen,
 Tot verlossing van 't verdriet:
 Og! dat is een dwaas bezeffen,
 Want men vint*er Jezus* niet.

12.

ô Gy Antichristische Scharen!
 Die zo *wyt* van *Jezus* roemt;
 Gy wilt over al vergaren
 't Heil, daar 't niet van daan en komt,
 Uit uw' werken, be-vaart, missen,
 Aflaat, vageviers-verdriet,
 Ging dat naar u dwaas vergissen,
 Zo was *Jezus Jezus* niet.

13.

En, ô gy! *Socini* benden,
 Die Gods Zone smaat aandoet,
 (Want gy gaat zyn Godheit schenden
 En de lof-prys van zyn bloet)
 Gy verloochent onzen Here,
 Tot der Vromen herts-verdriet;
 Want naar u vervloekte Lere,
Jezus is in *Jezus* niet.

14.

Zo men ook tot regte klaarheit,
 Van Gods heimenissen komt,
 En men treft also de waarheit,
 Dat men valsche Leer verdoemt;
 Is m'in *Jezus* niet geheiligt,
 Door zyns Lydens swaar verdriet:
 Ook die weg is niet geveiligt,
 Want men vint'er *Jezus* niet.

15.

Voegtm'er ook den Godsdienst neven,
 Na de Zaligmakers Wet,
 Komt'er by een deugzaam leven,
 Na de werelt onbesmet,
 Is'er *Jezus* niet van binnen,
 't Kan niet troosten in 't verdriet,
 God en kan geen schyn-deugt minnen,
 Want hy vint'er *Jezus* niet.

16.

Meent men ook op God te bouwen,
 Op dien onbesweken rotz:
 Heeft men al een steek vertrouwen,
 Hel en Duivel tot een trots,
 Zonder *Jesus* komt niet nader,
 Of die dier-vlam baart verdriet,
 Niemand komt tot God den Vader,
 Komt hy'er door *Jesus* niet.

17.

Og! wat is er 'op der Aarden,
 Of in 's Hemels wyt gespan?
 Niets is van zulke waarden,
 Dat myn ziel vernoegen kan,
 God alleen is boven allen,
 Die kan stelpen myn verdriet,
 Maar ook die zou my ontvallen,
 Viel myn Lot op *Jesus* niet.

18.

Heer, wat zout gy my dog geven?
 Geeft my *Jesus*, of ik sterf,
 Zonder *Jesus* is geen leven.
 Maar een ewig Ziel verderf,
 Wilt myn Ziel aan *Jesus* voegen,
 Dan bespot ik al 't verdriet,
Jesus is myn Ziels vernoegen,
 Buiten *Jesus* wil ik niet.

19.

Here *Jesus* komt dog nader,
 Maakt myn Ziel eens onbevreesd,
 Leert my zeggen, Abba, Vader,
 Leit en troost my door u Geest,
 Naar u brant myn Ziel met lusten,
 Daarom voel ik geen verdriet,
 'k Wil in mynen *Jesus* rusten,
 Buiten *Jesus* is'er niet.

N.B.

**Een gebed tot Jezus,
Van een zukkellende ziel.**

Stemme: *Helaas myn zugten zyn om niet.*

1.

AG my! dat ik zo langen tyt,
Een dode Ziel moet in myn boezem dragen!
En zo verslyten al myn dagen,
In donkerheit en ongevoeligheit!
Waar blyft gy nu myn enig al,
Myn Burgt in dit myn droevig ongeval
Met uwe hulp? of heeft in zugt en klagen
U hert vermaak,
Kan 't u behagen,
Dat ik van u raak?

2.

Myn JEZUS, ag! myn heil, myn rots,
Myn eer, myn schilt, myn hoog vertrek, myn Koning!
Aanschout dog van 't Huis uwer woning,
Hoe dat myn ziele van de viant trots,
Gejaagt, gepynigt wort, en hoe
Myn Ziele hygt en is door 't dryven moe!
Door 't dryven van de wrede Tygers dieren,
Die gins en weer,
Myn Ziel doen swieren,
En bennaauwen zeer.

3.

Hoort dog u Duif die in de kloof
Der Rotze zit, haar noot en droevig zugten,
Doet al haar dryvers henen vlugten,

En laat u Duif niet blyven in de groef.
 ô! Koning voert haar Ziele uit,
 Wilt haar de heerschers geven nooit ten buit,
 Maar jaagt, verslintze dog, en doetze swigten,
 Doot al haar magt,
 En laat haar schigten
 Wezen zonder kragt!

4.

Aanschout ô JEZU! haar geweld,
 Ontwaakt ô Helt in uwe mogentheden!
 Trekt sterkte aan en wilt vertreden,
 Regtveerdig God die u beminde quelt!
 Laat dog 't geroep, 't geweene, 't gezugt,
 In droevigheden schetteren door de lugt,
 Van die u minnen, en haar noot en pynen
 Voor uwen Troon
 Eenmaal verschynen,
 ô Gods eigen Zoon!

5.

En laat myn Ziel in stilligheid,
 En in u al het al genoegzaam rusten!
 En dempt myn togten, driften, lusten,
 Door het gewis van uwe billikheit!
 En zegt myn Ziel ik heb geen wil,
 En JEZUS wil en wysheit ben ik stil:
 En denkt wat JEZUS doet hy is u Koning,
 U hert zyn huis,
 U Ziel zyn woning,
 Dan is zoet zyn kruis.

6.

Is JEZUS dan myn al in al,
 En wat ik wens is JEZUS myn begeren,
 Myn rotz, myn hoop, wat kan myn deren,
 Vaar wel, vaar wel, vaar wel dan Schepzels al.
 Waar toe dan nog myn vrees myn zorg?
 Waar toe niet stil te zyn in zo een borg?

Waar toe in noot zo wankelbaar 't vertrouwen
 Op hooy gestelt,
 Op zant te bouwen,
 En straks neergevelt?

7.

Is JEZUS d'algenoezaamheit
 Niet grootgenoeg? ô Ziel! om in te zinken,
 En al u droefheit te doen slinken,
 In hem, in hem myn schat verborgen leit,
 Hy is wat my ooit lust voortaan,
 ô Dat na hem myn zugt en togten gaan!
 Na hem by wien de volle volheit is, en
 Die nimmer ent:
 Hy kan niet misschen,
 Die zig tot hem went.

8.

Zo vliet ik dan myn heil tot u,
 En dorst en hyg naar die genade-stromen:
 Laat uit u volheit tot my komen
 De minste blyk van uwe gunste nu!
 ô Koning! geef dat ik met agt,
 Dan u alleen myn Hooft, myn Geest, myn kragt!
 Laat Schepzels min nooit in myn hert vernagte,
 Doet uwen wil,
 Myn steeds betragte!
 Of myn wil is stil.

**De volmaakte Jezus,
In zyne Liewelingen volmakende, 't gunt in haar ontbreekt.**

Stemme: Psalm 146.

Of, *Philis quam Philander tegen, &c.*

1.

ZOete Jezu zuiv're zoetheit,
Deel my van u zoetheit me;
Mengt een dropje, door u goetheit,
In myn bitt're ziele we;
Zalf daar meed' haar dode wond',
My gegeven door de zond'.

2.

Heil'ge Jezu, enkel Heilig,
Heill'gt my door u Geest en Woort,
Op dat ik myn leven veilig,
En gerust, voltrek nu voort,
Dek met uwe Heiligheit
Myne naakt'elendigheit.

3.

Ag beminnelyke *Jezu*,
Wisse Liefde, Liefde-bron,
ô Dat ik dog eens in dees u
Well', myn ziel-dorst lesschen kon?
En dat eens haar vloeijing viel
In myn' uitgedroogde ziel.

4.

Waarde Jezu, dierbaar' Heilant,
 Die ik hoger houd' en schatt'
 Dan al's Aariryks Bou-en Weilant,
 En al's Werelts Gout en Schat;
 Ey bekroon myn nietigheid
 Met u dierb're waardigheid.

5.

ô Volmaakte Jezu! gunt my,
 Die gebrekkig en mismaakt
 Ben, teworden (want dat kunt gy)
 Daag'lyks meer en meer volmaakt;
 Tot ik ben gestegen op
 Der volmaaktheits hoogste top.

6.

Sterke Jezu, Helt in 't stryden,
 Judaas Leeu die overwint
 Alle die u tegen stryden,
 Ik ben teder als een kint;
 Maak my met u Sterkte sterk,
 Dat 'k myn geest'lyk werk vol werk.

7.

Ryke Jezu sla uw' ogen
 Op my arme Bedelaar,
 Wiens gebrek en onvermogen,
 U bekent en openbaar
 Zyn; werpt my dog iet wat toe
 In myn geestlyk arremoe.

8.

Goede Jezu goetheit zelve,
 Laat u Goetheit in myn hert
 Dien verdorven gront doordelven,
 Die vol quaat bevonden wert:
 En verdelg dat dood'lyk quaat,
 't Welk u Goetheit tegen staat.

9.

Vriendelyke Jezu Christe,
 Die de Zondaars vriend'lyk noot,
 Trek my (die my vaak vergiste
 In 't bedryf van zonden snoot)
 Door u zoete vriend'lykheit,
 Uit der zonden dienstbaarheid.

A.G.

Een Ziel zynde in 't gevoelen van Gods liefde.

Op de Wyze van den 6. Psalm.

Of: *Al Brandent in den Oven.*

1.

IK heb nu eens gevonden,
 Een Balzem voor myn wonden,
 Een middel voor myn smert,
 God door zyn Zoon bewogen,
 Die slaat op my zyn ogen,
 En treft my in het hert.

2.

Zyn Ligt komt my beschynen,
 En doet de nagt verdwynen,
 Hy geeft my vollen wensch,
 Hy komt om my te helpen,
 En myn gants overstelpen,
 Ja God woont by den Mensch.

3.

Ik zie dien hoog geprezen,
 Nu in zyn eigen wezen,
 Ag! wat een zoet vermaak:

Dewyl ik zelfs op heden,
 Nu zyn bevalligheden,
 En zie, en voel, en smaak.

4.

Den opslag van zyn Ogen
 Heeft straks myn Hert bewogen,
 ô Goddelyke straal!
 De Zon met al haar luister,
 Is by U klaarheit duister,
 Gy schoonder duizentmaal.

5.

Gy steelt myn hert en zinnen,
 Gy dwingt in'uw te beminnen,
 Gy doet myn zoet geweld:
 U Ogen zyn als schigten,
 Ay myn! 'k zal moeten swigten,
 Van U ter neer gevelt.

6.

Al wat u kon verbeelden,
 Zeer wyt van u ook scheelden,
 Ten was niet als copy:
 Dit kan ons niet ontdekken,
 Die overschone trekken,
 Ten hadde daar niet by.

7.

Hier boven in de Wolken,
 Hier in de diepe Kolken,
 Zie ik zyn zoet Aanschyn,
 Maar 't moet ook voor hem wyken,
 't En kan naar hem niet lyken,
 Haar schoonheit valt te klein.

8.

Ik hoor 't Gevogelt quelen,
 Met duizenden van kelen,
 En pryzen die haar schiep:

Ik zie in haar zyn goetheit,
 Zyn uitgestorte zoetheit,
 In haar oneindig diep.

9.

En al wat in der Aarden,
 Mogt zyn van groter waarden,
 Haar kostelyk Metaal:
 Haar planten, kruiden, bloemen,
 Hoor ik haar Schepper roemen,
 En spreken in haar taal.

10.

Hoe wys en hoe lankmoedig,
 Hoe vol, hoe overvloedig,
 Hoe heerlyk, hoe volmaakt,
 Hy heeft het myn bewezen,
 Hy heeft myn Ziel genezen,
 Hy heeft myn aangeraakt.

11.

Myn Ziel die wort schier dronken,
 Hy heeft myn ingeschonken,
 Zyn Wyn en ook zyn Melk,
 't Is Nectar op myn tongen,
 Myn hert als onbedwongen,
 Roept wat een zoeter Kelk.

12.

Ik ben ook niet bedrogen,
 Ik zie hem met myn ogen,
 Ik rust nu in zyn schoot,
 Ik kan myn zelfs niet vinden,
 Ik laat myn maar verslinden,
 Van deze zoete doot.

13.

Ik kan niets meer begeren,
 En niets zal my ontberen,
 Want ik bezit het al,

Dit zal myn niet begeven,
 Nog in 't toekomend' leven,
 Nog in dit Tranendal.

14.

Wie kan die liefde blussen?
 Hy geeft myn kus op kussen,
 't Is Oly in de vlam,
 Hy zag niet op myn zonden,
 Doen hy myn Hert quam wonden,
 En daar zyn woon-plaats nam.

15.

Ik hout myn nu gants stille,
 Ik buig myn naar zyn wille,
 En al wat hem behaagt,
 Dewyl ik niets kan werken,
 Ten zy hy myn komt sterken,
 Dat doet hy ongevraagd.

16.

Den Afgront van myn zonden,
 Dien had myn schier verslonden,
 Den afgront van zyn min,
 Die trok myn uit de poelen,
 Nu leef ik by gevoelen,
 Hy trekt myn tot zig in.

17.

Ik sterf daar, en ik leef daar,
 Ik vlieg daar en ik sweef daar,
 ô Wonderlyk plaizier!
 Wie kan dit tog bevatten?
 Ja al des Werelts schatten,
 Die agt ik niet een zier.

18.

Ik kan geen woorden vinden,
 Myn Schone, myn Beminden,
 Hoe zoet als Hemels Man,

Gy waart het die myn schaakten,
 Myn Duive, myn Volmaakten,
 Myn Bruidegom en Man.

19.

Gy kust en gy om-armt my,
 Gy koestert, en verwarmt my,
 Ik mag nu by u zyn,
 'k Ben in u Beelt verborgen,
 Ik rust nu vry van zorgen,
 Want JEZUS is ook myn.

P.V. SORGEN.

De Mogentheit van 's Heren Christi, herders-staf.

Op de Wyze: *Van den 23. Psalm.*

1.

GY had van outs, ô! grote Schapen-herder,
 Uw' koop beraamt te strekken uit nog verder,
 Dan wel tot d'eerst-bemimde Jacobs-stallen:
 Gy liet uw'ogen ook op d'Heid'nen vallen;
 En zeid', de Wolf zal nog met 't Lam verkeren,
 De Leeu het stro, gelyk d'Os, eten leren,

2.

Ziet daar toe hebt G'u zelven ook onthemelt,
 En voor een tyt hier op der aart gewemelt:
 Niet om gedient te zyn, maar ons te dienen,
 Ja door u dienen vryheit te verdienen,
 Hebt onder ons gewoont zyt vlees geworden,
 Om ons van vlees en bloet te doen ontworden.

3.

Ontmajesteit, ontscepter, onverheerlykt;
 Om ons te zyn verheven en verheerlykt:
 Verwisselt was U Kroon voor weinig dagen,
 In hier een Herders-krans en Staf te dragen,
 Waar me Gy wrede Wolven, Beiren, Leeuwen,
 Ontwolveu zout, ontbeiren, en ontleeuwen.

4.

Wat Heid'nen heeft u trekken ook doen komen,
 Gelyk gevlogen over Lant en stromen
 Wat heeft u kragt al Ezelen en Paarden,
 Van traag en onbezuistheit doen ontaarden?
 Wat hebt Gy dode honden weer doen leven?
 En blinde mollen al 't gezigt gegeven.

5.

Wat heeft U Staf al dwaasheit omgestoten?
 U Liefde-pyl al wreetheit weg geschoten?
 Wat heeft U Bloet al Moren wit gewasschen?
 Meer dan wel doen kon al de zeep en asschen.
 U Geest al Luipaarts-vlekken uitgebeten?
 En haar doen met de makke Lamm'ren eten.

6.

Hier over weest, ô! Hemelen verwondert;
 Ja ziet eens, Aarde! d'Herder af-gezondert
 Gelyk een Paasch-Lam, zig hier laten slagten,
 En in de Stal des Doots ontzielt vernagten;
 Terwyl dat dode Schapen kregen 't leven,
 En Boeijelingen wierden vry gegeven.

7.

Gy zaagt myn ook, onder de wilde dieren,
 Als een hertnekkig Stier daar henen swieren,
 Of als een zeug myn zelven overslyken;
 Of als een Nagt-gediert U ligt ontwyken;
 Uit vrye wil, uit enkel wel-behagen,
 Hebt Gy myn ook in uwe kooy gedragen.

8.

'k En weet dit groot geluk niet uit te spreken:
 Nu kan voorwaar! My voortaan niets ontbreken,
 Zyt gy myn Leits-man grote Menschen hoeder!
 Dan zal het my gebreken nooit aan voeder:
 Ik zal in uwe weide weiden, weiden;
 Gy zult aan water levendig my leiden.

9.

Maar Herder! Og! veel schapen gaan nog dolen,
 Wanneer zal zyn u kooy niet meer verholen?
 Maar ingegaan der Heid'nen volheit wezen,
 En u ter Zaligheid heel Isr'el vrezzen?
 Op dat (waar toe wy nog eens u verbeiden)
 Gy zout de Schapen van de Bokken scheiden.

10.

Voor-loper! hoor terwyl, u grazelingen,
 Uit dees'Genade-kooy ten Hemel zingen
 Breng ons uit deze Stal in dat Getimmer,
 Daar Gy het al zult zyn, ja gy voor immer:
 Onthemel u daarom nog eens ten tweden,
 Voor die Gy zo veel eenmaal hebt geleden.

**Innige zugtingen van een Geestelyk Verhemelde ziele,
 Om verlossinge uit dezen aartschen Tabernakel.**

Op de Wyze der Psalmen 18, 32, of 45.

1.

ZEg *Jezu* zeg, hoe lang moet Ik met vrezzen?
 Nog vreemdeling hier in dit Mezeg wezen?

Moet Ik nog lang in Kenars tenten zyn,
 Hebt Gy dan geen gevoelen van myn pyn?
 Indien Ik heb Genaad' by u gevonden:
 De Ketens daar Ik mede ben gebonden,
 Laat die, als gy aan Petrus deed' ô! Heer,
 Zo mede van myn handen vallen neer.

2.

Ja laat de ys're Poort van zelfs gaan open:
 Dat ik daar door tot U mag henen lopen:
 De ys're Poort des doots die genen leit,
 Naar boven toe daar Gy te vreden zyt,
 Gy weet het wel ô! Kenner der gewissen,
 Dat ik een Steen uyl als derwildernissen,
 En een Roerdomp gelyk geworden schyn'
 Om dat ik niet gestaag by U mag zyn.

3.

Kunt Gy nog langer U gezicht verbergen?
 Daar Amana, Zenirs, en Hermons Bergen
 Myn woning zyn daar 't schrik'lyk Wilt-gedier[t]
 Met ysselyk gebrul onmensch'lyk tiert?
 Of dooft dat uit myn biggelende tranen?
 Dat 's U zo sterk niet om verlossing manen,
 ô! Neen Alwetende, Gy hoort het wel,
 En U alziende Oge ziet het wel.

4.

Moet nog het wreet Gezelschap der Leeuwinnen?
 Verwreet' zyn door het missen uwer minnen?
 Laat by uw' komen in Gedagteniss'
 Dat myne Ziel nog by de Luipaars is.
 Wel roept, wel roept my dan eens tot U neder,
 In luister vast, en riep dan geerne weder:
 Op uw geroep, komt van den Libanon,
 Ik kom, ik kom, myn Bruidegom, myn Zon.

5.

Ziet hoe u tere Duif gestaag moet swerven,
 Zy kan helaas niet leven nog niet sterven:

Zy vlugt en weder-vlugt hier al beneen,
 Rondom de barre water-golven heen:
 Maar vint geen Rust-plaats op d'onvaste stromen,
 Laat U verbidden, doet haar tot U komen:
 Ey Minnaar steekt U hant ter Arke uit,
 En neemt voor Eeuwig tot U in, U Bruit.

Aan de Blinkende Morgen-sterre J.C. dat Hy zyn opgang verhaaste.

Toon: *Repicavan*.

1.

O Morgen-ster
 Veel blanker als de Maan,
 Gaat op gaat op, en wilt nooit ondergaan,
 Komt bootschapt dat den Dageraat breekt aan,
 Ey laat dog Uw' klaarheit en blinkende stralen
 In uw' Spelonk, Uw Kerk, dat duister Hol,
 Eens nederdalen,
 En stuit het dwalen,
 Van zo menig Mol.

2.

Ryst blinkent Ligt,
 Ryst Jacobs Helle ster,
 De Vaderen die zagen U van ver,
 Ey ziet op my, terwyl ik schier verwer
 In ongebaande en duistere wegen,
 Die nimmer Menschen voet voorheen betrat,
 Laat ligt en zegen
 My komen tegen,
 Op dit nare pat.

3.

Ey spoeit U wat,
 ô Langverwagten dag,
 Die nimmer oog, als toegesloten zag.

Wat blyf ik og in al dit spinne-rag
Van Aarde, van Werelt, en Ydelheit hangen?

Vergun, ô J E Z U S , maar dees' ene be
Aan een gevange,
Van d'oude Slange:
Breekt zyn kop ontwe.

4.

Ik zie, ik zie,
Maar ik en weet niet wat,
Iets diergelyx, dat ik wel eer bezat,
Doen ik de Werelt met voeten trat,
Myn hert dat huppelt en maakt zig vast vrolik,
Het zingt en springt het maakt een Helden-liet,
Is 't waar of dool ik,
Satan dien Molik
Dunkt my, dat al vliet.

5.

ô Prince van
De dikke Duisternis,
Ik voel dat ik niet meer de bystant mis
Dees genen die uw' Errif-viant is:
Hy leert myn oog al uw diepten verspieden,

Hy wapent my met ongemene kragt,
En moet nu vlieden,
Want uw' Gebiet, en
Gelt niet als het plagt.

6.

De nagt verdwynt,
Dat schone Morgen-root,
Verdryft de slaap de zuster van de Doot,
En stelt ons al het al zienlyke bloot;
De Zonne die nadert, die nadert de kimmen,
Eer lange sterkt hy 't hoeft ter golven uit:
Weg weg, ô schimmen,
Daar kooft hy klimmen,
Als een frissche Bruit.

P.V.S.

Meditatie, Over de levenloze en dode staat der Algemene Kerke.

Voize: *Op den 6. Psalm.*

1.

O Dorre zielen laver,
 ô Grote dode graver,
 Wiens vaandel is het Kruis:
 Uw Kerk (mag ik 't zo noemen)
 Of zonder te verbloemen,
 'k Zegt eer een Knekel-huis.

2.

Is op-gepropt van schonken,
 Die over lang al stonken,
 Vermollemt en verrot:
 Vergeefs is al u snoejen.
 Dor hout en wil niet groejen,
 Geen dode Wyn-stok bot.

3.

Maar dit is te bewenen,
 Dat deze stapel benen,
 Zegt datze levend' is,
 Gezont en wel te passe.
 ô Stof, ô gruis, ô asse,
 Gy ziet de waarheit mis.

4.

ô Benen, stenen, zerken,
 Wel aan toont dan u werken,
 Indien gy levent zyt:
 Ag waar myn zeggen leugen,
 Wat zou ik my verheugen,
 Wat waar Gods volk verblyt.

5.

Wie of uw op komt stoken,
 ô Lyveloze spoken,
 Wie ist die u beleest,
 Wie lopen in u schimmen?
 De Duivelen Gods zimmen,
 En apen van zyn Geest.

6.

Die geest gedaalt van bove,
 Die geest van 't rein gelove,
 Die Geest die levent maakt,
 En blyft niet meer verholen,
 Als vier of hete kolen,
 Die branden wat haar raakt.

7.

De leugenaars der hellen,
 Die zeggen dat haar vellen,
 Volkomen lyven zyn:
 Zy hebben u haar slaven,
 De ogen uit-gegraven,
 En nu trekt gy haar lyn.

8.

ô Jezus wort gebeden,
 En dryft dees' onbesneden
 Eens uit u Bede huis.
 Komt maakt geknoopte swepen,
 En stoot met rouwe nepen,
 Naar buiten dit gespuis.

9.

Of, blaas eens op die schonken,
 En stroit een hant vol vonken,
 Op 't Kerk-hof van u Kerk:
 Want al die bleke doden,
 Die hebben geest van noden:
 Ey Jezus toont u sterk.

10.

Komt breekt de graven open,
 En wilt de Lyken dopen,
 Met water, vier en geest,
 Gaat been op been eerst passen,
 En wilt het rift eerst wassen,
 En het dan zo geneest.

11.

Uw' kragt is niet geweken,
 ô Jezus, gantsche Beken
 Trekt gy wel uit een Rots.
 Gy komt een stok doen bloejen,
 Gy deet wel eertyts groejen
 Amandels aan een knots.

12.

Zent regen uit de hoogte,
 Uw Akker splyt van droogte,
 Een yder roept op 't meest
 Na u ô Ziele laver,
 Komt weit ons in de klaver
 Van u beloofde Geest.

P.V.S.

Jezus troost-liet,

***Aan den klagenden Beweender van den levenlozen en doden staat der
 Algemeene Kerke.***

Op de Wyze: *Van den 6. Psalm.*

1.

MEdogenden beweender,
 Liefd'-dragenden besteender,

Van Myn vervallen Kerk,
 Komt, zet u aan Myn voeten,
 Ik zal u druk verzoeten,
 En tonen levens-merk.

2.

+ In zeven duizent zielen,
 Die niet voor Baal knielen,
 Nog kussen zynen mont:
 Myn kragt nog niet geweken,
 Geen magt kan 't zegel breken
 Van 't Eeuwige Verbont.

+Rom. 11.4.

3.

Al zyn de Helle-spoken,
 Ten afgront uit-gebroken,
 Zy spillen haar geweld,
 Op alle die ten Leven,
 Van my zyn opgeschreven,
 En in Myn Raat getelt.

4.

Zy die haar Christ'nen noemen,
 En op de waarheit roemen
 Dat uiterlyke Volk,
 Die maar de letter kennen;
 En haar niet laten mennen,
 Door 's Hemels Heil'gen Tolk.

5.

Die zyn wel dode rompen,
 Wel vormeloze klompen,
 Wel lyven zonder kragt;
 Maar Ik zal haast verschynen,
 Tot troost van al die quynen,
 Betrou, Myn volk, en wagt.

6.

De Sprink-vloet der Genaden,
 Daar 't aartryk in zal baden,
 Na 's Vaders hoog bevel,

En kan, nog zal, niet komen,
Voor dat de hant der vromen,

+ Is weg, ziet Daniel
7.

+*Dan.* 12:1.

+ En Mozes, Myn Propheten,
Die hebben dit geweten.

+*Deut.* 32:36.

Dan zal Ik Michaël
Een Geest des levens zenden,
Tot aan des aart-booms enden;

+ 't Velt van Ezechiël.
8.

+*Ezech.* 27:10.

Zal dan van menschen krielen,
En weergebaarde zielen,

Gevoet met Hemels merg:

+ Den Heiden zal den Joden,
Dan juichend', komen noden,

+*Deut.* 32:43.

+ Tot Mynen Heil'gen Berg.
9.

+*Zep.* 3:10.

+ Al schynen zelfs Myn Schapen,
Met 't dwaze Volk te slapen,

+*Matt.* 25:5.

Wagt haast een and'ren staat;
En 't blinken van Myn luister,
Het alderdroevigst duister,
Gaat voor den dagenraat.

N.N.

Ziet het Lam Gods.

Toon: *Courante La Bare.*

1.

Wie heeft'er een vergeest'lyk oog?
Die zie Gods Lam dat wegneemt 's werelts zonden.
Ziens-waarder zaak wierd nooit gevonden.

Dus klimt 't geluk der schouwers hemel-hoog.

Veel zienders hebben lang begeert
 Met dit gezigt te mogen zyn vereert:
 Maar dat wiert eerst bewaart voor later tyden.

Nu is 't de dag
 Dat met verblyden
 Elk dat schouwen mag.

2.

Dit Lam is vol geheimenis,
 Die 't eindig brein, hoe schrander, niet kanvatten:
 Mits hier d'oneindigheid der schatten

Van d'Algenoezaamheit verborgen is.

Dit Lam is Godes Zoon, 't is God bevestigd.
 ô d'Eng'len zelfs zyn lang belust geweest
 Te mogen zien in zo veel wonderheden,
 Gants zonder peil.

Dat past ons mede;
 Want het is ons heil.

3.

Nooit zagmen heerlyker gezigt.
 Als Hem, in wien der Godheits volheit woonde,
 Die 's Vaders deugden zo vertoonde,

't Afschynzel van 't zelf-standig Glori-licht:

Die Hem ziet heeft den Vader ook gezien;
 Als zynde 's Vaders aangezigt, in wien
 Zyn gantsche Naam in 't midden is: al quam Hy
 Uitwendig slegt;

Dat dekzel nam Hy
 Als des Vaders knecht.

4.

't Is d'allerliefelykste zaak;
 Het troostelykst dat immer oog beschouden:
 Wiens voor-gezig en schaduw d'Ouden,

Hoewel van verr', gaf't grootste ziel-vermaak.

't Is 't Zoen-lam, tot schult-offer eens geslagt,
 Na 's Vrede-raats besluit: 't welk heeft volbragt
 Tot zonden-zoen, 't geen Vaders toorn bevredigt,

Wiens Opper-magt
 Zo was beledigt
 Van het mensch-geslagt.

5.

Dit Lam is 't Lighaam, Waarheit, Beelt,
 Der Tempel schaduwen en Offer-dieren
 Daar Isr'ël plechtig door moest vieren
 Den Gods-dienst, die op dees vervulling speelt
 Dat Lam nam weg der offer-lamm'ren jok
 En 't bloet-gepleng van schaap en stier en bok.
 Zo d'Ouden in de schaduw hen verheugden
 Wat is 't dan niet
 Een stof tot vreugden
 Dat men 't Lichaam ziet?

6.

't Is boven al beminnens-waart.
 Verblind' en dwaze wereltlingen mogen
 Zig aan begeerlykheit der ogen
 Vergapen: 't is vergeefs hier op gestaart.
 Schou, geest'lyk mens, dit Lam gestadig aan.
 Wie ogen heeft moet d'ogen daar op slaan:
 Maar duiven-ogen, als van zyn Vriendinne,
 Waar door zyn hert
 Uit zuiv're minne
 Dan genomen wert.

7.

Zie 't Lam met een bekreten oog;
 Wyl Gy 't Ag! met uw zonden hebt door-steken.
 Stort langs uw kaken tranen beken:
 Waar toe de rouw 't boetvaardig hart bewoog.
 Wat heeft dog dit onnozel Lam gedaan,
 Zeg, ô myn Ziel! dat dat moest ondergaan
 Die bloet-dood? 't zyn uw zonden die het slagten.
 ô Grouwel-daat!
 Dat die gedagten
 Nooit dog van u gaat.

8.

Beschouw 't ook met medogentheit.
 Uw ingewant moet romm'len, 't hert als breken,
 Als gy zyn herte-bloet ziet leken;
 Of hy in 't stof, uit ziel-angst, nederleit.
 Volg Hem met een ontfermend' oog eens na:
 Gethzemane, het Regt-huis, Golgotha
 Toont zulk een deerlyk schouwspel dat de luister
 Der zon betreft,
 En treurig duister
 't Zidd'rent aartryk dekt.

9.

ô Zie dit Lam ook door geloov'
 Dat ziels-oog schout Hem aan het Kruis gehangen
 Als Israël de kop're slange.
 Lyd niet dat iets u dat gezigt ontrov'.
 Wie met dat oog 't Lam Gods zier, 't is gewis
 Dat het voor hem ten zoen geoffert is.
 ô Zalig oog! ô heilzaam zien! 't welk alleen
 Die 't oeffenen, doet
 God welgevallen
 In 's Lams offer-bloet.

10.

Aanschouw mee met een oog van lief
 Hem die ons eerst zo weergaloos beminde,
 In wien wy al 't beminn'lyk vinden,
 En die voor ons uit liefd zo wiert doorgrieff.
 Uit lief heeft Hy zyn ziel zelf uitgestort.
 De grootste weerlief komt hier veel te kort.
 Hoe moest ons oog, hoe moest ons herte branden
 In liefde-vlam?
 Want zelf vyanden
 Zyn bemint van 't Lam.

11.

Zie ook niet een verheugt gez[igt],
 En lacchend' oog, uit innig ziels verblyden

Dit Gods Lam, 't welk door zyn lyden
 Den zonden-last heeft van de ziel geligt.
 Verheugt u nu in uwe zaligheid
 Die God voor 't oog der volk'ren heeft bereit.
 Nu past gejuig aan Zions vreugde-reyen,
 En dat men 't Lam
 Met zege-meyen
 Te gemoete quam.

12.

Dat Lam is Judas Leeuw ook mee,
 Die brullen kan tot heil van zyn beminden:
 Maar die zyn Haters kan verslinden.
 't Zagmoedig Lam straft die met schrikk'lyk wee.
 Dat Lam is 't geen den hel-wolf zynen roof
 Ontweldigt heeft, en plet het slangen-hoofd.
 'k Kan alles tot den afgront nedervellen
 Wat zo niet ziet,
 Maar zig derft stellen
 Tegen 's Lams gebiet.

13.

Heer! geef en open my 't gezicht.
 'k Ben geest'lyk hert-en ogen-loos geboren.
 'k Heb myn gezicht helaas! verloren.
 Vergeefs bestaat my anders 't zalig ligt:
 Vergeefs is 't dat zig 't Lam al openbaart,
 Zo gy, ô God! myn ogen niet verklaart.
 Laat dog uw Geest 't gezicht zo in my werken,
 En meer en meer
 In my versterken;
 Dat 's myn ziels-begeer.

14.

Maak ook zo werkzaam dat gezicht,
 Dat ik verand're van natuur en zeden,
 En 't Lam gelyk' zo dat ik mede
 Een Lam mag zyn, gants na uw Beelt gerigt.
 Dan zult gy weer op my zien van omhoog,

Als is 't zo lage, met een gunstig oog:
 Ja daar u hert en hant dan me verzellen
 Om van het quaat
 My vry te stellen,
 Door uw raat en daat.

15.

Mag ik, Lam Gods, u hier zo zien
 Dan zal ik uw ook namaals eens aanschouwen,
 Niet als zy, die vol angst en rouwen
 In berg of rots uw gramschap willen vlien:
 Maar met die schaar, die hier rekhalzent zag
 Naar uwe komst, in die doorlugte dag.
 Dan droogt Gy al de tranen van de vromen,
 Die Gy dan leit
 Aan 's levens stromen
 Tot in eeuwigheit.

Jezus herder.

Stemme: *Wanneer de Zon in het Morgenroot.*

1.

Die Jezus tot zyn Herder heeft
 Begunstigt met zyn hoede,
 Is d'allerzaligst die'er leeft
 Hoe leeuwen en wolven woede.
 Hy is beveiligt tegen 't quaat:
 Niets is'er dat ontbreekt of schaad
 Wie dus word begenadigt.
 Dien Jezus weit in 't voetzaam gras,
 En leit aan 's levens water-plas,
 Wort met zyn goet verzadigt.

2.

Die Herder hout getrouwe wagt:
 Hy zorgt nauw voor zyn Schapen.

Men zag Hem daar om dag of nagt
 Nooit sluimeren of slapen.
 Wat is die Opper-herder goet!
 Hy kragt zyn Kudd' met Herte-bloet,
 En stelt voor haar zyn leven.
 Terwyl de Huurling trouw'loos vliet,
 Wil Hy zyn dierb're Schaaps-kooy niet
 Verlaten of begeven.

3.

Van heel zyn kudd' ontbreekt'er geen:
 't Verdwaalde zoekt Hy weder.
 Hy brengt de gantsche hoop tot een,
 En zyn'er swak en teder,
 Hy draagt die in zyn arm en schoot,
 Of op zyn schoud'ren: hare noot
 Raakt innig Hem aan 't herte.
 Wie valt of struikelt regt Hy weer:
 Wie flauw is sterkt Hy: en haar zeer
 Verstrekt Hem zelf tot smerte.

4.

Hy gaat met stap en stem haar voor,
 Dien zyne Schapen kennen:
 Hy wyst haar dus het regte spoor,
 En doet z'aan Hem gewennen.
 Zyn staf dient tot bestier en tugt:
 Zo dat zyn Kudd' Hem mint en dugt.
 Hy heelt de ziele-wonden
 Met zynen Balzem: en Hy lyt
 Nyt dat het ongedierte byt;
 Maar ruktz' uit klaauw en monden.

5.

Hy tekent my met zyn eigen merk
 Wie tot zyn Kudd' behoren.
 Zyn oog is snel, zyn hant is sterk:
 Dus gaat'er geen verloren.
 Wat Herder lieft zyn Kooi zo zeer,

Als deze Herder, die de Heer
 Alleen is van zyn Schapen?
 Al gaat de hel-leeuw briesschend' om,
 Nooit-rooft hy Jezu eigendom,
 Die mogen zeker slapen.

6.

Dees valschen Herders wensch is maar
 Verleiden, villen, moorden:
 Maar Jezus leert zyn Schapen schaar
 Dat zy geen vreemden hoorden.
 Zy onderkennen schyn uit zyn,
 En heilzaam voetzel uit venyn;
 Schoon wolven zig bedekken
 Met Schapen vagt. Verdelg hem Heer!
 Die met geweld of leugen-leer
 Uw Schapen af wil trekken.

7.

Breng, Zielen herder! tot uw Stal
 Die 's hel wolfs roof nog waren:
 En laat uw Stem dog over al
 U Schapen t'zaam vergaren.
 ô Roep dog 't Jood en Heidendom,
 Dat zy zig met ontelb're drom
 Tot U, als Herder, keren.
 Bewerk ook, grote Herder my
 Dat ik een van uw Schaapjens zy
 Niets kan ik meer begeren.

8.

'k Weet dat ik derwaarts uit moet gaan
 Daar d'onderherders wonen,
 Daar uwer Schapen stappen staan:
 Daar wilt Gy u vertonen.
 Uw Geest, uw Woort, uw Avondmaal,
 Verschaft daar 't lieff'lykst Ziel-onthaal.
 Dat 's 't leven van myn leven.
 'k Zal aan uw regterhant dan met

Uw Schapen ook eens zyn gezet,
Die Gy uw Ryk zult geven.

Israëls heelmeester.

Stemme: *ô Nagt, jaloerze nagt, &c. Of; Esprits qui souspirez. Of; Les frimats ont cessé la Printemps, &c.*

1.

HEelmeester Israëls, wiens Balzem ziele-wonden
Geneest; ja 't leven zelf aan doden weder schenkt:
Gy zyt tot heling van 't gebroken hert gezonden:
'k Bid dat Gy ook aan my elendige gedenkt!

2.

Hier lig ik neergestrekt als in Bethesdas zalen
Ag koom, bezoek myzelf! ik kan niet tot u gaan,
Tot myn genezing helpt geen Engels nederdalen:
Op meerder prys en moeit komt myn herstel te staan.

3.

Gy ondergingt eens zelfs veel wonden, striemen, slagen
Gy storte water uit, en dierbaar herte-bloet:
Dus droegtg' als Borge voor uw volk hun pyn en plagen.
Tot hun bevryding; mits gy dus hun schulden boet.

4.

Gy ledigde voor ons den bitt'ren droessem-Beker:
En uwe krankheit bragt voor ons gezontheit aan.
Spreek slegts een woort; dat is ook myn genezing zeker.
'k En wil, 'k en mag, 'k en kan tot niemant anders gaan.

5.

Ik weet al drong de plaag door 't innigst merg en schonken;
 Al was de breuk zo wyd gelyk een volle zee;
 Al was het kwaad tot in de ziel zelf neer gezonken:
 Waar gy de hand aan slaat, dat red gy van zyn wee.

6.

Ag 'k ben van top tot teen niet als maar eene teister:
 En hoeft, en hert, en al is even zeer gebuilt.
 'k En vind in 't wereld-rond verband, nog zalv', nog pleister;
 Zo dat het kanker-vuur meer voort-eet en vervuilt.

7.

Hoe is myn gants gestel geschonden en verplettert!
 De ziel en is niet meer als heel het lighaam vry:
 Bebloed en kragteloos, vol smerten en verteert.
 Zo g'ymand nodig zyt, Gy bent het ook aan my.

8.

Ik geef my over in u hand, tot u begeren:
 Snyd, brand, daar 't nodig is; vliem 't diepe zeer vry op;
 Doorpeil; ruk af de roov', daar 't onder zou versweren;
 Neem weg 't verdorven vlees; druk uit ook d'etterprop.

9.

Maar koom, en breng dan me u wieken en verbintzel
 Past toe u bloed en Geest: giet oly en giet wyn,
 Die zuivert en verzagt: omkleed met u bewindzel.
 Geneest my, Heer! ik zal dan wis genezen zyn.

10.

Maakt Gy my zo gezond, 'k zal u my zelven geven:
 En lyf en ziel zal aan u dienst zyn toegewyd.
 Ik zal dan dankbaar, tot u roem, voor eeuwig leven:
 Wyl Gy my 't leven schenkt, an van de dood bevryd.

't Genadig regt.**Toon. *Courante Simple.***

1.

IK zie door Jezu bloed en baan
 Om tot Gods Vierschaar onbeschroomt te gaan.
 Schoon ik zo schuldig en vloek-waardig zy,
 De Regter niettemin regtveerdigt my.

2.

God zit op zyn genade-throon,
 Gevestigd op den Middelaar, zyn Zoon:
 En zonder kreuk van zyn regtveerdigheid
 Wort ik daar van myn misdaan vrygepleit.

3.

De zond klaagt my tot doem wel aan:
 En 'k zie daar wet en Satan nevens staan:
 Ja ik vind my overtuigt in myn gewiss',
 Dat hun deschuldiging, laas! waarheid is.

4.

'k Verberg myn schuld niet, maar beken
 Dat ik de doem-vloek overwaardig ben.
 Dog 'k gryp myn Borg terstond gelovig aan,
 En zeg: die heeft het al voor my voldaan.

5.

Die tred als Voorspraak in voor my,
 En zegt; ik wil dat deez' ontslagen zy:
 Om dat myn bloed voor hem is uitgestort.
 't Is regt dat hem dat toegerekent word.

6.

Daar op wyst dan de Regter 't regt,
 En zegt: de zonde word haar eisch ontzegt:
 Ik spreek hem in en om zyn Borge vry,
 En schenk hem 't regt ten leven nog daar by.

7.

't Geen dus des Hemels Vierschaar doet
 Getuigt Gods Geest inwendig aan 't gemoet.
 Gelukkig wien dit voor Gods Throon geschiet!
 Gelukkig die dit in zyn hert geniet.

8.

Ik daag op die verzekering
 Al wat met my wil treden in 't geding:
 Want waar of valsch, wat my beschuldigt, moet
 Verstommen voor 't geroep van Jezu bloed.

Ziel-zugtingen, Om Gods Zaligmakende genade-giften en bewerking.

Stemme: *Iets moet ik u, Laura, vragen.*

Of; *Waarom zoud' ik met vermaken.*

Of; *Vous faites bien la finette.*

1.

ALbezittend' ligten Vader,
 Onuitputb're volheids Ader,
 Die, als 't hoogste Goed ook zyt
 Mededeelzaam: laat de stromen
 Van u gunst ook op my komen,
 Zo als Gy u volk verblyt.

2.

'k Ben nooddruftig en elendig:
 Maar u schatten zyn onendig,
 Bron van algenoegzaamheid.
 'k Heb genoeg aan u genade
 Tot myn heil, en tegen 't quade:
 Wyl die nooit van d'uwe scheid.

3.

Doden kond Gy, Heer! verwekken,
Vuilen wasschen, naakten dekken:

Gy zyt Lig in duisternis:

Gy kont kranken straks genezen:

Armen kont Gy rykdom wezen:

Mits u niets te wonder is.

4.

Gy kond zonden-schuld vergeven:

Doemelingen schenkt Gy 't leven:

Vleessig maakt gy 't stenen hert:

Hellen wigten hemelingen.

Zalige veranderingen,

Daar Gy voor verheerlykt wert!

5.

Heer! dit heeft myn ziel ook nodig:

Z'is gebrekgig, magt'loos, dodig,

Ledig, 'k heb niets goets in my:

'k Honger', dorst', verga en sterve,

Zo ik u Genâ moet derven.

ô Dat die my alles zy.

6.

'k Heb verdienst, nog prys, nog waarde

Die u goed'ren evenaarde:

'k Ben een nietig aarden vat:

'k Wil uit gunst, om niet ontfangen,

Voor genaê genaad' erlangen.

Kom vervul my met u schat.

7.

Zyn 't niet hongerige zielen,

Heer die aan u oog gevielen?

Worden leed'ge niet vervult?

Zyn 't wel ryke, volle, zatten,

Die Gy met u zaal'ge schatten

Gunstig overladen zult?

8.

't Is 't verkneust en angstig herte,
 't Geen vequynt van zonden-smerte,
 Waar in Gy u oly stort:
 't Zyn die droevig zyn en treuren
 Daar u troost aan zal gebeuren:
 Zondaar is die zalig wort.

9.

Ben ik heel vermant van 't quade;
 't Is meer eer voor u genade,
 Die ook ligt van duister maakt.
 't Is roem-rugter voor u deugden,
 Ruimer dank-stof, groter vreugden,
 Als zo een u goetheid smaakt.

10.

Zo ik U door iets beledig';
 Neem dat van my, maak my ledig
 Van wat vrugt loos plaats beslaat:
 Vorm my, schik my, buig my leer my,
 Overreet en overheer my:
 Leit my door u hant en raat.

11.

Ik ben leem, Gy pottebakker.
 Hoe Gy 't maakt, wie wedersprak'er?
 't U is 't: doet wat U bevalt.
 Doet my zo u maakzel blyken,
 Dat ik mag u Beelt gelyken
 Door veranderde gestalt'.

De heil-bron.**Toon: *Courante Monsieur.***

1.

'k **B**En als een dorstig land,
 Geschrookt door zonnen-brand;
 Ik smagt, ik snak, myn ingewant verdort,
 Myn tonge kleeft, zo datze schormp'lig wort.
 'k Bezwyk! 'k bezwyk! ik kan niet meer,
 Zo ik nog langer lavens ontbeer'.
 Wie wyst my dog een druppel waters aan
 Ter koeling, om myn dorst me te verslaan?

2.

Gods gramschap is een gloed
 Die eeuwig blaakt en woed,
 En bernen zal in 't onderst van de hel:
 De zonde brand gelyk een vuur zo fel:
 't Geweten is my gants verhit,
 't Welk als een vuur diep in myn boezem zit:
 De Satan blaast dat nog gestadig aan.
 Ay my! ik smelt! ik gloey! waar zal ik gaan?

3.

ô 'k Zie daar d'Heil fontein,
 Zo zoet, zo koel. zo rein,
 Die zo vol-op met milde stralen vliet!
 Op, dorstig hert! neem 's Levens stroom om niet.
 Loop toe, schep, put al wat gy kont,
 Het staat u vry; ja lek gelyk een hont.
 ô Lieflyk vogt! ô ziel-verquikkend nat!
 Ik word van u wel dronken, maar nooit zat.

4.

Hier is een dierb're vloed
 Van water en van bloed,

Die uit de zyde-wond van Jezus quam:
 Ja uit de Throon van God en van het Lam.
 Drie-straalig springt die Bron op aart:
 Dat 's kennes en regtveerdigheid, gepaart
 Met heiligheid: de stroom der heerlijkheid
 Vloeit daar het Lam zyn Hemelingen weit.

5.

't Geloof is hant en vat
 Tot schepping van dit nat:
 En dat 's de mont waar meê men 't drinken moet.
 Geev' my dat, Heer! op dat ik smaak' hoe goet
 Gy zyt. Al wie maar zo eens drinkt
 't Wert hem een Bron die tot 't leven sprinkt;
 Ja stadig uit hem stroomt; hy dorst noit meer,
 Maar hy geniet met vreugt zyn ziels-begeer.

6.

Ziel-herder, leit ook my,
 Met al uw schaapjens, by
 Die Heil-fontein, aan 's Levens water-plas,
 En doe my liggen in uw voedzaam gras.
 Dan ben ik bly en onbeschroomt
 Of Zonne-brant en schrale droogte koomt.
 En drenkt Gy met tranen in dat dal;
 Gy droogt die daar geen dorst meer quellen zal.

7.

Dit geeft myn ziel steeds stof
 Tot blydschap, dank en lof.
 ô God des aanzien, zaagt Gy my ook aan!
 'k Wil nooit weer tot gebroken gaan.
 't Is Israels Spring-ader, die de lust
 't Is Bethl'hems Bornput, die de ziel-dorst blust:
 Daar wat de Werelt geeft tot lavenis
 Maar droessem, slyk, en Alzem-pekkel is.

Gods herte, mond en hand.

Stemme: *Aimez chercher à plaire.*

1.

DRie dingen troosten 't herte
 In angst, in noot en smerte
 Van ziels en lighaams stant:
 Gods Herte, Mont en Hant.
 Heeft menschen hulp verlaten,
 Is nergens kragt nog raat;
 Wanneer ons niets kan baten,
 Zyn die myn toeverlaat.

2.

Gods lievent Vader-herte
 Moet romm'len in de smerte
 Der zyne: dus ontbrant
 Geen moeders ingewant'
 Hoe zou Hy hen vergeten?
 Zyn Hert is omgekeert.
 Zou Hy hun noot niet weten,
 Die 't minste zelf regeert?

3.

Gods Mont en kan niet liegen;
 Zyn toezeg niet bedriegen:
 JEHOVA is 't die spreekt.
 Die nooit beloften breekt.
 ô Die zyn al te zamen
 Ten goede van zyn Kerk,
 In Christus ja en amen:
 Hy stelt die in het werk.

4.

Gods Hant hier by is kragtig,
 Zyn Vinger is almagtig,
 Die bragt eens alles voort

Door zyn bevel en woord:
 Die moet nog alles dragen,
 Niets valt daar aan te zwaar:
 Hy doet zyn welbehagen,
 Tot redding van zyn schaar.

5.

Wat zoud ik dan vertzaden
 Als ik myn kruis moet dragen!
 Gods Herte, Mond en Hand,
 Geeft troost en onderstand
 Want dog Hy zelf is myne:
 Ik ben de zyne weer:
 Dus is ook myn' al 't zyne.
 'k Wil buiten Hem niets meer.

's Werels woeling.

Stemme: *Psalm 16.*

1.

Wie aardsch gewoel en handel regt bevroed,
 Bemerkt dat als een nest vol kleine mieren,
 Die, onvermoeit, met yver, drift en spoed,
 Dan op dan neer steeds, door malkander zwieren.
 Elk torst, en wroet, en slooft met al zyn kragten,
 Als of zy een hoogwigtig werk volbragten.

2.

Wat word door al dit zwoegen uitgeregt?
 Wat brokjens, door een wyds en zyds vergaren,
 Tot voorraad voor den winter opgelegd,
 Die zy, tot schand des luiaards, oversparen.
 Al was aan iets ook nog zo veel gelegen,
 Geen meerder vlyt en zou men kunnen.

3.

Men woelt, krioelt, en wriemelt onder een:
 D'een herwaarts, en die derwaarts, door malkander
 Wat heeft men 't druk? Men hout zig noit te vreên,
 Maar valt gestaag van 't een weêr op het ander.
 En zo men 't eens na waarheid gaat bevatten,
 't Is mieren-werk, en hoger niet te schatten.

4.

Dog hier in moet dat onvernuftig dier
 't Verstandige beschamen, dat zyn zorgen
 Zyn voor 't gemeen, ter nooddruft; mits het hier
 Maar leeft, en dus moet zorgen voor den morgen:
 Terwyl de mensch zoekt, tegens pligt en reden,
 Maar zelf-belang, met overtolligheden.

5.

Verbeelt u een gelt-gragen Gierigaart:
 Hoe slaaft, hoe wormt hy dag en nagten?
 Met wat een zorg doorkruist hy zee en aart,
 Met spilling van zyn ziels en lighaams kragten,
 Om wat gewin, hoe onregt? Arme mieren!
 Die onvernoegt na veel hong'rig gieren.

6.

Daar heeft'er een de Staat-zugt in het oog.
 Wat overleg? wat list? wat ondermynen?
 Wat gruw'len zelf, bedryft hy om zig hoog
 En kruilen, ter bevoord'ring van de zynen?
 En als hy nu zyn doelwit heeft verkregen,
 Hy is een mier, op hoger kluit gestegen.

7.

Een ander weer tragt na Geleerdheids lof,
 En waakt, en braakt, om letter schat te hopen
 Hoe hoog hy vliegt, nog klieft zyn brein aan 't stof:
 Hoe diep hy 't al heeft, als een mier, doorkropen.
 Een ander zal een ander oogmerk kiezen:
 Dog dus maar tyd en arbeid dwaas verliezen.

8.

ô Ydelheid, ô quelling van de geest!
 Een Hemeling doorziet die laag beneden.
 Al wie eens op Gods Nebo is geweest,
 En star-oogt op de schat van 't hemels Eden,
 Die heeft geleert al 't werelts te veragten,
 En maar na 't geen bestendig is te tragten.

9.

Wroet, Wereldling! met ingespannen kragt,
 Na 't ondermaansch, begeerlyk in uw ogen:
 Wanneer gy waant, nu is uw wens volbragt,
 Dan vind gy u rampzaliglyk bedrogen.
 Dat al zal u, of gy zult dat, verlaten,
 En in de dood zal niets u kunnen baten.

10.

Bezie my eens dien Koning, die zyn magt
 Gevestigd had op zo veel bloed en tranen,
 Na zo veel moeit', in zulk een praal en pragt,
 En zig een pad wou na de sterren banen:
 Daar komt de dood, en maakt dien trotzen Ceder
 Tot stof en stank. Daar ploft die grootheit neder.

11.

Een ryke dwaas, wiens opgestapelt graan
 Te weinig had aan Jozeps Koren schuren,
 Verblyd zig in die voorraad ô Wat waan!
 Hy meent zyn schat zal eeuwig met hem duren.
 Nog in die nagt komt hem de dood weg stormen,
 En maakt hem zelf een spyze van de wormen.

12.

Zeg, is'er in de dood wel onderscheid
 Van ryk of arm? van laag of hoog verheven?
 Van wys of dwaas? Al 's werelds heerlykheid
 Verdwynd in 't graf, en eindigt met dit leven.
 ô Korte duur, onwaardig zo veel pogen!
 Gelukkig die een beter goed beogen.

13.

Ag had de mens hier van een regt gezigt!
 Hy zou zyn doen met schaamt' en rouw bewenen.
 ô Zalig wien Gods Geest het oog verligt!
 Die ziet door 't mom-verniss en nevels henen.
 Laat d'aard ling, met de mier, hier onder marren:
 Die Arend vliegt om hoog, voorby de Starren.

Vertoog van 't verbond Uitdrukkelyk met God te maken.

Toon: *Psalm 2.*

1.

○ Here God! myn Schepper! og! ik ben
 In schult en smet ontfangen en geboren,
 Door tal-loos quaat (dat ik voor u beken
 Van my gedaan) gants magteloos verloren
 Ik! dien gy hebt (met dat ik was gekomen
 Uit Moeders schoot in dien van uwe Kerk)
 In u verbond zo zigbaar opgenomen,
 En in den Doop versegelt met u merk.

2.

*Helaas! Ik heb geleefd een lange stond,
 Dood, zonder God, na dat ik nu was mondig
 Van myn Verband uit kragt van myn Verbond,
 Gelyk een kreng, gevoeloos en onkondig.*

Maar eindelyk hebt gy, uit mededogen,
 Door uwe Wet en Geeft, myn jammer-staat,
 Myn schuld en straf, my zo gestelt voor ogen;
 Dat ik, in angst der Hel, was buiten raad.

3.

Doe hebt gy my den Hemel eerst ter deeg,
 En aan myn hert geopent de voldoening,
 En lossing, die gy hebt gebragt te weeg,
 Door uwen *Zoon*, des werelds heil, en zoening:
 Gy bood my uit genaden aan die schatten,
 Mits dat ik die voor my aannemen wou,
 En door 't geloov', in Jezus aan te vatten,
 U tot myn God, en goet verkiezen zou.

4.

Gy kwaamt my, zelfs op helle-straf, gebieden,
 Te nemen dit u vry aanbieden aan;
 En gaaft my last na *Jezus* toe te vlieden,
 De Vrystad die gy my hadd' opgedaan:
 Ja, na dat ik beleef, gy hebt alrede
 Myn hert geneigt, na u al-oppermagt,
 En dat gevormt voor *Jezus*, myne Vrede,
 Ja agter hem, op 't heilwoort, uitgebragt.

5.

Hebt gy my niet, ô levendige *God!*
 Doen naderen tot u, dat ik u kuste;
 En, zonder my bekend bedrog, of spot,
 In uwe vry'aanbiedinge beruste?
 Om dan aan Geest bevesting te geraken,
 Die, tot myn, zy uw' genaden eer;
 Kom ik met hert en mond dit zeker maken
 Voor u gezigt, naar uwen will', ô *Heer!*

I. RUSTE.

6.

Nu dan! Ik, zo onwaardig als ik ben,
 Doe hier voor u, Al om oog! dees verklaring:

Ik, ik geloof van herten, en beken,
 Met open mont, uw heil-woorts openbaring:
 Dat *Jezus* ('t kint der wonder-maget-moeder,
 Die als een Vloek is te Jerusalem,
 Aan 't kruis vermoord) Gods Zoon is, en behoeder
 Van 't Mens geslagt, verloren buiten hem.

7.

Ik, ik geloof dat klaar getuigenis,
 't Welk gy, aan hem *God Vader!* hebt gegeven;
 Dat voor de Mens in niemant anders is,
 Was, nog zal zyn, als in hem, 't ewig leven:
 Ziet, deze is myn *Zone* den beminde
 (Zo riep gy van den Hemel met uw stem)
 In welken ik myn welbehagen vinde,
Om Zondaars heil te geven, hoort naar hem.

8.

*Als hy tot Zoen, een offer voor de schult,
 Zyn Lyf en Ziel zal hebben opgegeven,
 Zal door zyn hand myn wel geval, vervult,
 Voorspoedig zyn; hy zaat zien, en het-leven.
 'Met al myn hert neem ik te dezen dagen,
 'In uwen weg (van door Immanuël
 'Aan menschen heil te schenken) welbehagen,
 'k Berust daar in; en antwoord: Ja 'k wil wel.*

9.

Myn gantsche Ziel ik aan hem toe vertrouw,
 En maak' door hem, *ô God!* met u verzoening;
 Ja, als myn *God* in hem ik u beschouw,
 En neem u aan tot myne ziel voldoening.
ô Jezus! ik kies u, ja ik gelover,
 Kies wat gy zyt, en wat u volgen mag:
Daar is myn hert, ô God! ik geef 't u over,
 Al wat ik ben of hebb', op dezen dag.

10.

Van alles wat gy haat, ik nu begeer
 Ja zonder yet (myns wetens) uit te steken,

Te wezen af-gescheiden immermeer:
 En heb niet voor dit ooit weer te verbreken;
Daar is myn hand, ey! reikt my d'uwe mede!
 Al wat hier is zal voor getuige staan,
 Dat ik, uit Jezus aangebonden Vrede,
 Al wat ik ben, of ben geweest, neem aan.

11.

Ik maak, ô God! met u, op dezen dag,
 Een zoet-verbond, dat nooit werd weg-genomen:
 En ik verhoop, dat, volgens dit verdrag;
 Gy wederzyds zult alles voor doen komen,
 Gy zegt: *Ik zal u een nieuw herte geven;*
Een nieuwe Geest, in plaats van 't stenen hert,
'k Zal maken dat myn Wet, daar in geschreven,
Door mynen Geest, van u gehouden werd:

12.

Ja! Amen! Ja! myn God! en lieven Heer!
 Ik bidd'er om met ernst (ja zo bijzonder
 Als ik van u myn Zaligheid begeer.)
 Legg', sterke God! myn herte boosheid onder;
 Buig onder u zoet jok myn hals, met lusten,
 Op dat ik, wat gy aan of met my doet,
 Tot zo een eind, in alles mag berusten,
 Met een verheugt en vergenoegt gemoet.

II. RUSTE.

13.

Lof, Eer, en dank; ô Vader! zy uw naar,
 Die zelfs dit heil van eeuwigheid beraamde,
 Zo wonderlyk! zo heerlyk! zo bequaam!
 Gelykerwys uw' *wysheid* dat betaamde,
 Om u op 't hoogst' *genadig* en *regtvaardig*,
 Gestreng en goed te tonen, hard en zagt;
 Gy zyt meer als vierdubbel eere waardig
 Vertonend' ook uw' *waarheid* en uw' *kragt*.

14.

Hoe wonder *breed!* hoe *lank!* hoe *diep!* hoe *hoog!*
 Straalt aan uw' kroon van Eere, zo beperelt,
 Den Diamant der Liefde my in 't oog,
 Waar me gy liefd' een hatelyke Werelt;
Zo, zo, zo lief ('t *hoe lief* is zonder weerga,
 Des Vader woord' geen tweede zo meer heeft)
Zo lief had God de Werelt ('k galm myn Heer, na)
Dat hy zyn Eengeboren Zoon haar geeft.

15.

God, niet een Mens, geen Koning dezer aard',
 Maar al Heer van Hel, Hemel, Zee, en Aarde
 Zyn *eigen* Zoon, zyn *Enige* nier spaart,
 Zyn *Benjamin*, zyn *herts-liev'* en *zeer waarde!*
 God *geeft*, hy schenk, uit liefde tot de menschen,
De grootste gaaf die hy verteren kan;
Tot alles wat een Ziel zou kunnen wenschen,
 Ja boven wat kan denken enig Man!

16.

Lof, Eer en dank, zy u, ô Godes Zoon!
 Die God gelyk te zyn geen roof en agte,
 Maar nederdaald' uit uwen hogen troon,
 Veel lager als ons uiterste gedagte!
 Gehoorzaam tot de kruis-dood aan u Vader,
 Om op te doen langs uw' doorstoken zyd'
 Ja Zielen Hel, zyn *herte liefdens Ader*,
 Op dat die zee uitvloije breed en wyd.

17.

Gy hebt alleen my door u eygen bloed,
 Den toegang, die ik nu gebruik, verkregen;
 ô Zoon! ô Zoen! ô Zee van overvloed!
 Die my Gods Vloek verandert in Gods zegen.
Immanuël! die my (wel eer zo eenzaam,
 Een vreemdeling, ja Vyand van myn Heer)
 Vereenigt met u Vader zo gemeenzaam,
 Dat hy my reikt zyn liefde ryks-staf weer.

18.

Lof, Eer en Dank, zy u, ô Geest van God!
God van myn Geest! en leven van myn leven!
 Die my getoont hebt myn gevaarlyk lot;
 En my ontroert met schrikken en met beven!
 Die my hebt opgedaan de deur der Hope,
 En ook de deur van myn gesloten hert,
 Zo dat ik na den starken toorn lope
 Van *Jesus* Naam, daar ik behouden werd'.

19.

Uw' inspraak heeft myn wild' hert ongekeert,
 En overreet om *Jesus* te beminnen,
 Als d'akkerschat, die ryk maakt; ja gy leert.
 My, hoe ik nu zal dit Verbont beginnen?
My Davids Deel, en Abraham zyn Zegen,
 Toe-eigenen, en *mynen* als myn lot;
 Ja myne Ziel verzekeren ter degen,
 Van *Godes* gunst, als eeuwig vriend met *God*.

III. RUSTE.

20.

Nu met myn Ziel een vollen herte lust,
 Zo ver als strekt myn uiterste vermogen,
 Ik in myn keus op dezen dag berust,
 En neme voor, in uw', al merkend' ogen,
 Van nu voortaan niet meer te zyn myn eigen,
 Maar d'uw' alleen, *Drie-ene ware God*;
 Die myne Ziel tot deze keus quaat neigen;
Mariaas Deel verkies ik voor myn lot.

21.

Ik neme voor, dat (als myn hoeft en *Heer*)
 Op u zal zyn, de zorge myner zaken?
 Betuigende, met ootmoet, dat nooit weer
 Aan myne kant, myn feilen zullen maken

't Verbont te niet: want zo hebt gy gesproken;
 Niet dat ik ooit misbruiken wil u woort,
 Ja zo veel meer (dus hout gy 't onverbroken)
 Wil ik u vast aank leven van nu voort.

22.

Ook weet gy, *Heer!* die hert en nieren proeft,
 Wat ik ontrent myn vlees hebb' voorgenomen,
 Op dat u Geest daar door niet werd' bedroeft;
 Ik weet ook dat uw' kragt dat voor zal komen
 In my, zo veel uw' wysheit goet zal vinden;
 Ook moet (des noots) my vrystaan nu voort-an,
 't Vernieuwen van dit onderling verbinden,
 En 't nemen van een *Afgeschrift* daar van.

23.

Als my de vrees of quaat vermoede quelt:
 Als ik hier na in duisternis zal wand'len;
 Als my 't gezig van vele schult ontstelt,
 Ligt in de door; dan zal my t'onderhand'len
 Van dezen dag, versterken door t'herdenken,
 Wanneer ik my daar op beroepen zal;
 En gy, *ô God!* zult my een afschrift schenken,
 Op myn verzoek, in allerlei geval.

24.

Nu, 'k weet dat gy ook toestemt dit verbont,
 Want uwe schrift doet myn daar van verklaring;
 Ik hebbe niet van node tot myn gront,
 Ook wagt ik geen nieuw' Hemel-openbaring,
 Dus hebb' ik uw' aanbieding aangenomen
 Op u beding, en zal van u beleit
 Verwagten dat my 't goet hier toe zal komen,
 En eindelyk uw' opper zaligheid.

25.

Getrouwe *God!* al wat in dit myn doen
 Gebrekkig is, vergeef dat, t'uwere ere,
 En neem my aan in uwe Zoon, myn Zoon,
 In wien alleen ik alles nu begere:

*En om myn hert eens voor al t'openbaren,
Verzegel ik dat God waaragtig is,
In Jezus een verlofer te verklaren,
Die tot dit werk volkomen magtig is.*

Klagten over de aanklevende verdorventheit.

Stem: *Als 't Begint.*

1.

O Droevig ongeval,
Dat myn volgt over al,
Dat myn aankleeft uit 's eersten Vaders val.

+ Hoe komt de tyt dat verlost zyn zal,
't Bezit myn hert, myn oog, myn lipp',
En doet my dikmaals stoten aan een klip

+Rom. 7:24.

+ In 's Werelts groot en ongestuime Zee,
Hoe kom ik eens in 's Hemels veil'ge ree?

+Jes. 6:5.

2.

Die d'eerste Mens ver riet,

+ Die baard' my dit verdriet,
Die nog al steeds zyn vier'ge pylen schiet,
(Zy quetzen, maar, God lof, s'en doden niet.)

+Eph. 6:16:

Zy zyn gewis in d'Hell' gesmeet,
En doelen om my toe te voeren leet
En smert, voor eeuwig in des Af-gronts pyn,
Maar *God* verlost my, die 'k moet dankbaarzyn.

3.

+ Wanneer ik ga ofsta,

+ Hoe struikel ik zodra,

+Jac. 3:2.

+Rom. 7:21.

Ik wil het goet, hoe leit my 't quaat zo na,
 + Hoe juigt myn viant vaak, en lagt ha! ha:
 Verdorventheit, in myne ziel
 Nog overig, die vat my by de hiel;
 Ag, ag, dien ouden mens, dat vlees verspiet
 Myn gangen, en vergt my dit treurig liet.

+Ps. 35:21.

4.

+ Als ik in een'gen druk,
 Voor mynen *God* my buk,
 Dat overdwerst, en rooft my het geluk,
 (Zo dat ik 't hert schier uit den boezem rukk')
 Dat ik zo voor den *Here* quam,
 Dat myne ziel stont als in vier en vlam;
 + ô Groot geluk! te zyn by *God* bekend,
 Door *God* verligt, zyn kolen vuers gewent.

+*Mig.* 6:6.

5.

+ Ag *God!* u liefdens pyn,
 + Doet dat ik stadig quyn,
 Tot dat u goetheits lust, vervult zal zyn
 In my, en uwe wil, alleen de myn:
 Dat uwe Wet in myn gemoet,
 Zo zy volmaakt, dat wat my ook ontmoet,
 Ik nergens wyke van haar voorschrift af,
 Ag, maakt my u getrou tot aan het graf!

+*Cant.* 8:6.

+*Cant.* 2:5.

+2 *Thes.* 1:11.

6.

Als ik van 's lighaams bant,
 Bevryt, zal zyn verplant
 Uit deze doots vallei in 't Vaderlant,
 En lieflykheden aan u regterhant
 Myn droeve ziel by u geniet,
 Hoe zal dan zyn vergeten al 't verdriet?
 ô *Jezu!* dat u gunst my dit toeschikk':
 ô *Christe!* leev' in my, en niet meer ik.

Ziels uitgalming.

1.

AG! hoe genoeglyk en hoe heerlyk,
 Hoe vol van vreugt, hoe groot en onwaardeerlyk,
 Is myn geluk, Als ik in druk,
 U nog verheerlyk,
 En voor u Hoogheit buig en buk.

2.

Zout uwen Lof, ô Vorst, verouden,
 Zou dan myn liefde lust en vreugt verkouden,
 Als ik het ligt, van u gezigt,
 Zo niet beschouden,
 En ook gestuit wiert in myn pligt.

3.

Neen, neen, ik moet u vrolyk roemen,
 En trots de Hel, myn God en erfdeel noemen,
 Ofschoon myn quaat, my steeds verraat,
 En wil verdoemen,
 Nog voel ik spruitjes van u zaat.

4.

En schoon ik boosheit op zie groejen,
 Nog weet ik dat u hant die uit zal roejen,
 Al wat verderft, al wat versterft,
 Zult gy besnoejen,
 Tot dat myn ziel haar lust eens erft.

5.

't Gaat zo het gaat, gy zult wel maken
 Dat ik als 't tyt is, zal te ruste raken,
 Hout myn maar stil, stuit myn bedil,
 En rigt myn zaken,
 Niet na myn drift, maer na u wil.

6.

Doet wat u lust, ik zeg slegs amen,
 Wat kan u kint en schepzel meer betamen,
 Wert ik verwert, of smelt myn hert,
 Komt my beschamen,
 Ey! Jezus lief, genees myn smert.

7.

Niets maakt myn staat, en rampe swaarder,
 Dan dat ik u myn Schermheer en Bewaarder,
 Om myn gemak, Ooit tegen sprak,
 Niets was myn naarder
 Als ik myn in u regering stak.

8.

Ey laat my dog van u niet dwalen,
 Op dat gy my niet weer behoeft te halen,
 Hout gy de wagt, En laat u kragt,
 Myn vlees vermalen,
 Zyt gy myn Leit'star in den nagt.

9.

Op dat ik u hulp mag verwagten,
 Maakt dat ik my met ingespanne kragten,
 Vaardiger stel, Om u bevel,
 Steets te betragten,
 Tot voorbehoeding van myn quel.

10.

Ik geef het op, ik kan niet werken,
 Laat u genaat myn geest en kragt versterken
 Dek' en verwerp, Hoet en bescherm,
 My met u vlerken,
 Let op myn wereloos gekerm.

11.

Stiert gy myn gang, en doet my lopen,
 Al zou myn vlees, het met de doot bekopen,
 Want myn gemoet, Doelt op het goet,
 En smelt in hopen,
 Gy zyt myn Heil in tegenspoet.

12.

Laat over myn u aanschyn ligten,
 En wilt myn gang ten hogen Hemel rigten,
 Doet valsche lust, wil, zin en rust,
 Met schaamte swigten,
 Ag! was die damp eens uitgeblust.

13.

Buigt gy myn wil, wil die niet buigen,
 Maakt my gelyk, de kinderen die zuigen,
 Ag! dat ik zag, dat myn gedrag,
 My mogt betuigen,
 Wat dat men door u Geest vermag.

14.

Wapent gy my, en schoeit myn voeten,
 Zo treet ik toe, myn viant te gemoeten,
 Kryg ik een wont, U lieve mont,
 Kan 't al verzoeten,
 Een minlyk woort, maakt myn gezont.

15.

Doet met myn ziel, naar u behagen,
 Laat ik myn lot geen ogenblik beklagen,
 Duurt het te lang, valt het te bang,
 Helpt gy 't my dragen,
 Zo loof ik u met Psalm gezang.

16.

Komt dan myn vlees, my overdwerssen,
 Zoekt het myn geest, tot ongeloof te perssen,
 Laat vry de hel, Met u bevel,
 Gestadig scherssen,
 Ik lief en loof u evenwel.

17.

Laat vlees en bloet, vry t'zamen spannen,
 Om myn geloof, te ziften en te wannen
 Gy ruimt het spoor, Gy ligt my voor,
 Weg ziels tyranen,
 God voerter my helthafdig door

18.

Zout deze keur my ooit berouwen,
 Neen, neen, ik blyf op deze Rotsteen bouwen,
 't Ewig verbont, is al de gront,
 Van myn vertrouwen,
 Dat eer ik was onwrikbaar stont.

De Vrolykheit van 't Christen leven.

Ziet, Psal. 43:4. 1 Thess. 5:19. Phil. 4:4.

1.

VErblyt, verblyt, u alle tyt,
 Dat is ons ewige erven,, Ewige erven,
 Getroost, en zonder vrees te zyn
 In leven en in sterven.
 Laat ons vrolyk zyn, Vrolyk, vrolyk,
 Laat ons vrolyk zyn, vrolyk zyn.

Kan ook mede gezongen worden op deze wyze.

1.

VEerblyt, verblyt, u alle tyt,
 Dat is ons ewige erven,, Ewige erven,
 Getroost, en zonder vrees te zyn
 In leven en in sterven,
 Laat ons vrolyk zyn Vrolyk, vrolyk,
 Laat ons vrolyk zyn, vrolyk zyn, Vrolyk zyn.

2.

Den Hemel wil, den Hemel wil
 Dat die hem dienen in deugden, Dien en in vreugden;
 Dat is der Engelen ewige trant,
 Die zig in deugden verheugden.
 Laat ons &c.

3.

De vreugde deugt (De deugt weer vreugt)
 Het vrolyk hert maakt deugdig; Maakt ons deugdig;
 Dat weet den Hemel, daarom wil
 Hy al zyn dienende vreugdig.
 Laat ons vrolyk zyn &c.

4.

Den Hemel gaat, de aarde staat
 Zo vast niet als dees vreugde,, als dees &c.
 Daar 's Hemels Zoon ons zielen meed'
 Ons herten mede verheugde.
 Laat ons &c.

5.

Des Hemels zoon Quam uit zyn Throon
 Dien Hy van ewigheden, ewigheden
 Bezeten hadd', en bragt dit Heil
 Dit Heil van boven mede.
 Laat ons &c.

6.

Het bloedig sweet, Dat liefde deet
 't Gezegt lyf ontvlieten, deet ontvlieten,
 Deet ons voor d'ongemeten smert
 Dees zalige vreugde genieten.
 Laat ons &c.

7.

Des Hemels gunst, Des Hemels gunst
 Om schatten niet te kopen,, niet te kopen,
 Komt als een Hemels water-val,
 Ons zalig toegelopen.
 Laat ons &c.

8.

De zonden al, en zonder tal
 Zyn goediglyk vergeven,, al vergeven;
 Wy hadden de ewige doot verdient;
 En krygen het ewige leven.
 Laat ons &c.

9.

Des Hemels Heer, Ons schat en eer
 Gezonthheit, rust en vrede, Rust en vrede;
 En hebben wy hier niet met al
 Met Hem zyn wy te vrede.
 Laat ons vrolyk &c.

10.

De aart is ons, den Hemel ons:
 Wat zoud' ons meer gelusten,, Meer gelusten
 Dees aarde is ons een kort vertrek,
 Den Hemel ons eeuwige ruste.
 Laat ons vrolyk &c.

11.

En mensen vee,, En Engelen mee,
 En voor-en tegen spoeden,, Zegen en roeden
 Laat werken, also 't werken wil,
 't Moet werken ons ten goeden.
 Laat ons vrolyk zyn &c.

12.

Den Hemel zelf, Dat schoon gewelf,
 Daar 't dag is zonder nagten,, Zonder nagten,
 Is 't hoog vertrek, daar 't Engele-Choor
 Al zingend' ons verwagten.
 Laat ons &c.

13.

Ons Vader leeft, Die zig ons geeft
 En met hem alle dingen,, Alle dingen,
 En zegt ons nooddruft toe, op dat
 Wy zorgloos zouden zingen.
 Laat ons &c.

14.

Des Hemels Gunst,, Leert ons de kunst;
 In 't kleinsten ons te ly'en, Ons te lyen:
 Dus zonder pragt, en overdaat
 En zonder lekkernyen
 Konnen wy vrolyk zyn &c.

15.

Der menschen haat,, Of nyt, of smaat
 En kunnen ons bedroeven, Ons bedroeven:
 Hebben wy maar des Hemels gunst,
 Niet anders wy behoeven,
 Laat ons vrolyk &c.

16.

Nog haat, nog nyt, Nog wraak, nog spyt
 Ons tot haar oefening tronen,, Tot haar tronen,
 Maar als wy met een lugtigen zin,
 Het quaat-met goet-doen lonen
 Mogen wy vrolyk zyn &c.

I. RUSTE.

17.

Maar hola! maar! Wat hoor ik daar?
 Wat is het? schreijen, of reijen, Schreijen of reijen?
 De werelt noemt het reijen: maar
 Des werelts reijen is schreijen. Laat ons &c.

18.

't Knetter-getier,, Van 't door'nen-vier
 Wy kunnen maar veragten, Wy veragten
 Schatten die vrolyke dagen al
 Voor duist're donkere nagten.
 Laat ons &c.

19.

Zy al de vreugt,, En al 't geneugt,
 Des Werelts opgelopen, Opgelopen:
 Nog wouden wy van d'onzen niet
 En aas daar voor verkopen.
 Laat ons &c.

20.

Haar zingen al,, Haar springen al,
 Is huppelen na der hellen, Na der hellen:
 Haar glans is glas, haar rust is roest,
 En al haar quelen maar quellen.
 Laat ons &c.

21.

Begerig hert,, Dat mager wert,
 Door 't gieren na veel schatten, Na veel schatten,
 Dewyl gy onverzadigt zult
 Na wint met zorrege vatten,
 Zullen wy &c.

22.

En al u goet,, Daar al u moet,
 Op stont, u in dit leven, Zal begeven,
 Den rietstafbreekt, den rots beswykt,
 Het herte de lendene beven,
 Zullen wy vrolyk zyn &c.

23.

Dat dronken hoofd, Van zin berooft,
 Laat in zyn schyn-vreugt razen,, Tieren en razen,
 Dewyl hy zinkt, en rolt en dolt,
 De wysheit in de glazen;
 Zullen wy vrolyk zyn &c.

24.

Laat dollen kop,, Zyn vollen kop,
 Uit leed'gen met vermaken, Met vermaken,
 En dan wel dronken, ronken Daar heen:
 Wy zullen wel nugtere waken.
 Laat ons &c.

25.

Gen sterken drank,, Geen rook of stank,
 Bedwelmen ons de zinnen, Ons de zinnen;
 Maar zyn wy dronken van *Water* en *Bloet*
 Dan eerst ons zinnen beginnen.
 Laat ons vrolyk zyn &c.

26.

Dien armen quant,, Die slegte dant,
 Og! og! de dwaze banden, Dwaze banden
 Zyn haar om 't hert geslagen og! og!
 Wel lateze klagen en branden.
 Laat ons vrolyk &c.

27.

Wy weten hier,, Van min nog vier,
 Behalven 't vier van boven,, 't Vier van boven.
 Lieven wy Jezus, hy leeft ons weer,
 Wy lieven, wy leven, wy loven.
 Laat ons &c.

28.

Hoe zuffe daar, Hoe zal dat hair,
 Hoe zal den kronkel leggen, kronkel &c.
 Met hals, en rug, en arme bloot:
 Laat haar dat overleggen.
 Laat ons vrolyk zyn &c.

29.

Ons hoog gewaat,, Naar onzen Staat,
 En zyn geen diamanten, Diamanten.
 Maar 't Hemels çierzel van de Deugt
 Dat blinkt, aan allen kanten.
 Laat ons &c.

30.

Met dankbare oog,, Wy zien, die hoog
 Gezeten, zig besteden, t'Onzen vreden,
 En als zy rusteloos waken voor ons
 Voor onze zorgloosheden, Zullen wy &c.

II. RUSTE.

31.

Den Leeu het Lam,, Uit Davits stam,
 Schepper en hoede der mensen, Hoede der mensen
 Is (wy geloven het) alles, en wat
 Wy kunnen, of denken of wensen.
 Laat ons vrolyk &c.

32.

Met deze lust,, Met deze rust,
 Zo vol van eer en staten, Eer en staten,
 Zo ryk beschattet, zo wel vermoegt
 Zo weelderig uit gelaten,
 Zullen wy &c.

33.

Met deze spys,, Vol lekkerny's,
 Met dezen drank beschonken, Zo beschonken,
 Met deze kost'lykheden verçiert,
 Met deze gewaden aan 't pronken,
 Zullen wy &c.

34.

Als eens de werelt,, Als eens de werelt,
 Zig jammerlyk bedrogen, Zig bedrogen
 Zal vinden, al haar winst maar wint;
 En al haar liederen logen.
 Zullen wy &c.

35.

Als eer en staat,, En gunst vergaat;
 Haar schat voor dief of mot is, Of verrot is;
 Haar min met schoonheits val vervalt;
 De wyze nu ziet, dat hy zot is;
 Zullen wy vrolyk zyn &c.

36.

En als dien storm,, Dien fellen worm,
 Van 't wisse Gewis zal knagen, Wis zal knagen;
 De duist're nare valeije daar is
 Het einde der welige dagen;
 Zalmen dan vrolyk zyn? &c.

37.

Ons herte rust,, Op schat nog lust,
 Op gunst, op eer nog staten, Eer nog staten,
 Wil 't blyven 't kan, wil 't vliegen het mag,
 Wy kunnen het hebben, en laten.
 Laat ons vrolyk &c.

38.

Zo ons dit Goet,, Den Hemel doet,
 Tot ons genot toe-vlieten, Tot ons vlieten:
 Wy geven 't Hem ten dienste weerom
 En 't hem ter eren genieten.
 Laat ons &c.

39.

En neemt Hy 't weg,, En neemt hy 't weg,
 Nog wy het duldig dogen, Duldig dogen;
 Wy ligten ons dies te lugtiger op,
 En vliegen te vlugger om hoge.
 Daat ons vrolyk zyn &c.

40.

In menschen haat,, In spot en smaat,
 In armoed', zoer leven, Zoer leven
 Is lyt lyk hen die Koningen zynd',
 Haar lust (dat zy willen) maar geven.
 Laat ons vrolyk &c.

41.

Het bang gemoet,, Der hellen gloet,
 Het knagen der gewissen,, Der gewissen,
 Kan 't onweerderlyk Gode-bloet
 Bezadigen, vredigen, slissen.
 Laat ons &c.

42.

Ja koom de doot,, Ja koom de doot,
 En laat ons, met dit leven, 't Al begeven:
 Dit duist're nare valeijen alleen,
 Door wandelen wy end' en beven.
 Laat ons &c.

43.

Want in de doot,, De bangste noot,
 Is Godes zoon ons 't leven, Ons het leven:
 Wy steken 't hoofd ten Kerreken uit
 Om boven de wolken te sweven.
 Laat ons vrolyk zyn, Vrolyk, vrolyk,
 Laat ons vrolyk zyn &c. Vrolyk zyn.

15. *Slagt-maant*, 1662.

***De Alleen-alles-weerdige Hoogheit,
Vertalinge, Uit La Consolation de la Theologie,
door Rene des Cerisiers.***

Livr. II. I. Poësie.

1.

Hoor Volken al van d'een en d'and're Werelt hoor even:
Al die by Water, Vier, en Lugt en Aarde leven!
Loopt haastig toe, en buigt u herten onderdaan
Voor hem die ons zyn Majesteit maakt zo eerbiedelyk
Hy is alleen aanbiddeyk,
Komt dan en bid Hem aan.

2.

Hoe zout gy Hem die hulp'en eerbiet konnen weig'ren?
Die u in aanzien 't hoogst van al zyn werk deet steig'ren
Uit zyn hant krygt gy 't ligt dat u beschynt. Geeft eer
Aan Hem eerbiediglyk. U pligt is 't al te geven;
Die u gaf Ligt en Leven,
Geeft hem u hert maar weer.

3.

Nooit quam'er Iet van Niet dan door zyn magtig spreken:
Wat is, erkent zyn *Syn* uit die fontein te leken.
ô! Schaduwe van Niet! ô swakken Menschelyn!
Geef U (u schult) aan Hem: kent dat u Groten Starcken,
Prins, Koning, en Monarken
Niet dan zyn slaven zyn.

4.

Zyn overmagtig' hant beleit de Donder-slage
 Zyn overmagtig' hant wykt d'Aarde met een wage.
 Hy stelt wat is of roert, in plaats, in beurt, in lot.
 Hy is niet dan Goetheit, niet dan Almagtigheit,
 Hy is die 't Schepzel Magtig leit.
 In een woort Hy is God.

5.

Voor wien dog hebt gy (Mens!) die diere dienstbaarheden,
 Maar passelyk aan Gods oneindig' Heerlykheden?
 Zy, dien gy dus aanbit zyn onder 't Menslyk lot.
 ô Dwaas verquisten! leert u ware Meester kennen,
 End' u aan die gewennen.
 Maar zyt niet meer zo zot.

6.

Den schonen Dager, die de lazuire gewelven
 (Die deze Majesteit ten Throon hout voor zig zelven)
 Vergult, krygt lopens magt, om dat Hy 't wil gebi'en.
 Den Hemel zo veel ogen heeft als lugte sterren
 Die flonkeren van verren
 Alleen om hem te zien.

7.

Zy d'Aarde vry en grove, grote, sware, lompe
 Vergadering van stof, een onbeweegb're klompe,
 Als dezen Koning wout zy roert zig ras en wel.
 Hy spreke maar een woort zy zal haar lompe lenden
 Strax wentelen en wenden,
 Alleen op zyn bevel.

8.

De Zee verheft bywyl de trotsheit van zyn golven
 Zo schrikkelyk, dat Leeuwen, Tygeren, en Wolven
 Van Mensen, staan verbaast, en trillen van 't gevaar.
 Maar nau geraken zy den oever, of in 't temme
 Vernemen zy Gods stemme.
Legt my u golven daar.

9.

De vogelen in 't wout te zyner ere quelen
 Een kostelyk Muzyk, en fluiten met haar kelen,
 Al zyn zy ziele-loos nog weten zy 't gebot.
 Geen Rede, maar die kennis, hebben zy om even
 Gehoorzaamheit te geven
 Haar Koning, en haar God.

10.

De felle Tigers, en de Beren zyn den anderen
 Beleeft, en 't wilt gediert (hoe wreet) verstaan elkandren.
 Haar dulheit (die ons schrikt) heeft haast een eint: en zyn
 Haar ingewanden, om 't erbarmelyk', bewogen
 En haren aart gebogen
 Moet *Hy* gehoorzaamt zyn.

11.

De Vissen 't vrugtbaar Volk (dien 't wilde Meir tot woning,
 En voetzel strekt) hoe ru, erkennen dezen Koning;
 En doen Hem nedrig hulde, al slaan zy geen geluit.
 Al zyn zy stom en doof, zy hebben tong en oren
 Zyn wonderen te horen,
 En die te roepen uit.

12.

Wat zyn, om hoog, der heil'ger Geesten lekkernien?
 Als 't zoet genoeg van haar stage slavernien
 Aan des haar Schepper? Dan is al haar list gedrenkt,
 Heeft niet dit trouwe volk tot Zynen dienst hun vlerken
 Om slegs tot zyne werken
 Te vliegen als *Hy* wenkt?

13.

Loopt toe dan Volken al! doet hulde aan dezen Here:
 Die door zyn Magt u schiep tot beelden t'zyner Ere.
 Zyn vreze en liefde doe u Leven en bestaan.
 Of weigert gy hem 't Regt van u gehoorzaamheden,

Vreest dan de Mogentheden
Van die u kan verstaan.

's Heren Heerlykheits Lof.

Op de Wys: *Van den 6. Psalm.*

1.

OPper wezig Here!
Hoe schoon is het verkere
Met u in 's Hemels Hof;
Hoe schoon is u gezigte,
Vol Hemels Zonne-ligte!
Hoe weerdig zyt gy lof!

2.

ô Hoog verheven Koning!
ô Rotsteen tot myn woning!
Der Heierscharen Heer.
ô Wezen aller wezen!
Hoe zeer zyt gy te vrezen!
Zeer groot is uw's Naams eer.

3.

Jehova ligt en leven!
Jehova hoog-verheven!
Jehova zielen rust!
ô Hoe oneindig heerlyk
Hoe schoon en hoe begeerlyk
Zyt gy myn rust en lust.

4.

Oneindig hoog verheven!
Oneindig zalig leven!
ô Rusteloze Rust!
Ja daar u glans komt schynen,
Daar moet de ziel verdwynen,
In u als hy haar kust.

5.

ô Heer ik sta verlegen
 Wat lof dat ik zal geven
 U grote Majesteit;
 Om enigzins met stukken,
 Zoiet wat uit te drukken,
 Van uwe weerdigheid.

6.

ô Kond' ik eens uitgalmen
 U lof door Liet of Psalmen
 Tot grootheit van u eer;
 Maar ag! myn ligt! myn leven!
 Wat lof zal ik u geven?
 ô Groot oneindig Heer!

7.

Veel naarder staat myn zinken,
 In d'Ocean verdrinken,
 Van Gods verwondering:
 Dan dat ik uwen name
 Zou konnen lof berame
 Hoog boven alle ding.

8.

ô Algenoegzaam heerlyk!
 Hoe schoon, lief en begeerlyk,
 Verheven Majesteit!
 Ik vind' begin nog ende
 Waar dat myn ziel zig wende,
 't Blyft al oneindigheid.

9.

ô Weerdig schone Here!
 U toekomt grootheit, ere,
 Lof, glory, liefd' en roem.
 Ag Heer! gy trekt myn zinnen
 Ziel lichaam in u binnen
 In 't God lyk Heiligdom.

10.

Wat doet gy daar al dalen
 Veel heerlyk' schone stralen
 Van u aangezigt schoon!
 Hoog herlyk verheven,
 Zie ik u daar myn leven,
 Op u Majesteits Throon.

11.

U schoonheit doet my zinken
 Als of ik zou verdrinken
 In dat heerlyk gezig:
 ô Zalig! Zalig zinken!
 ô Zalig te verdrinken
 In 't ewig zalig Ligt!

12.

Hoe veilig is dat rusten
 In u door ziels wellusten?
 Hoe smaaklyk is u wyn?
 Gy maakt myn ziele dronken
 Door liefde zo beschonken.
 In 't Wyn-huis-liefde-wyn.

13.

ô Heilig vrolyk dronken!
 Zo veilig ingeschonken
 Der zaligheden Zee!
 Lief lieflyk sterven leven!
 Ziel lichaam zo te geven
 In d'ongegronde Zee.

14.

Leeft, leeft dan Koning levet!
 En in en doot my swevet,
 Ey doot al wat my smert:
 Door Jezus offerhande
 Door Jezus liefde-bande,
 ô Herte van myn hert?

15.

ô Looft hem Jezus Scharen!
 Oneindig wilt verklaren
 Zyn grote Majesteit.
 En gy myn ziele dringet
 In hem, en met haar zinget
 Hem lof in ewigheid.

Heerlykheits lof.

Voyze, *Un jour &c.*

1.

HOog! om hoog! myn ziel, na boven!
 Hier beneden is het niet:
 't Regte leven, lieven, loven,
 Is maar daarmen Jezum ziet,
 Al wat gy ziet op aart,
 Al wat gy hoort op aart,
 Is u kostlyk leven, lieven, loven,
 Al wat gy wenscht op aart,
 Is u kost'lyk hert niet waart.

2.

Schoon en *pragt* is enkel schyn, en
 Ydelheit al 't kostelyk,
Lusten met 't gebruik verdwynen,
Gout en zilver is maar slyk:
 Daar 't kostelyke bloet
 Daar 't kostelyk bloet
 Waardig al u leven, lieven, loven,
 Daar 't kostelyke bloet
 't Hert boven allesgelden doet.

3.

't *Leven* zonder einden Heerlyk,
 Na dit leven krygelyk,

Is, myn ziel, alleen begeerlyk,
 En beweegt onzichtbaarlyk:
 Sluit maar u vleeslyk oog,
 Sluit maar &c.
 Want dit heerlyk leven, leven, leven,
 Sluit maar u vleeslyk oog,
 Want dit leven is om hoog.

4.

Zonder sterven voor God leven,
 Zonder moeite, zonder pyn,
 Zonder ziekte, zonder beven,
 Zonder quel, en zonder quyn:
 ô! Yd'le ziel bedenkt, ô Yd'le &c.
 Zonder sterven leven, leven, leven,
 ô Yd'le ziel bedenkt,
 Wat u den Hemel goedig schenkt.

5.

Leven in volmaakte deugden,
 Tot des *Heren* Heerlykheit,
 Vrolyk in des Hemels vreugden,
 Heilig in zyn Heiligheit:
 Met zo een glans vereent,
 Met zo &c.
 Zonder zonden leven, leven, leven,
 Met zo een glans vereent,
 Ziet wat dan Hemel u verleent.

6.

Herzenlozen, die de snoden
 Zonden doet, en daar in leeft,
 Weet gy niet, dat u de doot, en
 Hel nog in den boezen kleeft?
 Wilt gy ten leven gaan?
 Wilt gy &c.
 Vangt der deugden leven, leven, leven,
 Wilt gy ten leven gaan!
 Vangt hier het deugt zaam leven aan.

7.

Wenschelyk en *lievens-weerdig*
 Is myn Jezus, daar de min
 Altyt tot wat anders veerdig
 Vint alleen genoeg in!
 Myn ziel na boven dan, myn ziel &c.
 Daar ik Jezus *lieven*, lieven, lieven,
 Myn ziel na boven dan,
 Daar ik het heil aanschouwen kan.

8

Alderminnelykste Schoonheit!
 Oorzaak van wat hier schoon schynt,
 Die door jaren, nog gewoonheit
 Min vermaakt, of oit verdwynt.
 U, Schoonheit, bid ik aan,
 U, Schoonheit, &c.
 Wil ik oit iets lieven, lieven, lieven,
 U, Schoonheit, bid ik aan,
 Daar zal het hert eerst henen gaan.

9.

Allerlei Bevallyk heden
 Die men hier bedenken kan,
 Mensen-liefde, mensen zeden,
 Zynder maar een schadu van
 Dit steelt myn hert en al, Dit &c.
 Lust my iet te lieven, lieven, lieven
 Dit steelt myn hert en al,
 Dit boven al ik lieven zal.

10.

Ag! dat aller mensen tongen,
 Aller Eng'len wakkerheit
 t'Zamen-spanden, t'zamen zongen
Jezus lof en Heerlykheit!
 Waakt op Hert, mont, en hant,
 Waakt op myn Cyter; want
 Jezus is te *loven*, loven, loven:

Waakt all' op hier is stof,
Zingt zonder enden Jezus lof.

Den 27. in Oostmaant 1665.

Lof-gejuig, *Over de grote Gunst bewyzen des Heren, Aan den overledenen,*

Van zyn geboorte af, tot ontrent het einde van zyn leven,
Tot Roem van zynen Bond-God, in spyt van den Viant,
En tot Opwekkinge, gelyk zyner ziele, zo van Gods-volk, opgesteld.

Stemme: *Psalm 28.*

1.

WAak op, myn ziel, om uwen God te pryzen;
En hem te danken voor zyn gunst-bewyzen,
Die hy in Christus u geschonken heeft,
En dag by dag uit zyne volheit geeft.
Al wat in u is, moet hem eeuwig loven,
Met vreugt en eerbiet, schoon onreik baar boven
U roem, en lof verheven. Treet maar door,
En volg het heilig Erf-volk op het spoor.

2.

Ga nu; om hem u offer op te dragen,
 In zynen zoon, hy neemt met welbehagen
 U reuk-werk aan. Verhoog met dien ontzag
 Zyn groten naam, en roem hem dag by dag;
 Hy is het, die u uit den doot-slaap wekte,
 En die zig in den Zoon' aan u ontdekte,
 Hy is het, die u, door zyn' liefd' en kragt,
 In zyn Paleis zo zeeg-ryk overbragt.

3.

Hy is het, die door wond'ren u bewaarde,
 Van dat uw' Moeder u in droefheit baarde.
 Hy is het, die u op zyn' armen droeg,
 En, in zyn' gunst, zo teder gade sloeg;
 Op dat de Pest u niet na d'afgront rukte,
 Daar haar geweld u zo vervaarlyk drukte;
 En binnen weinig' uren, door de doot,
 Die spruiten, in u huis, de ogen sloot.

4.

Hy is het, die u zo een reeks van jaren,
 Wanneer gy op de rusteloze baren
 Der werelt, gints en weer geworpen wiert,
 Zo wonderbaar langmoedig heeft bestiert,
 En als op aarts-vleugelen gedragen,
 En van u afgeweert de zware plagen,
 Die gy verdient hat; en u met zyn' hant,
 (Daar gy' er niet op dagt) hielt in den bant.

5.

Hy is het, die zo dikmaal u verschoonde,
 En over u zyn' magt, en liefd' vertoonde,
 (Terwyl de Duivel drong op wraak en straf)
 Als of hy uit den Hemel riep: laat af;
 Hy is u deel niet, maar van my, ten leven,
 In mynen Zoon', hier boven aangeschreven,
 En door zyn bloet gekogt. U ryk is uit.
 Myn Zoon eist hem; en ik geev' hem dien buit.

6.

Hy is het, die aan u gedagt ten goede,
 Als gy vertreden laagst in uwen bloede.
 Die tot u zeide: leef! ja, zondaar, leef!
 Went u tot my in mynen Zoon', en geef
 U aan hem over, hy zal u behoeden,
 Ja met zyn offer-vlees, en zoen-bloet voeden,
 En u bekleden met zyn ewig heil.
 Treet toe; myn' liefde heeft nog paal, nog peil.

7.

Hy is het, die u tot den Zoon deet komen,
 En die u hert zo zagt hat ingenomen,
 Dat gy u, eer dat gy 't regt bedagt,
 Tot Hem, en in zyn erf-ryk zaagt gebragt.
 Het scheen u doe te groot; en veel te heerlyk
 Voor u (zo vuil! zo walgelyk! zo deerlyk
 Mismaakt! zo arm! zo vol van schuit!) de schrik
 Voor waan en zelfs bedrog wiert u een strik.

8.

Gy stont verzet, gy kost het niet bevatten,
 Dat God (zo hoog! zo heilig!) zulke schatten
 Zoud' schenken aan een hellewig, wiens hert
 Niet meer verbryzelt was, door angst en smert.
 Gy dagt: zout God zo ligt, zo haast, vergeven!
 Gy wout eerst voor zyn' toorn en gramschap beven,
 Eer gy wout rusten in des Heilants bloet,
 En u beroemen in des Heren goet.

9.

Die wolk verdween, diefelle storm bedaarde:
 Het heilig woort u het geheim verklaarde.
 God deet u zien, dat hy, naar zynen raat,
 In hoge vrymagt, het beminde zaat
 Tot Christus trekt, wie durst het tegenspreken,
 Wilt God het stenen hert, door liefde breken?
 Gy sweegt; en zaagt u tot zyn' dienst bereit.
 Gy prees zyn' gunst, en roemde zyn beleit.

10.

Hy is het, die u in zyn huis onthaalde,
 En in veel liefde, tot u nederdaalde,
 Ja u verzadigd' uit de wellust-vloet;
 De voorsmaak van het ewig heil-ryk goet.
 Hy is het, die u in het strytperk leide;
 Maar die ook nimmer van u zyde scheidde,
 Schoon hy, wel nu en dan scheen weg te gaan,
 En u een weinig op u zelv' liet staan;

11.

Op datg'u onmagt, trots, en dwaasheit merkte,
 En afzaagt van uw' wysheit, moet, en sterkte,
 Terwyl hy u beschermde met zyn' staf,
 En door den Geest zeer heim'lyk sterkte gaf.
 Nooit liet hy u geheel en al verlegen:
 Ontrok hy u een weinig tyts zyn zegen,
 Dan wiert zyn bloet, zyn' trou, zyn ligt, en kragt,
 In ned'righeit, naar waarde, hoog geagt.

12.

Hy is het, die zig over u ontfermde,
 In raad-en moed' loosheit; die u beschermde,
 Op dat de duivel d'oude heerschappy,
 Door diepe listen, of door dwing landy,
 Niet weer hervatte; en die u omgorde
 Met kragt, wanneer hy u tot afval porde,
 Roep met verbaastheit uit, ô wond're trou!
 ô Liefde! zonder maat', en naberou!

13.

Hy is het, die voor u, ten goede, waakte;
 Die tegen dwaling u omzigtig maakte,
 En pal deet staan, hoewel een schone schyn
 Van deugt en geest verbergde het venyn.
 Zyn Geest, en woort vertoonden u de waarheit
 In hare schoonheit, wond're kragt, en klaarheit.
 Roem uw' ontfermer; prys zyn' goede hant,
 Die u bewaard', en brydeld' u verstant.

14.

Wie waart gy, had u heil-zon u verlaten?
 Het trotze oordeel weet van paal nog maten.
 Dank uwen Herder; Hy heeft u geleit
 In 't heerlyk spoor van zyn gerechtigheit.
 Hy is het, dieu, doe gy zo vertraagde,
 En over dorheit en verlating klaagde,
 Niet weg wierp; maar by God u voorspraak was,
 En op zyn tyt, zo gunstig u genas.

15.

Hoe deerlyk waart gy reets verzwakt; u leven,
 U ligt u sterkte scheen u te begeven;
 Gy waart op d'oever van den doot gebragt;
 Maar u ontfermer hoord' u nare klagt.
 Hy zag uw' tranen, en u herte scheuren,
 U eenzaam kermen, en verborgen treuren,
 Hy zag uw' noot aan, en hy kend' uw' ziel,
 En leet niet, datz' in viants klaauwen viel.

16.

Hy is het ook, die, in dat droevig zwerven,
 U niet alleen bewaard', en niet liet sterven
 Maar die u zo goetgunstig heeft behoet,
 (Zink weg! verhef, en roem den overvloet
 Van zyn' barmhertigheit) dat uwe daden
 Geen oorzaak gaven, om zyn' naam te smaden.
 Geef hem d'eer', aanbit des Heren raat,
 Dat gy bemint wiert van het heilig zaat.

17.

Hy deet u ook, door zyn genade waken?
 Om in de strik der werelt niet te raken:
 Schoon ook het aartsche listig binnen sloop,
 En u genegentheit te diep be kroop.
 Hoe wel gy u voor God, daar over schaamde,
 Om dat het u het allerminst' betaamde;
 Wiens hert, voor al, voor God, en voor zyn werk
 Geheel moet zyn; tot opbou van zyn' Kerk'.

18.

Hy is het, die zig vvel voor u verbergde,
 Om dat gy door onvrugtbaarheid hem tergde;
 Maar prys hem, dat gy leet droegt, en u wens
 Steets naar hem uitging; dat de nieuwe mens
 Door d'invloet van zyn' Geest, mogt lustig bloejen;
 En in gelove, ligt, en sterkte groejen;
 Vervult met ed'le vrugten tot zyn'lof,
 En tot çieraat, en vreugde van zyn hof.

19.

Dan zegt hy u door aangename wegen;
 Dan liep hy, als een worstelaar, u tegen;
 Tot dat hy eindelyk uw' banden brak,
 En op een nieu van heil en vrede sprak.
 Dan zaagt gy in des Heren raat, en treden
 Een reeks van overgrote wonderheden;
 Hoe kostelyk was u vermoeit gemoet,
 Des vaders gunst en Jezus dierbaar bloet.

20.

Doe hy u eerst voor hem had afgezondert,
 Stont gy verzet, verlegen en verwondert,
 Dat zulk een God op u, in zynen Zoon,
 In liefde zag, en by u quam ter woon.
 Gy preest zyn'liefd' en vrymagt, als zeer heerlyk,
 Als heil-ryk, wonderbaar en onwaardelyk.
 Maar doe hy u, (wanneer gy hem verliet)
 Niet weg wierp, en in grimmigheid verstiet.

21.

Doe quam de kragt en rykdom der genade,
 In Christus bloet, niet min dan ooit te stade.
 Doe blonk zy in haar ewig durentheit.
 Zy hat haar' stralen over u gespreit,
 Om haar voor ewig heerlyk te vertonen,
 En u, met onverwelkbaar heil, te kronen.
 Zy laat den viant wel eens los; maar breekt
 Zyn'dolk, als hy Gods volk naar 't herte steekt.

22.

Zy heerst, door 't regt, door Christus bloet verkregen
 In 't eeuwig leven, zy behaalt den zegen;
 Zy slaat des viants leger uit het velt,
 En ret het slapent Heir uit zyn geweld.
 Gy waart door 's viants diepste list geweken,
 En in het staatlyk offer-werk bezweken;
 Hier door verviel u kragt; en God ging heen;
 Dit baard' u bitt're smert, en naar gesteen.

23.

Gy zegt in zulk een zwaar verstel van zaken,
 Weer na by God, en aan het werk te raken;
 Maar ag? u God en hoge Bont-genoot
 U hert, en zynen heil'gen hemel sloot.
 Gy moest hem heilig, hoog en heerlyk noemen;
 Maar durfd' u niet, met vreugd', in hem beroemen.
 Gy zaagt u ontrou, en bemind'u pligt;
 Maar ag! gy hat geen sterkte naar u ligt.

24.

Tot dat het hem, in vrye gunst, behaagde,
 U, die hem naliept, en zo bitter klaagde,
 Te redden uit die lange ballingschap.
 Daar klom Gods trou tot een zeer hogen trap
 Van heerlyk heit; en blonk in dierb're wond'ren.
 Zy had u, daar gy 't niet bedagt, van ond'ren
 Gedragen, en van boven overdekt,
 En u ter hulp haar krygs arm uitgestrekt.

25.

Door deze diepte bragt' u in de hoeken
 Van u arglistig hert; om op te zoeken
 Het snode dat daar diep verborgen lag;
 (Wat bragt zy niet al boosheit voor den dag!)
 Om u tot heilig' ootmoet te bereiden,
 En tot het geen regt çierlyk is te leiden;
 Om met een stillen geest, en zagt gemoet,
 Te zien op 's Heren eer', en 's naastens goet.

26.

U trouwe Bond-God deet u aan hem kleven,
 En (hoe benevelt) door gelove leven;
 Hy liet niet toe, dat gy hem heen liet gaan:
 Maar liet u evenwel van verre staan.
 Dit deet u uwen staat in twyfel trekken,
 Gy kost by na geen vaste blyk ontdekken
 Van 's Heren gunst, schoong' ook geen vryheit vont
 Het stuk t'onkennen zonder vaster gront.

27.

Wat was' er doe een stryt in uw' gedagten?
 Doe kost gy de verzekering eerst agten;
 Niet juist; om dat zy roem en blytschap baart,
 Maar om dat het hert sterkt; om bedaart,
 En wel gemoet, met, en voor God te wand'len;
 Om als een bontgenoot met hem te hand'len,
 En tot den thron te gaan, om kragt, en ligt,
 Tot elke deugt, tot elke Gods-dienst-pligt.

28.

Dit, zaagt gy, was nootzaak'lyk, om kloekmoedig
 Te worstelen, en altyt overvloedig
 In 's Heren werk te zyn. U Herdernam
 U in zyn schoot als een verbystert lam;
 Hy bragt u gunstryk tot u God en Vader.
 U Bond-God nam u op, en bragt u nader,
 Als oit. ô Wond're weg! ô hoog beleit!
 ô Diepe afgront van getrouwigheid!

29.

Waak op; om 's Heren gunst, en trou te zingen;
 En dank hem voor de grote zegeningen,
 Waar me hy u ontmoete dag by dag.
 Roep uit met groot gejuig en diep ontzag;
 (Na dat u zo veel rampspoet was bejegend)
 De Here leeft; myn Bond'God zy gezegent;
 Myn Heil-rotz zy verhoogt; ô levens Zon,
 U glans myn nagt zeeghaftig overwon!

30.

Nu zaagt gy u gereet uit zo veel' noden.
 Het was voor u een leven uit den doden.
 Nu wiert uw' ziel, als eertyts, met het goet
 Van 's Heren Huis verzadigt en gevoert.
 Nu doet u Bond-God u verborgentheden
 In zyn' gemeenschap kennen, die de reden
 Niet kan bereiken. Dank, verhef en prys
 Uw' Heer, en roem zyn heil-ryk onderwys.

31.

Hy is het, die het heilig'en het hoge
 Bewoont, nogtans hout hy zyn hert en oge
 Op u gevestigd, en zyn'regterhant
 Helpt u, en leit u op na 't vaderlant.
 Hy is u Zon, hy stiert en sterkt uw' voeten.
 Hy doet u niets op uwen weg ontmoeten,
 Of hy bestiert het tot u heil en nut.
 Zyn heil u als een schild en helm beschut.

32.

Zyn hant heeft u wel eens vry hart geslagen:
 Dog niet naar waarde; nog met viants plagen;
 Hy mengd' u ramspoet met veel goets en schonk
 Tot uw' genezing u dien bitt'ren dronk.
 Ook hier in is hy met ontzag te pryzen.
 Ja tel de rugt-roe onder de bewyzen
 Van zyne liefde; geef uw' Opper-Heer,
 Ook hier in, met verwond'ring', roem, en eer.

33.

Wat ziet gy dog in al des Heren paden,
 Dat niet pryswaardig is, verhef zyn' daden.
 Roep uit: u weg is lieflyk, wys, en regt;
 Gedenk niet in uw' gramschap, dat u knegt
 Zo dikwils, zonder maat', en reden, klaagde,
 En niet veel eer, met ernst, hem zelve vraagde?
 Of God niet zegende, terwyl hy sloeg,
 En als een Vader zig in alles droeg?

34.

Werp uwen weg op hem; hy zal het maken.
 Hy heeft tot hier toe alle uwe zaken
 Zeer heerlyk uitgerigt. Hang hen maar aan.
 Betreet den weg, dien hy gebiet te gaan.
 Blyf moedig op u post Nooit liet hy steken
 Het geen' hy ondernam. Wie zal verbreken
 Het geen hy bout? Hy is zeer groot van raat,
 En niet min wonderbaar; en groot van daat.

35.

Hy mag u voor een korten tyt bedroeven;
 Om u geloof en liefde te beproeven;
 Of om uw' trotzen geest en harde hert
 Te breken; of om u, door heil'ge smert,
 Van zonde-vuil te zuivren. Zaal'ge tranen!
 Die u den weg tot heil'ge blytschap banen
 In Jezus bloet. Die droefheit overtreft
 De blytschap, die de werelt zo verheft.

36.

Wie zoud' dien God niet tot zyn deel verkiesen?
 En al het eigen niet zeer geern verliezen?
 Daar het zig tegen God en Christus kant,
 En zo veel heil-goet uit het herte bant.
 Geen ramspoet kan de ziele zo ontrusten,
 Als eigen oordeel, raatslag, wil en lusten.
 Niets hout het hert zo vrolyk, zagt, en stil,
 Als heil'ge rust in God en in zyn' wil.

37.

Ontneemt hy u dat u zo zeer verheugde,
 Treur niet; maar zoek in hem u heil en vreugde.
 Zent hy u tegen spoet, en droefheit toe,
 Sterk u in God; of hoor ged we de roe
 Juig vry, roept hy u, om voor hem te lyden.
 Zie op de kroon, roept hy u om te stryden.
 Of slaat hy, prys zyn' liefde, werp u neer,
 En zoekt zyn' gunst, hy zalft en heel u weer.

38.

Vergeet dog niet, wat God aan u gedaan heeft,
En hoe gy, door hem, in het stryt-perk staan bleeft.

Gedenkt, hoe lieflyk hy u heeft geleit,
En overladen met barmhertigheid.

Gewen u, om Gods daden op te merken,
Het zal u in verlegentheden sterken;

Het wekt u op, en geeft u ryke stof,
Om dankbaar te vermelden 's Heren lof.

39.

Ik pryz', ô God! u gunst en wond're wegen
Ik spreek' geen een van uwe paden tegen,

Ik dank' u, dat gy my, vloekwaardig wigt,
Gebragt hebt in u heil-ryk ewig ligt,

En dat gy my versterkte en beschermdte,
En u gedurig over my ontfermdte;

Ook als gy sloegt. Ik roem' u, en erken,
Dat ik, door uwe gunst, ben, die ik ben.

40.

Stetk my, ô Bond-God! om u aan te kleven,
En tot u roem en heerlykheit te leven.

Maak my getrou en vaardig in myn werk.

Geef licht en kragt tot opbou van u Kerk.

Maak my in alle deugden overvloedig,

En in het stryt-perk dapper, en voorspoedig;

Zo word' ik zeeg-ryk naar u thron geleit;

Om u te pryzen in der ewigheit.

AMEN . HALLELU-JAH.

Ziels-uitgalming.**Stemme: Psalm 9. Heer ik wil enz.**

1.

AG! dat ik voor u leven mogt!
 Ag! dat ik u in waarheit zocht
 Met Eerbiet in u opperwoning,
 Groot Magtig Vorst en Heilryk Koning!

2.

Ag! dat my u genade-kragt
 Verbryzelt voor uw' Eertroon bragt,
 Doe my, met uw' Geregtigheden,
 En Heil bekleet, uw' weg betreden.

3.

Bespreng my met u dierbaar bloet,
 Ontsteek in my u liefde-gloet,
 Geleit my door u Geest na boven,
 Zo zal ik u met blytschap loven.

4.

Om vang my met het vreugtryk ligt
 Van u hoogwaardig aangezigt,
 Om u, ô Heil-vorst met vertrouwen
 In uwe schoonheit aan te schouwen.

5.

Verçiert myn Geest met Heiligheit
 Met ootmoet, wysheit en beleid;
 Bedwing myn tong en andere leden
 En heiligt myn Genegentheden.

6.

Heersch Heilig Heir-Vorst over my,
 En maak my door u krygs-arm vry;

Van eigen wil en aartsche lusten,
Die door haar kragt myn Ziel ontrusten.

7.

Hervorm my, zuiv're liefde Zon,
Leef in my, reine liefde-bron,
Maak my barmhertig en zagmoedig,
In liefde en vrede overvloedig,

8.

Geen Vorsten magt, Paleis of Throon,
Geen Diamanten-Staf of Kroon;
Zy ooit by my zo hoog te agten;
Dan op u werk en gunst te wagten.

9.

Verbreek de wellust, en vergruis,
De Gelt en eerzugt door u kruis,
ô Wonder kruis! des werelts luister,
Is by uw' glans een ak ling duister.

10.

Zo kan des Konings gunsteling,
Met met blytschap en verwond'ring,
In hoon en smaat, zig zeeg'ryk roemen,
En God zyn lust en Erfdeel noemen.

11.

ô Vrugtbaar kruis! gy werkt de deut,
Gepaart met lietzaamheit en vreugt;
Gy zult het Heil-ryk ewig leven,
Die overwint ten eerkroon geven.

12.

Hoog wyze God, groot magtig Heer,
U zie de wysheit, kragt en eer:
Wie zout van menschen moede kragten,
Zo grote wonderen verwagten?

13.

Ag laat geen menschen-gunst of haat?
Geen diepe noot, of hoge staat,

Geen weeld' of smaat, my ooit verleiden,
Of van u dienst en liefde scheiden.

14.

Gy roept my tot het worstel-perk,
Maar, og! myns Viants arm is sterk:
Zyn krygslit, en vervloekte vonden,
Zyn voor my nimmer te doorgronden.

15.

Myn Vlees spant met myn viant aan,
En derft my moedig tegen-staan:
Ik word', of door geweld veroverd,
Of tegen dank; veelmaal betovert.

16.

Gy kent, ô Koning! myn gevaar;
Weest gy myn arm en Beukelaar,
Myn swaart en zon, om by u stralen,
En door u kragt, te Zegen-pralen.

17.

Denk gy myn hoofd, beschermt myn borst,
Schoei gy myn voet, les gy myn dorst,
Gort gy myn lend'nen, heel myn wonden:
Zo wort myn viant, Heer, verslonden.

18.

Maak my kloekmoedig op myn post,
Tot dat ik eens wort afgelost;
Verdryft de slaap-zugt, doe my blaken
In ernst, en in gebeden waken.

19.

Vernieut, dewyle ik op u wagt,
De liefde helden moet en kragt,
Zo zal ik door de Hemel-kringen
Van al het Aartsche, henen dringen,

20.

Om d'onverwelkb're Heerlykheit,
Voor 's werelts grontvest reets bereit,

En die g'eerlang, u volk zult schenken,
Met vreugt en Eerbiet t'overdenken.

21.

Dat overwigt van deugt en vreugt,
U Erf-volk, in den geest verheugt:
Schoon in den Hemel opgesloten,
En in de voorsmaak maar genoten.

22.

Die voorsmaak, voert myn hert en oog,
Met gulle blytschap, naar omhoog,
Om in gelove, aan te schouwen,
Die pragt van 's Konings praal-gebouwen.

23.

Daar alles praalt met heilig ligt,
Van 's Heren glans-ryk aangezigt;
Daar Vorst Messias, zyne broederen
Verzadigt, met volmaakte goederen.

24.

Geef Heil-Vorst, dat ik daar verkeer,
En u met blytschap dien'en eer.
Ag! laat ik met de Hemel-Scharen,
Myn heil-en lof-gezangen paren.

25.

Ag! laat ik als een Vreemdeling,
Niet vast gehegt aan enig ding,
Met vaste en effenbare schreden,
Het heilig vrede pat betreden.

FR. van HOUTEN.

Den Raat des Vredes, Tussen Jehovah en den Man, wiens name Spruite is.

Zach. VI:12, 13.

*Afgebeeld in een aanspraak van God de Vader tot den Zoon; des Zoons
antwoort: en toestemming des H. Geest.*

Toon: *ô Kersnagt schoonder dan de dagen.*

1.

Het hoogst volmaakt, nootzaak'lyk Wezen,
Dat nooit na waarde wort volprezen,
d'Hoogweerdige Dryenigheit
Heeft van all' eeuwigheit besloten
Zyn roem en luister te vergroten,
Als zynd' een God van zaligheid.

2.

Het was des Godheits wil aan velen
Der zondaars zig zelfs me te delen,
En die te doen in 't glanszig ligt
Van zyn volmaakte aanschyn wand'len;
Maar niet met haar in strafheit t'hand'len,
Of na der zonden zwaar gewigt.

3.

Maar wyl den zondaar van zyn kragten
 Berooft, geen zaligheid kon wagten,
 Of God moest zyn regtveerdigheid
 Ten laasten penning toe voldaan zyn;
 Hy kan geen quaat onschuldig aanzien,
 Waar tegen wet en reden pleit.

4.

Dus sprak *Jehovah* tot zyn Zone:
 Myn Zoon, myn[†] Heerlykheit, myn krone,
 Afschynsel van myn ewig lig, [†]*Hebr.* 1:3.
 Ik draag u op een Koningryke
 Dat in geen'euwen zal bezwyke;
 Verzoen gy slegs myn aangezicht.

5.

Ik wil door[†] regt geheiligt wezen
 En myn regtveerdigheid doen vrezen, [†]*Jes.* v:16.
 En doen by yegelyk ontzien:
 Stel gy u zelven tusschen beiden
 Om voor het onregt straf te lyden,
 * Zo zult gy zaat in menigt zien.

6.

Verbint u om eens neer te treden
 Omkleet met menschelyke leden
 Tot het vervullen van de wet;
 Om aan 't vervloekte hout te sterven,
 Om tot u[†] eigendom te erven
 Die waren in de doot gezet. **Jes.* LIII:10.

7.

Dat Koningryk zult gy bestieren
 En ewig doen u Godheit vieren
 En zwenken na u raat en wil
 't Zal van u als Propheet ontfangen,
 U woort, en daar aan blyven hangen,
 Met u alleen zig houden stil. [†]*Psal.* II:8.

8.

Gy zult haar uit de beke drenken
 Van u verdienst, en eeuwig schenken
 't Genot van onze heerlykheit.
 Dan zullen we door vreugde zangen
 Van haar gedurig roem ontvangen
 Voor die verkrege zaligheid.

De Zoon.**Toon: Van de 10. Geboden: of Reveillez vous.**

1.

AAmbiddelyke God en Vader,
 Die my van alle* eeuwigheit
 Hebt voorgebragt, ô bron en ader
 De Heilige Drieenigheit!

*Psal. II:7.

2.

Zie hier ben ik, hier is u Zone
 Op uwen wenk en wil, bereit
 Om u betaam'lyk te doen tone
 U gunst en Algenoegzaamheit.

3.

Laat dog den* mens niet nederdalen
 Voor eeuwiglyk in 't nare graf;
 Ik zal een vol rantzoen betalen,
 En wenden hem de straffen af.

*Job. XXXIII:24.

4.

U eis, u voorstel is zo billig
 En zo een God betaam'lyk woort:
 Ik stel my zelven straks gewillig:
 Myn oren hebt gy my doorboort.*

*Psal. XL:7.

5.

U wet is in myn ingewanden,
 En die te doen is al myn lust,
 De mensen liefst doet my ontbranden
 En geeft m'een rusteloze rust.

6.

Ik moet, Ik wil, Ik zal my zetten
 Tot heilant en tot middelaar
 Ik zal de* slangenkop verpletten
 En rukken 't myn' uit helsgevaar.

*Gen. III:15.

7.

Ik zal my met het vlees bekleden
 En komen in* gering gelaat,
 Ik zal alleen de wynpers treden
 Van uwen toorn en zonden haat.

*Jes. LIII:3

8.

Ik weiger niet de doot te lyden
 En alle ramp en ziel gequel,
 Als ik 'er vele kan bevryden
 Die ik tot myn bezitting stel.

9.

'k Zal haar u raatslag openbaren
 En wyzen 't pat ter zaligheid,
 Ik zal haar door myn Geest bewaren,
 En geven 't lot der ewigheid.

10.

Ik zal als Heer en Opperkoning
 Haar sturen door myn heilig woort,
 En brengen, Vader, in u woning,
 Die na myn regt en wetten hoort.

De Geest.

Toon: Hoe schoon ligt om de morgenster.

1.

O Goddelyke Mogentheit,
 Dewylg' u algenoezaamheit
 Den mens wilt openbaren,
 Door 't zenden van u lieven Zoon
 Om zond' en duivels kragt te doon
 En hem te wederbaren;

Moet gy,, Van my
 Hoog geprezen,, Altyt wezen,
 En myn wille, Kan van d'uwe niet verschille.

2.

Ik zal het erfdeel, van den Zoon
 Verkrygen zal tot zy nen loon,
 Herscheppen en behoeden;
 In haar de Goddelyke kragt
 Door my zal worden voortgebragt;
 Ik zal haar ziele voeden
 Door melk,, Die elk
 Uit de reine,, Spring fonteine
 En de beken
 Van Gods woorden uit ziet leken.

3.

Ik zal door myn verligent ligt
 Des Zondaars duistere gezigt
 Van nevelen bevryden,
 En maken aan hem regt bekend,
 Zyn zonden en zyn diep' elent
 Die hy moest ewig lyden
 Zo zal,, Hy al
 Zyn vertrouwen,, Moeten houwen
 In het wenden
 Tot u Zoon dien gy zult zenden.

4.

Ik zal zyn hert, schoon doot en doof
 Bewerk en tot haar waar geloof
 En vast aan Jezus hegten;
 Ik zal weer maken dat ons beelt
 In zyne ziele levent speelt,
 En doen hem moedig vegten
 Door haat,, Van 't kwaat,
 's Duivels treken,, Zal ik breken
 En hem sterken
 Tegen zyn vervloekte werken.

5.

Ik zal hem vrugtbaar maken door 't
 Gehoor van 't Zaligmakent woort,
 En doen hem welig groejen
 In vrugten der geregtigheid,
 Wier geur zig wyts en zyts verspreid':
 En zal zyn ziel besproejen;
 Als hy,, Tot my
 Zig zal keren,, Zal ik weren
 Al het kwade
 Dat zyn ziel zou konnen schade.

6.

Wat hoogte zig ooit tegenstelt
 Om 't ryk van Jezus met geweld
 Zyn voortgang te beletten,
 Zal door myn onweerstaanbre kragt
 Zig tot een vlakte zien gebragt,
 Of buigen voor zyn wetten:
 Ja al,, d'Aard zal
 Moeten dulden,, En hem hulden
 Tot een Koning
 Op dendag van zyne kroning.

7.

Tot dat zyn Koningryk op 't lest
 Zig uitstrekt van het Oost tot 't West,
 Daar na zal 't einde komen.
 Wanneer de laaste erf viant
 Door my zal wezen overmant
 En al zyn kragt benomen,
 Die dan,, Niet kan
 d'Uitverkoren,, Langer storen,
 Nog haar weren
 Van het ewig triomferen.

EINDE .

Blad-wyzer, der gezangen.

- AVond-wens, tot de Zonne der* 10
Gerechtigheit. Het dagligt is verdwenen.
- Aanspraak aan de afdwalende Ziel. Myn* 37
dwaze Ziel laat u dog lokken.
- Aan een Ziele die niet en derft naderen* 97
tot het Avondmaal. ô Twyfelende maagt.
- Aan de Blinkende Morgen-sterre J.C. dat* 178
Hy zyn opgang verhaaste. ô Morgen-ster.
- Bede tegens de Geestelyke Slaap zugt. Ik* 95
slaap zo vast, myn ziel die leit als doot.
- Bede om een inbreuk van de stromen des* 152
Levende Waters. Komt Oceaan van
ongemeten &c.
- Den Hemelschen Arent &c. Alles vind'* 81
ik vol elende.
- Den regten pligt eens Christens. Zeer* 100
heilig heerlyk wys alwaardig.
- De volmaakte Jezus &c. Zoete Jezu* 168
zuiv're &c.
- De Mogentheit van 's Heren Christi* 174
Herders-staf. Gy had van out, ô! grote
Schapen-herder.
- De Heil-bron. 'k Ben als een dorstig lant.* 198
- De Vrolykheit van 't Christen leven.* 216
Verblyt, verblyt, u alle tyt.
- De Alleen-alles-weerdige Hoogheit. Hoor* 224
Volken al van d'een en d'and're Werelt
hoor even.
- Den Raat des Vredes, tussen Jehovah en* 248
den Man wiens name Spruite is, &c. Het
hoogst volmaakt, nootzaak'lyk Wezen.
- Eenzaam gepeins. Heer Jezu Leven, Ligt,* 44
ja enig Al.
- Een antwoord van een kint Gods. Ik hoor* 90
een stem uit 's hemels throon.

<i>Een zugt tot Jezum. ô Zoete Jezu, &c.</i>	93
<i>Een gezang Lutheri. Verheugt u &c.</i>	157
<i>Een Gebet tot Jezus, van een zukkelende Ziel. Ag my! dat ik zo langen tyt.</i>	165
<i>Een Ziel zynde in 't gevoelen van Gods Liefde. Ik heb nu eens gevonden.</i>	170
<i>Gebet tot Jezu. Liefste JEZUS myn beminde.</i>	102
<i>'t Genadig Regt. Ik zie door Jezu bloet &c.</i>	194
<i>Gods Herte, Mont en Hant. Drie dingen troosten 't Herte.</i>	200
<i>Hert-kalmte van een Liefhebber Jezu. Hoe dat het gaat of niet en gaat.</i>	154
<i>'s Heren Heerlykheits Lof. ô Opper wezig Heer.</i>	227
<i>Heerlykheits Lof. Hoog! om Hoog! &c.</i>	230
<i>Jezus beschout in zyn Volheit. Wel zalig Jezu zoet voor al u uitverkoren.</i>	117
<i>Innige Zugtingen van een Geestelyk verhemelde Ziel, &c. Zeg Jezu zeg, hoe lang moet ik &c.</i>	176
<i>Jezus Troost-liet, &c. Medogender beweender.</i>	18[...]
<i>Jezus Herder. Die Jezus tot zyn Herder heeft.</i>	18[...]
<i>Israëls Heelmeester. Heelmeester Israëls, &c.</i>	19[...]
<i>Klagten over de aanklevende verdorventheit. ô Droevig ongeval.</i>	211
<i>Liefde Liet. Myn Jezus zoud' ik u voortaan &c.</i>	27
<i>Lieflyke Zieldwang, of innige Hertstogte &c. ô Jezu! wat is 't dat u dringt.</i>	77
<i>Liet van het Ik. ô Ik, ô Ik.</i>	96
<i>Lof der Geestelyker Ziel-zugten. 't Lezen van dees Zielen-zugten.</i>	127

<i>Lof-gejuig, over de grote gunst-bewyzen</i>	23
<i>des Heren, aan den Overledenen. &c.</i>	
Waak op, myn ziel, &c.	
<i>Morgen Gezang. Myn Ziel verheft Gods</i>	3
eer.	
<i>Morgen-Bede-zang. 'k Zie de Zon</i>	5
bestraalt de Kimmen.	
<i>Meditatie over het Heilig Lyden en</i>	129
<i>Sterven Jezu Christi. Weerde ziel 't is</i>	
heden tyt.	

- Meditatie over de levenloze en dode staat* 180
der Algemene Kerke. ô Dorre zielen laver.
- Niet dan Jezus. Augustinus gink eens* 160
zitten.
- Opwekking van een moedeloze Ziele. Wel* 104
hoe myn ziel, hoe dus ontstelt.
- Overleg van Glori, en Graci, of* 107
zamenspraak &c. Verheft u ziel! die daar
Gods troon.
- Opwekking tot een trage Ziel. Wel op,* 119
wel op, &c.
- Vreugde-Liet, van een vertrooste Ziele.* 30
Lust enig hart ontleegt van alle kommer.
- Vertoog van 't Verbont uitdrukkelyk met* 204
God te maken. ô Here God! myn
Schepper! og! ik ben.
- We-klagten van Zions liefhebbers,* 64
beantwoort door Zions Bruidegom.
Jehova Zions Zon.
- Wy zullen vermelden van den Name des* 84
Heren onzes Gods. ô Nooit, ô nooit, ô
nooit volprezen Heer.
- 's Werelts woeling. Wie aarts gewoel en* 201
handel regt bevroet.
- Ziele-zugt van een verlegen Christen om* 12
Gods genaden-Ryke vertroostinge. Isser
nog, ô groot ontfarmer!
- Ziels Verzugtinge. ô Groten herder &c.* 38
- Ziel Zugtinge. ô Heil Fontein van 't klare* 49
&c.
- Ziels oeffening in zeer diep verval, &c.* 53
De tyt genaakt nu weer myn dode ziel.
- Ziels uitgalming, &c. Ag myn borg, myn* 122
&c.
- Ziet het Lam Gods. Wie heeft'er een &c.* 184
- Ziel-zugtingen, om Gods zaligmakende* 195
genade-giften en bewerking. Albezittend'
ligten Vader.
- Ziels Uitgalming. Ag! genoeglyk &c.* 213

Ziels-uitgalming. Ag! dat ik voor u &c. 244

EINDE.